

Neil Gaiman

Csillagpor

Dal

Kapj el hulló csillagot,
Ejts teherbe egy tököt,
Súgd meg, hol a tűnt napok,
Vagy ki patkolt ördögöt,
Hablány hol zeng, s mi segítsen,
Hogy az irigység ne csípjen,
S hol kél
A szél,
Mely tisztos lelkeket segél.

Furcsa dolgokra vagy itt,
Vonz, ami nem látható?
Vágtass tízezer napig,
Míg nem hull hajadra jó,
S elidőzve a csodáknál
Esküdj meg, hogy sose láttál
Oly szép
Nőt még,
Akiben lobog a hűség.

Ha lelsz egyet, írj haza,
Zarándokba hadd legyek:
Mégse tedd, hiszen érte a
Szomszéd házig sem megyek,
Hű volt tán, míg ismerted,
De én mégse keresem meg,
Úgyis
Hamis
Lesz jöttömig három is.

- John Donne, 1572 - 1631
(Eörsi István fordítása)

Egy

melyben tudomást szerzünk falva falváról és a kilencévente ott történő különös dolgokról

Volt egyszer egy fiatalember, ki Szíve Vágyát áhította elnyerni.

S noha kezdet gyanánt ez még nem elég egy regényhez (hiszen a fiatalemberekről szóló történetek mind hasonlóképp kezdődnek, amióta világ a világ), sok minden szokatlan is volt ebben a fiatalemberben, meg abban, ami vele történt, olyannyira, hogy még ő maga sem tudta a nagyját.

A mese, mint sok más mese, Falvában kezdődik.

Falva falu ma ugyanott áll, ahogy hatszáz éve már: egy gránitplaton egy kis erdő közepén. Falva házai szürke kőből készült, szögletes és vén építmények, a sötét palatetőkön magas kémények meredeznek; a házak a köves talaj minden centijét kihasználva dőlnek egymáshoz, úgy is építették őket, egyiket a másikhoz, s némelyik oldalában bozót vagy fa nő.

Falvából egyetlen út vezet ki, egy kacskaringós, meredek ösvény, melyet az erdőben kisebb-nagyobb sziklák szegélyeznek. Ha elég messzire követjük, egész ki az erdőből, a csapás igazi úttá öblösödik, aszfaltozott úttá; még tovább követve pedig még tovább szélesedik, autók és teherautók töltik meg, melyek szakadatlan folyamban áramlanak egyik városból a másikba. Végül aztán az út Londonig is elvisz, de az már egy egész éjszakai kocsit.

Falva lakói szófukar népek, két jól elkülöníthető típusba sorolhatók: a helyi falvabéliek, akik olyan szürkék, magasak és testesek, mint a gránit, amire a város épült; és a többiek, akik az évek során letek otthonra Falvában.

Falvától nyugatra erdő terül el; délre egy megtévesztően nyugodt tó, melyet a Falva mögötti, északi dombokból érkező patakok táplálnak. A dombság legelőin birkák legelnek. Keletre szintén erdőség található.

Kelet felől közvetlen Falva mellett áll a magas, szürke fal, melyről a helység a nevét kapta. A fal vénséges vén, durván faragott, szögletes gránittömbökből épült, s az erdőből emelkedik ki, és vissza is fut az erdőbe.

A falban csupán egyetlen rés van, egy majd' hat láb széles nyílás a falutól kicsit északra.

A lyukon keresztül egy nagy zöld rétet látni; a rét mögött egy patakot; a patak mögött fákat. A fák között a távolban időről időre alakok-árnyak mozognak. Hatalmas alakok, furcsa alakok, és apró, fénylő micsodák, melyek csillognak-hunyorognak, majd eltűnnek. Habár a rét tökéletes legelő, soha egyetlen falvai sem legeltetett még a fal túlsó oldalán. És nem természetek ott semmit.

Ehelyett több száz, sőt talán több ezer éve, hogy egy-egy ör posztol a nyílás két oldalán, és mindenki nagyon igyekszik nem is gondolni a túlra.

Még ma is két falvabeli áll a nyílás két oldalán nyolcórás váltásban éjjel-nappal. Vaskos dorong a fegyverük. A nyílás belső felén van az őrhelyük.

Leginkább az a dolguk, hogy ne engedjék ki a gyerekeket a rétre és azon túl. Néha el kell tanácsolniuk egy-egy magányos kószálót, vagy a faluba érkezett, ritka-ritka látogatót.

A gyerekek elhessegetésére elegendő a dorong pusztá látványa. A vándorokkal és a látogatókkal szemben már invenciózusabbak, s először frissen ültetett fűről, vagy elszabadult, veszélyes bikáról mesélnek, majd ha ez nem elegendő, csak akkor folyamodnak testi erőszakhoz.

Nagyon-nagyon ritkán olyasvalaki érkezik Falvába, aki tudja, mit akar, s az ilyet néha átengedik a túloldalra. Van a tekintetükben valami; aki egyszer látta, az azonnal felismeri.

A falvaiak nem tudnak róla, hogy a huszadik században bármit is átsempésztek volna a falon, és roppant büszkék erre.

Az őrség csak kilencévente egyszer pihen, május elsején, amikor is vásárt tartanak a fal mögötti réten.

A következő események sok évvel ezelőtt történtek. Viktória királynő ült Anglia trónján, de még nem a windsori fekete ruhás özvegyként: az orcája majd' kicsattant az egészségtől, lépte ruganyos volt, s Lord Melbourne-nek nem is kellett ürügyet keresnie, hogy megdorgálja az ifjú királynőt szelességéért. Viktória még nem ment férjhez, holott fülíg szerelmes volt.

Mr. Charles Dickens folytatásokban kezdte közölni a *Twist Olivért*; Mr. Draper elkészítette első fényképét a Holdról, melyen hideg papírra fagyasztotta annak sápadt orcáját; Mr. Morse a világ elé tárta, hogyan lehet fémvezetékekkel üzenetet továbbítani.

Ha varázslatról vagy tündékről beszéltünk volna előttük, lenézően mosolyognak, kivéve talán a még fiatal, szakálltalan Mr. Dickenst, aki sóvárogva nézett volna ránk.

Azon a tavaszon sokan érkeztek a Brit-szigetekre. Egyesével-kettesével jöttek Doverbe, Londonba vagy Liverpoolba: különféle nyelvet beszélő férfiak és nők, bőrük sápadt, mint a papír, vagy sötét, mint a vulkanikus kőzet, bőrük fahéjszínű. Egész április az ő érkezésükről szólt, vonattal, lóval, cirkuszkocsival vagy társzekérrel utaztak, és sokan gyalog.

Akkoriban Dunstan Thorn tizennyolc éves volt, és cseppet sem romantikus alkat.

Mogyoróbarna haja volt, és mogyoróbarna szeme, és mogyoróbarna szeplői. Középmagasnak lehetett mondani, a beszédjét meg akadozónak. A mosollyal nem fukarkodott, szinte belülről világlott az arca tőle, és amikor apja legelőjén álmodozott, arról merengett, hogy elhagyja Falva falvát az összes kiszámíthatatlan bájával együtt, s elmegy Londonba, Edinburgh-ba, Dublinba, vagy valamelyik nagyvárosba, ahol semmi nem attól függ, merről fúj a szél. Apja földjén dolgozott, minden tulajdona egy kis házacská volt egy félreesőbb helyen, amit a szüleitől kapott.

Áprilisban elkezdtek érkezni a látogatók Falvába a vásárra, és Dunstan Thorn mogorván tekintett rájuk. Mr. Bromios fogadója, a *Hetedik szarka* általában üres szobái hetekkel korábban megteltek, sőt az idegenek már magánházaknál vettek ki szobát, és a szállásért furcsa pénzekkel, gyógyfüvekkel és fűszerekkel fizettek, néha akár még drágakővel is. A vásár közeledtével az izgatott várakozás egyre fokozódott. Az emberek mind korábban ébredtek, számolták a napokat, számolták a perceket. A falnál álló örök nyugtalanul, idegesen feszengtek. A rét szélén a fák között alakok és árnyak mozogtak.

A *Hetedik szarkában* Bridget Comfrey, akit emberemlékezet óta a legnagyobb szépségnek tartottak, nézeteltérést provokált ki Tommy Forester – akivel előző évben sétálni látták – és egy hatalmas, sötét szemű férfi között, akinek volt egy apró, csicsergő majma. A férfi nemigen beszélt angolul, de igencsak kifejezően mosolygott, ahányszor Bridget arra ment.

A sötétben a törzsvendégek kényelmetlen közelségben voltak kénytelenek ülni a látogatókhoz, s így vigasztalták magukat: - Kilencévente csak egyszer.

- Azt mondják, annak idején minden évben tartottak vásárt a nyár közepén.

- Kérdezzük meg Mr. Bromiost. Ő tudni fogja.

Mr. Bromios magas volt, a bőre olajbarna; fekete haja göndör fürtökben bodorodott, szeme zölden hunyorgott. Ahogy a falu lányai felnőttkorba értek, mind felfigyeltek Mr. Bromiosra, ő azonban nem viszonzta ezt a kitüntető figyelmet. Állítólag ő maga is látogatóként érkezett a faluba sok-sok éve, s itt ragadt; a bora bizony jó, értettek egyet a helyiek.

Hangos vita tört ki a söröző külső részében Tommy Forester és a sötét szemű férfi között, akit a jelek szerint Alum Beynek hívtak.

- Állítsák meg őket! Az ég szerelmére, állítsák meg őket! – Kiáltotta Bridget. – Kimennek megverekedni értem! – És kedvesen csóválta a fejét, az olajlámpák fénye pedig megcsillant tökéletes aranyfürtjein.

Senki nem mozdult, hogy megállítsa a két férfit, viszont jó páran, falusiak és látogatók egyaránt kimentek, hogy végig nézzék a tusát.

Tommy Forester levette az ingét, és felemelte ökleit. Az idegen nevetett, kiköpött, majd megragadta Tommy jobb karját, és úgy megrántotta, hogy Tommy elhasalt. Csakhogy kemény legény volt, felkecmergett, és nekirontott az idegennek. Sikerült bevinnie egy nem túl pontos ütést, de aztán megint a földön találta magát, arccal a sárban, s az eséstől kiszaladt belőle a szufla. Alum Bey pedig kuncogva ráült, és mondott valamit arabusul.

A harc ilyen gyorsan, ilyen egyszerűen véget ért.

Alum Bey akkor leszállt Tommy Foresterről, peckesen odament Bridget Comfreyhoz, és csillogó fogait kivillantva meghajolt előtte.

Bridget azonban rá sem hederítve Tommyhoz szaladt: - Jaj, mit tett veled, édesem? – kérdezte. A kötényével törölte le az arcát, és mindenféle becéző szavakkal halmozta el.

Alum Bey a nézőkkel együtt visszament az ivóba, s amikor Tommy bejött, nagylelkűen vett neki egy üveggel Mr. Bromios borából. Egyikük sem volt biztos benne, ki nyert ki veszített.

Dunstan Thorn aznap este nem henyélt a Hetedik szarkában; ő gyakorlatias fickó volt, aki hat hónapja már egy hasonlóan gyakorlatias fiatal hölgynek, Daisy Hempstocknak tette a szépet. Szép estéken kettesben sétáltak a faluban, a vetésförgőről, az időjárásról és más fontos kérdésekről diskuráltak; s eme séták alkalmával – melyekre mindig elkísérte őket Daisy anyja és húga, akik egészséges hat lépés távolságban ballagtak mögöttük – a két fiatal időről időre szerelmetesen nézett össze.

Hempstockék ajtajához érve Dunstan rendre megállt, meghajolt és elbúcsúzott.

Daisy Hampstock pedig bement a házukba, levette a főkötőjét, és rendre így sóhajtott fel: - Bárcsak Mister Thorn elhatározná már magát és megkérne végre. Papának biztosan nem lenne ellene kifogása.

- Valóban, biztosan nem – Felelte Daisy anyja ezen az estén, mint más ilyen estéken is, majd levette saját főkötőjét és kesztyűjét, s bevezette lányait a szalonba, ahol most egy igen hosszú fekete szakállú, igen magas úriember ült a holmiját vizsgálva. Daisy, az anyja és húga udvariasan biccentett az úriembernek (aki néhány napja érkezett, s csak pár szót tudott angolul). Az ideiglenes albérlő felállt és meghajolt, majd folytatta a fából készült holmik válogatását, rendezgetését és fényezését.

Az április fagyos volt, s angol tavaszhoz illően kínosan szeszélyes.

A látogatók délről érkeztek a keskeny erdei úton, s megtöltöttek minden szabad szobát, tehénistállóban és pajtában húzták meg magukat. Egyesek színes sátrakat állítottak fel, mások saját társzekérral érkeztek, melyet hatalmas szürke lovak vagy kicsi, göthös pónik húztak.

Az erdő talaját csillagvirágszőnyeg fedte. Április 29-én reggel Dunstan Thornra került az őrség sora a falnál, Tommy Foresterrel. Elfoglalták hát helyüket a nyílás két oldalán, és vártak.

Dunstan sokszor állt már őrt, de eddig nem kellett mást tennie, mint ott állni, és hébe-hóba elhessegetni a lurkókat.

Ezen a napon fontos személyiségnek érezte magát; keményen fogta a dorongját, s ahogy egy-egy látogató odajött a részhez, ő vagy Tommy azt mondták neki: - Holnap, holnap. Ma még senki nem megy át, jó uram.

S az idegenek visszakoztak, s hátrébról lestek át a lyukon a közönséges rétre, a szokványos fákra itt-ott a réten, és az unalomig ismert erdőre mögötte. Néhányan megpróbáltak beszédbe elegyedni Dunstannel vagy Tommyval, ám az őrstátusukra büszke fiatal emberek nem hajlottak a szócséplésre,

csak felszegték fejüket, összeszorították szájukat, és úgy általában nagyon fontos ember benyomását keltették.

Délben Daisy Hempstock kis fazékban krumplival sütött húst hozott mindkettőjüknek, Bridget Comfrey pedig egy-egy korsó fűszeres sört.

Szürkületkor aztán két másik jó erőben lévő fiatalember érkezett leváltani őket, kezükben lámpával, Tommy és Dunstan elballagott Mr. Bromioshoz, ahol az őrszolgálat ellátásáért a legjobb sörből kaptak – márpedig az ő legjobb söre igencsak nemes nedű volt. Az ivó, mely hihetetlenül zsúfolt lett, szinte zsongott az izgalomtól. Tele volt látogatókkal a világ minden tájáról, legalábbis így tűnt Dunstannek, akinek a Falva falvát körülölelő erdőn túl erősen összemosódtak a távolságok, ezért aztán a szomszéd asztalnál ülő cilinderes, magas úriembert, aki egészen Londonból utazott ide, ugyanolyan áhítattal méregette, mint a magasabb, ébenfekete úriembert a fehér köntösben, aki az előbbivel vacsorázott. Dunstan tisztában volt vele, hogy faragatlanság bámulni, s hogy mint falva lakójának, minden joga megvan, hogy felsőbbrendűnek érezze magát az összes idegennél. Csakhogy érezte a levegőben az ismeretlen illatokat, hallotta a száz nyelven diskuráló férfiakat és nőket, és bizony szégyentelenül tátotta a száját.

A fekete cilinderes észrevette a bábész Dunstant, és odaintette: - Szereted a pudingot, fiam? – kérdezte bemutatkozás helyett. – Mutanabbit elhívták, itt meg annyi puding van, amivel egy ember el se bír.

A puding inycsiklandóan gőzölgött a tányéron. Dunstan bólintott.

- Hát akkor láss neki bátran – mondta újdonsült barátja, s adott neki egy tiszta porcelántányért meg egy kanalat. Dunstannek sem kellett több, rögvest nekilátott a puding habzsolásának.

- Szóval, fiam – mondta a cilinderes Dunstannek, amikor a tányérjuk úgy kiürült, hogy annál üresebb már nemigen lehetett volna - , azt mondják, nemcsak hogy a fogadóban nem maradt kiadó szoba, de az egész falu elkelt.

- Valóban? – kérdezte Dunstan csöppet sem meglepve.

- Bezony – mondta a cilinderes. – És azon gondolkodtam, nem tudnál-e esetleg egy házat, ahol még van üres szoba?

- Már az összes szobát kiadták – vont vállat Dunstan. – Emlékszem, amikor kilencéves voltam, apám egy hétre kiküldött aludni a tehénistállóba, a szobámat meg kiadta egy keleti hölgynek, a családjának meg a szolgálóinak. Köszönetképpen kaptam egy papírsárkányt. Sokat reptettem is a réten, de aztán elszakadt a zsinórja, és elrepült az égbe.

- Most hol laksz? – érdeklődött a cilinderes úr.

- Van egy kis házam apám földjének a szélén – felelte Dunstan. – A pásztorunké volt, de két éve augusztus elején meghalt, és a szüleim nekem adták.

- Vigyél oda – mondta a cilinderes úr, és Dunstannek eszébe sem jutott nemet mondani.

A fényes tavaszi hold magasan állt, az éjszaka kristálytisza volt. A faluból lesétáltak az erdőig, majd el a Thorn család birtoka mellett (ahol a cilinderes úrra ráhozta a frászt egy réten alvó tehén, ami egyszer csak felhorkant álmában), mígnem elérték Dunstan házát.

- Tetszik – bólintott az idegen. – Nos, Dunstan Thorn kiveszem kelmedtől három napra.

- Mennyit ad érte?

- Egy arany font sterlinget, egy ezüst hatpennyst, egy rézpennyt és egy friss, fényes negyedpennyst.

Egy arany font sterling két éjszakáért igencsak tisztos ár volt, főleg olyan időkben, amikor egy béres egy jó évben tizenöt fontot ha remélhetett. Dunstan azonban mégis habozott.

- Ha a vásárra jött, akkor maga is csodákkal kereskedik – mondta a férfinak.

- Szóval csodát szeretnél? – Az idegen újra körbenézett Dunstan egyszobás kis házában. Esni kezdett, finoman kopogott fejük fölött a zsúptetőn. – Hát legyen – mondta a magas úriember kissé mogorván -, egy csoda rendel. Holnap elnyered Szíved Vágyát. Itt a pénz – mondta, és könnyed mozdulattal előhúzta Dunstan füle mögül.

Dunstan odakocantotta az ajtó vasszögéhez, nem tündérrarany-e, majd mélyen meghajolt az úriember előtt, és kilépett az esőbe. A pénzt a zsebkendőjébe bugyolálta.

Már zuhogó esőben ment át az istállóba, felmászott a szénapadlásra, és hamarosan álomba merült.

Éjjel tudatában volt a mennydörgésnek és villámlásnak, noha nem ébredt fel, és hajnalban is csak arra, hogy valaki véletlen a lábára lép.

- Hoppá – mondta egy hang. – Mellnézést kérek.

- Ki az? Ki van itt? – pattant fel Dunstan szeme.

- Csak én – nyugtatta meg a hang. – A vásárra jöttem. Egy odvas fában akartam tölteni az éjszakát, de a villám kidöntötte, széjjelrepítette, mint egy tojást, kettébe roppantotta, mint egy ágast, és az eső becsurgott a nyakamba, és be akart jutni a csomagomba, márpedig van ott, aminek száraznak kell maradni, mint a puskapor, és vigyáztam is rája egész úton, pedig nedves voltam, mint a... a...

- Víz? – segített Dunstan.

- Az bizony – folytatta a hang a sötétben -, és arra gondoltam, nem maradhatnék-e a fedele alatt. Nem vagyok nagy, nem zavarom csöppet se.

- Csak többet ne lépjen rám – sóhajtott Dunstan.

Ebben a pillanatban villám világította meg az istállót, és a fényben Dunstan kicsi, szőrös valamit látott a sarokban, ami nagy, lelógó kalapot viselt. Aztán megint sötét lett.

- Remélem, nem zavargatom – mondta a hang, ami most, hogy Dunstan belegondolt, bizony szőrösen hangzott.

- Nem, dehogy – felelte Dunstan, aki nagyon fáradt volt.

- Akkor jó – mondta a szőrös hang -, mert nem szeretném zavargatni.

- Kérem, hadd aludjak. Kérem.

Szortyogó hang hallatszott, majd halk horkolás.

Dunstan átfordult a szalmában. Az illető, bárki-bármi volt is, pukkantott egyet, vakaródzott kicsit, majd folytatta a horkolást.

Dunstan hallgatta az istálló tetején kopogó esőt, és Daisy Hempstockra gondolt, és gondolatban kart karba öltve sétáltak, hat lépésre mögöttük pedig egy magas, cilinderes férfi kísérte őket, meg egy kicsi, szőrös lény, akinek arcát Dunstan nem látta. Szíve Vágyáért mentek...

Napfény csiklandozta az arcát. Az istálló üres volt. Felkelt, megmosta az arcát, és átment a nagy házhoz.

A legjobb kabátját vette fel, meg a legjobb ingét, meg a legjobb bricseszét. Csizmájáról zsebkésével lekaparta a sarat. Aztán bement a konyhába, megcsókolta az anyját, majd leült és megevett egy jókora szelet házi kenyeret, amit frissen köpült vajjal kent meg.

Aztán zsebében a szép vasárnapi zsebkendőjébe csavartpénzzel átvágott Falva falván, és köszönt az öröknek a kapunál.

A nyíláson át látta, hogy a réten tarka sátrakat emelnek, pultokat állítanak fel, színpompás zászlók lobognak, és emberek sürgölődnek.

- Délig nem engedünk át senkit – közölte vele az ór.

Dunstan vállat vont, és ment az ivóba, ahol aztán azon tűnődött, mit is vegyen félretett pénzén (a fényes félkoronáson, no meg a szerencsehozó hatpennysen, aminek a közepébe lyukat ütött, és a nyakában hordta bőrszíjon), és a zsebkendőbe csavart pluszpénzen. Pillanatnyilag teljesen kiment a fejéből, hogy az éjjel mást is ígértek neki. Ahogy deket ütött az óra, Dunstan elindult a fal felé, idegesen, mintha a létező legeslegnagyobb tabut szegné meg. Aztán észrevette, hogy a cilinderes úriember megy mellette, aki biccentett neki.

- Á, a főbérlőm. Hogy vagyunk ma, jó uram?

- Remekül – felelte Dunstan.

- Tarts velem – ajánlotta a magas férfi. – Menjünk együtt.

Átvágtak a réten a sátrak felé.

- Jártál már itt? – érdeklődött a magas férfi.

- Az ezelőttin, kilenc éve – mondta Dunstan. – De még kölyök voltam.

- Nos, ne felejts el udvarias lenni – tanácsolta a lakó. – Ne felejtsd el, hogy vendég vagy. Most pedig megkapod tőlem a lakbér utolsó részletét, amivel még tartozom. Mert esküt tettem. És az ajándékom tartós lesz. A tiéd, az elsőszülöttjéé, és az ő elsőszülöttjéé... Ez az ajándék addig tart, amíg én élek.

- És mi lenne az, uram?

- A Szíved Vágya, hát már nem is emlékszel? – nézett rá a cilinderes úriember. – A Szíved Vágya. Dunstan enyhén meghajolt, és mentek tovább a vásárba.

- Szemet! Itt az új szem! Új szemet a régi helyett! – kiabálta egy apró nő egy asztalnál, amin üvegekben és befőttesüvegekben mindenféle-fajta és színű szem volt.

- Zeneszerszámok a világ minden tájáról!

- Egypennys nóta! Kétpennys dal! Hárompennys zsoltár!

- Próbálja ki szerencsését! Jöjjön közelebb! Feleljen meg egy egyszerű találós kérdésre, és nyerjen egy szélvirágot!

- Nem hervadó levendula! Csillagvirágruha!

- Palackozott álmokat tessék! Egy shilling palackja!

- Éjkbát! Alkonykát! Estkát!

- Szerencsekard! Erőpálca! Öröklétgyűrű! Kecskártya! Ide, ide, jöjjenek!

- Kenőcsök, olajok, bájitalok, csodaszerek!

Dunstan megállt egy pult előtt, amit apró kristálydíszek borítottak; a parányi állatfigurákat nézte, azon tűnődve, vegyen-e egyet Daisy Hempstocknak. Felvett egy kristálymacskát, ami nem volt nagyobb, mint a hüvelykujja. A macska bölcsen rákacsintott, mire Dunstan döbenten elejtette, ám a figura a levegőben korrigált és talpra érkezett, mint egy igazi macska, majd odasétált a pult sarkába, és nyugodtan nekilátott mosdani.

Dunstan tovább ment. A vásárban alig lehetett lépni, az összes idegen, aki az előző hetekben Falvába érkezett, itt volt, és kilátogatott Falva sok lakója is. Mr. Bromios borstandot állított fel, ahol bort meg péksüteményt árult a falusiaknak, akik gyakran kísértésbe estek a Falván túlról érkezett árusok portékáitól, ám nagyszüleiktől tudták, akik meg az ő nagyszüleiktől hallották, hogy nagyon-nagyon veszélyes tündeétket enni, tünde gyümölcsöt enni, tünde vizet inni és tünde bort kortyolni.

A Falván túli népek kilencévente rendre felállították standjaikat meg bódéikat, s a rét egy napra és egy éjszakára Tünde vásárnak adott otthont, s kilencévente egy nap és egy éjszaka a két nép között árucseré bonyolódott.

Árultak csodákat, elképzelhetetlen, megálmodhatatlan dolgokat (ugyan mire használhat az ember, töprengett Dunstan, viharral töltött tojáshéjat?). Rázta zsebkendőbe kötött pénzét, valami kicsi, olcsó holmit keresett, amivel meglepheti Daisyt.

A vásár zsvivájában halk csilingelést hallott. Arrafelé indult.

Elment egy stand mellett, ahol öt hatalmas férfi táncolt panaszos zenére, amit egy gyászos képű feketemedve játszott verclin; egy másik sátor mellett, ahol egy kopaszodó férfi színes kimonóban porcelántányérokat tört össze és dobott bele egy lángoló edénybe, amiből színes füst gomolygott.

A csilingelés egyre erősödött.

Dunstan odaért a pulthoz, és azt kellett látnia, hogy nincs ott senki. Virágokkal volt borítva: csillagvirág, gyűszűvirág, vadjácint, nárcisz, és ibolya, liliom, apró, karmazsinszín gyepürózsa, halovány hóvirág, kéknefelejcs, és rengeteg más virág, amiket fel sem ismert. Mindegyiket üvegből vagy kristályból fűjták vagy faragták, de tökéletesen élőknek tűntek. És halkán csilingeltek, akár távoli üvegcsengettyűk.

- Hahó? – nézett körül Dunstan.

- Szép jó napot ezen a vásárnapon! – kászálódott le a stand mögött álló karavánról a tulajdonos, szélesen rámosolygott, sötét arcában felvillantva fehér fogait. Dunstan azonnal látta, hogy Falon Túli, látta szeméből és a göndör fekete haja alól kikandikáló füléből. Szeme mély ibolyaszín volt, füle pedig talán mint egy macskáé, enyhén csúcsos, s finom, fekete szőrrel borított. Gyönyörű teremtmény volt.

Dunstan felvett egy virágot a pultról.

- Nagyon szép – mondta. Ibolya volt, csilingelt-dalolt a kezében, olyan hangot adott, mint amikor az ember nedves ujjal finoman megdörögli a borospohár száját. – Mennyibe kerül?

A leányzó vállat vont. Csodálatos mozdulat volt.

- Az árát sose az elején beszéljük meg – felelte. – Talán sokkal több, mint kész érte fizetni, aztán elmegy, és mindketten szegényebbek leszünk. Beszéljünk róla általánosabban.

Dunstan elgondolkodott. A fekete cilinderes úriember éppen ekkor haladt el mellettük.

- Tessék - mormolta az albérlője. – az adósságomat törlesztettem.

Dunstan megrázta a fejét, mintha egy álmot akarna elhessegetni belőle, és a lányra nézett:

- Honnét származnak ezek a virágok?

- A Calamon-hegy oldalán van egy üvegvirágliget – mosolygott az titokzatosan. – Az odavezető út roppant veszélyes, a visszaút még inkább.

- És mire jók?

- A virágok felhasználása és szerepe főleg dekoratív és szórakoztató célú. Örömet okoznak, megfelelő ajándék a szeretett személynek tisztelet és szeretet jeleként, hangjuk pedig kellemes a fülnek. Ráadásul szemet gyönyörködtető, ahogy megcsillan rajtuk a fény. – A fénybe tartott egy csillagvirágot. Dunstan nem tudta nem észrevenni, hogy a tiszta kristályon áttűző napfény színe fakóbb a lány szemének színénél.

- Értem – mondta.

- Használják még varázsigékhez és rontásokhoz. Ha uraságod varázsló...

Dunstan a fejét rázta. Volt valami rendkívül figyelemre méltó a fiatal hölgyeményben.

- Ó. Mindenesetre csodálatosak – mosolyodott el újra a lány.

A rendkívül figyelemre méltó dolog egy vékony ezüstlánc volt, ami a lány csuklójától a bokájáig futott, onnét pedig hátra a színesre festett cirkuszkocsihoz.

Dunstan szóba is hozta.

- A lánc? – vonta fel szemöldökét a leányzó. – A standhoz köt. A boszorkány rabszolgája vagyok, akié a stand. Sok éve fogott el, ahogy éppen a vízesésnél játszottam apám földjén, fent a hegyekben. Egy szép béka alakját öltve incselkedett velem, az utolsó pillanatban mindig elugrott, addig csalt, míg el nem hagytam apám földjét, akkor visszavette igazi alakját, és beledugott a zsákjába.

- És örökre a szolgája lett?

- Nem örökre – mosolygott a tündelány. – Visszanyerem a szabadságom azon a napon, amikor a hold elveszti lányát, és ha ez azon a héten történik, amikor találkozik két hétfő. Én türelemmel várom. Közben pedig teszem, amit mond, és álmodom. Szóval vesz tőlem virágot, fiatalúr?

- Dunstan a nevem.

- Szent Dunstanról? Őszinte név – mosolygott huncutul a lány. – Hol van a vasfogója, Dunstan úrfi? Az orránál kapja el az ördögöt?

- És magát hogy hívják? – kérdezte a vörösre piruló Dunstan.

- Nekem már nincsen nevem. Rabszolga vagyok, a nevemet elvették. Úgy szólítanak, hogy „hé, te!” vagy „lány!” vagy „szurtoska!”, vagy más hasonló neveken.

Dunstan látta, a selyemköntös hogyan feszül a lány testén, látta az elegáns domborulatokat, magán érezte az ibolyaszín szempárt. Nagyot nyelt.

Zsebébe nyúlt, és elővette a zsebkendőt. Képtelen volt a lányt nézni. A pénzt az asztalra öntötte.

- Talán erre elég – vett fel egy hófehér hóvirágot.

- Mi itt nem fogadunk el pénzt – toltá vissza az érméket a lány.

- Nem? Hát akkor micsodát?

Dunstan mostanra igencsak összezavarodott, már csak virágot akart venni... kinek is... Daisynek, Daisy Hempstocknak... megvenni a virágot és elmenni, mert őszintén szólva az ifjú hölgy jelenlétében rendkívül feszengett.

- Elfogadom a haja színét – mondta a lány -, vagy minden emlékének színét hároméves kora előttről. Elfogadom a bal füle hallását, nem az egészséget, csak annyit, hogy ne tudja élvezni a zenét, érteni a folyó suttogását vagy a szél susogását.

Dunstan a fejét rázta.

- Vagy egy csókot – mondta a lány. – Egy csókot ide, az arcomra.

- Azt jó szívvel megfizetem! – Azzal Dunstan a csengő-bongó kristályvirágok között áthajolt a pulton, és szűzies csókot lehelt a finom orcára. Megcsapta a lány mámorító, varázslatos illata, megtöltötte fejét, mellkasát és elméjét.

- Tessék – adta neki a lány a hóvirágot. Dunstan pedig elvette, s keze hirtelen óriási és otromba volt, nem olyan kicsi és tökéletes, mint a tündelányé. – Találkozunk itt, Dunstan Thorn, ma este, amikor a hold lemegy. Gyere ide, és huhogj, mint a kisbagoly. Tudsz úgy?

Dunstan bólintott és eltámolygott. Meg sem kellett kérdeznie, honnét tudja a teljes nevét, egyszerűen elvette más dolgokkal, például a szívével együtt, amikor megcsókolta.

A hóvirág csilingelt a kezében.

- Nahát, Dunstan Thorn – így Daisy Hempstock, amikor a fiú találkozott vele Mr. Bromios sátránál. A lány a családjával és Dunstan családjával üldögélt itt, nagy barna kolbászt evett és barna sört ivott. – Mi történt?

- Ajándékot hoztam – motyogta Dunstan, és felé nyújtotta a csilingelő hóvirágot, ami valósággal szikrázott a délutáni napfényben. A lány elvette, homlokráncolva, kolbászsiros ujjal. Dunstan hirtelen sugallatra odahajolt, és Daisy anyja, apja és húga előtt, Bridget Comfrey, Mr. Bromios és mindenki előtt arcon csókolta.

A felháborodás elképzelhető, ám Mr. Hempstock, aki nemhiába élt ötvenhét éve Tündefölde és Túlnan határán, felkiáltott: - Elég már! Nézzétek a szemét. Nem látjátok, hogy szegény fiú teljesen összezavarodott? Megigézték, én mondom. Hé, Tommy Forester! Gyer' ide gyorsan! Vidd haza Dunstan Thornt a faluba, és tartsd szemmel. Hagyd aludni, ha akar, vagy beszélni, ha azt akar...

Tommy kivezette Dunstant a vásárból, vissza a faluba.

- Nono, Daisy – simogatta lánya haját az anyja –, csak egy kis tündeérintés. Nem kell ennyire magadra venni. – Azzal csipkés keszkenőt húzott elő méretes kebléből, és megtörölgette lánya arcát, melyet hirtelen könnyek borítottak el.

Daisy felnézett az anyjára, megfogta a zsebkendőt, és belefújta az orrát. Mrs. Hempstock némi értetlenséggel látta, hogy Daisy mosolyog a könnyek alatt.

- De anyám, Dunstan megcsókolt! – rebegette Daisy Hempstock, és a kristály hóvirágot főkötője elejére tűzte, ahol az csak úgy csillogot-ragyogott.

Mr. Hempstock és Dunstan apja némi keresgélés után megtalálták a standot, ahol a kristályvirágokat árulták, csakhogy ott egy idős asszony kofáskodott egy egzotikus, gyönyörű szép madár társaságában, melyet ezüstlánc kötött ülőrúdjához. Az öregasszonnyal nem lehetett szót érteni; amikor megpróbálták megtudakolni tőle, mi történhetett Dunstannel, csak portékái értékéről kárált, meg hogy egyet csak úgy elvesztett, és hogy ez micsoda hálátlanság, és hogy milyen szomorú idők ezek manapság, és hogy milyen semmirekellők a mai szolgák.

Az üres faluban (mert ki maradt volna ott Tünde vásár idején?) Dunstant a *Hetedik szarkába* kísérték, és leültették egy padra. Állát a tenyerébe hajtotta, csak nézett, ki tudja, hová, s időről időre hatalmasat sóhajtott, mint a szél.

Tommy Forester próbált a lelkére beszélni: - Fel a fejjel, pajtás! Ez az, lássak egy mosolyt, jó? Nem kérsz enni? Vagy inni? Nem? Szavamra, fura képet vágsz, Dunstan, öreg haver... - ám mivel semmiféle választ nem kapott, Tommy is elkezdett ácsingózni a vásár iránt, ahol ebben a

pillanatban (dörgölte pelyhedző állát) a szép Bridgetet biztos egy hatalmas, tiszteletet parancsoló úriember kíséreti egzotikus ruhában, csacsogó majommal a vállán. Így hát miután megbizonyosodott róla, hogy barátja jó helyen van az ivóban, Tommy visszament a kapuhoz.

Amint kilépett a rétre, igazi zsidvásárba csöppent: bábműsorok, zsonglőrök, táncoló állatok, mindenféle-fajta eladó és elcserélhető portékák.

Később, szürkületkor aztán másféle emberek jöttek elő. Egy rikkancs úgy kiabálta a híreket, mintha modern főcímekeket olvasna – *Viharerőd urának rejtélyes betegsége!*, *A Tűzdomb elvonult a Dene-erődig!*, *A Garamond uradalom egyetlen örököse rőfögő malaccá változott!* –, és egy érméért taglalta is őket.

A nap lenyugodott, hatalmas tavaszi hold ült ki az égre. Hideg szél lebbent. A kereskedők visszavonultak sátraikba; a látogatókat suttogó hangok invitálták különféle csodák megtekintésére bizonyos összeg ellenében.

S ahogy a hold lejjebb ereszkedett az égen, Dunstan Thorn lépett ki Falva macskaköves utcáira. Elhaladt sok vigadozó – látogató vagy idegen – mellett, noha őt kevesen vették észre.

Átsurrant a kapun, s közben keresztülvillant elméjén a gondolat, ahogy annak idején az apjáén is, hogy mi lenne, ha körbemenne a tetején, hiszen olyan széles. Mármint a fal.

Át a lyukon, ki a rétre, és azon az éjszakán, életében először, Dunstanben felötlött, hogy tovább megy, át a réten, keresztül a patakon, és be az erdőbe. Feszengett ettől a gondolattól, mintha hivatlan látogatót kéne megvendégelnie. Majd célját elérve félretolta ezt a gondolatot, mint aki egy más elfoglaltságra hivatkozva kiment magát a vendégnél, és magára hagyja.

A hold lemenőben volt.

Dunstan szájához emelte két kezét, és huhogott. Nem érkezett válasz; az ég mély szint öltött – talán kéket, esetleg bíbort, de semmiképp nem feketét –, s jobban tele volt szórva csillagokkal, mint azt várná az ember.

Még egyszer huhogott.

- Ez minden, csak nem kisbagoly – róttá meg egy szigorú hang, közvetlen a füle mellett. – Talán hóbagoly, esetleg gyöngybagoly. Ha a fületem bedugnák egy ággal, talán fülesbagolynak hinném. De nem kisbagoly.

Dunstan vállat vont és elmosolyodott. Kissé együgyűen. A tündelány leült mellé. Teljesen megrészegített: belélegezte, bőre pórusain keresztül érezte. A lány közel hajolt.

- Azt hiszed, hogy elvarázsoltalak, Dunstan?

- Nem tudom.

A lány nevetett: köveken bugyborékoló tiszta vízfolyás.

- Nem varázsoltalak el, szépfiú, szépfiú. – A lány hanyatt feküdt a fűben, és felnézett az égre. – A csillagaid milyenek?

Dunstan leheveredett mellé a hűvös före, és ő is felnézett az éjszakai égre. Tényleg furcsák voltak a csillagok: talán több lett bennük a szín, mert parányi ékkövekként szikráztak; talán számuk változott, talán a konstellációjuk; valami különös és csodálatos történt. No persze...

Egymás mellett fekvé bámulták az eget.

- Mit akarsz az élettől? – kérdezte a tündelány.

- Nem tudom – ismerte be. – Azt hiszem, téged.

- Én a szabadságomat.

Dunstan megfogta az ezürtláncot, mely a lány csuklójától a bokájáig futott, aztán a fűben vészett el. Megrántotta. Erősebb volt, mint amilyennek látszott.

- Az ezüstbe macskasóhaj, halpikkelyt és holdfényt kevertek – magyarázta a lány. – Törhetetlen, amíg a varázsige feltétele be nem teljesül.

- Aha – feküdt vissza a fűbe Dunstan.

- Nem zavarna, mert hosszú lánc, csak a tudat bosszant. És apám földje hiányzik. Na persze a boszorkány se a legjobb úrnő...

Elhallgatott. Dunstan fölébe hajolt és megérintette az arcát. Kezére nedves, forró valami csöppent.

- Te sírsz.

A lány nem felelt. Dunstan magához húzta, és ormóttanul nagy kezével törölgette az arcát. Mindhiába. Ekkor a zokogó arc fölé hajolt, és lassan, mivel fogalma sem volt, hogy az adott körülmények között helyesen cselekszik-e, lassan megcsókolta a lángoló ajkakat.

A lány szája pillanatnyi habozás után szétnyílt, nyelve Dunstan szájába csusszant, aki a különös csillagok alatt ekkor teljesen, végérvényesen elveszett.

Csókolózott már falusi lányokkal, de tovább még nem ment.

Keze megtalálta a selyemruha alatt a kis melleket, finoman megérintette a kemény bimbókat. A lány erősen kapaszkodott belé, mintha fuldokolna, kapkodva gombolta az ingét, a nadrágját.

Olyan kicsi volt, Dunstan attól félt, hogy összenyomja. Pedig nem. A lány vonaglott-mozgott alatta, zihált és rángott, kezével vezette őt.

Száz égő csókkal borította Dunstan arcát és mellkasát, majd ő került fölü, meglovagolta, lihegve és nevetve, izzadtan és nyirkosan, mint egy ponty, Dunstan pedig alul mozgott, a feje megtelt a lánnyal, és csakis vele, s ha tudta volna a nevét, hangosan azt kiáltja.

Miután befejezték, Dunstan ki akarta húzni, de a lány magában tartotta őt, lábával átfogta, s olyan erősen szorította magához, mintha mindketten ugyanazt a helyet foglalnék el a világegyetemben, mintha egyetlen erőteljes, örvénylő pillanatra egy személy lennének, aki ad és kap, miközben a csillagok szépen elfakultak a pirkadó égen.

Aztán egymás mellett feküdtek.

A tündelány megigazította selyemköntösét, így újra illően elfedte magát. Dunstan sajnálkozva húzta fel a bricseszét. Megszorította a lány kezét.

Az izzadság megszáradt Dunstan bőrén; kissé fázott, de remekül érezte magát.

Most, ahogy az ég világosodott, már látta is őt. Körülöttük állatok mozogtak, lovak dobogtak, ébredező madarak csalogatták a hajnalt, és a vásártéren itt-ott a sátrakban is kezdtek mocorogni az emberek.

- Most menj – mondta a lány halkán, és kissé sajnálkozva nézett rá; szeme ibolyaszíne olyan árnyalatot öltött, akár a napot tükröző pehelyfelhők magasan a hajnali égen. És gyengéden szájon csókolta, szederizú szájjal, majd felállt, és visszament a cirkuszkocsihoz.

Dunstan kábán és magányosan ballagott keresztül a vásártéren, sokkal idősebbnek érezte magát tizennyolc évesnél.

Visszatért az istállóba, levette a csizmáját, és elaludt. Csak akkor ébredt fel, amikor a nap már magasan állt az égen.

A vásár másnap véget ért, Dunstan vissza se ment többet. Az idegenek eltávoztak, s Falva élete visszatért a megszokott kerékvágásba, ami talán kevésbé volt szokásos, mint a legtöbb falu élete (főleg ha a szél rossz irányból fúj), de mindent összevetve azért elég szokásos volt.

Két héttel a vásár után Tommy Forester feleségül kérte Bridget Comfreyt, aki igent mondott. Egy hétre rá egyik délelőtt Mrs. Hempstock látogatta meg Mrs. Thorn. A szalonban teáztak.

- Nagyon szerencsés az a Forester fiú – jegyezte meg Mrs. Hempstock.

- Az bizony – bólintott Mrs. Thorn. – Vegyen még egy süteményt, kedvesem. Biztosan Daisy lesz a nyoszolyólány.

- Nagyon remélem. Már ha megéri azt a napot.

Mrs. Thorn ijedten nézett fel.

- Csak nem beteg, Mrs. Hempstock? Mondja, hogy nem!

- Nem eszik, Mrs. Thorn. Elsorvad. Csak egy korty vizet iszik olykor.

- Istenem!

- Múlt este – folytatta Mrs. Hempstock – végre rájöttem, miért. A maga Dunstanje miatt.

- Dunstan? Csak nem...? – Mrs. Thorn a szája elé kapta a kezét.

- Jaj, nem – rázta fejét türelmetlenül Mrs. Hempstock, és ajkát biggyesztette. – Semmi olyasmiről nincs szó. Ellenkezőleg. Dunstan kerüli. Napok óta nem találkoztak. Daisy a fejébe vette, hogy Dunstan már nem érdeklődik iránta. Csak szorongatja azt a hóvirágot, amit tőle kapott, és zokog.

Mrs. Thorn a dobozból teát kanalazott a kannába, majd arra forró vizet töltött.

- Őszintén szólva, mi is aggódunk kicsit Dunstan miatt, az apja meg én. Ábrándozik. Nincs rá jobb szó. A munkával nem halad. Thorney szerint meg kell állapodnia. Ha megállapodna, Thorney az egész nyugati kaszálót nekiadná.

- Hempstock se nézné rossz szemmel, ha a mi Daisynk boldog lenne – bólogatott komolyan Mrs. Hempstock. – Egy birkanyáját biztos adna neki.

Hempstockék nyája híres volt a környéken: vastag bundájú, intelligens állatok (már birkához mérten), kacsaringós szarvval és éles patával. Mrs. Hempstock és Mrs. Thorn kortyolgatták a teát. A megállapodás megkötött.

Dunstan Thorn júniusban vette el Daisy Hempstockot, s ha a vőlegény kicsit szórakozottnak tűnt is, a menyasszony olyan ragyogó és szépséges volt, amilyen menyasszony csak lehet.

Mögöttük a két örömapa a házról beszélt, melyet a nyugati kaszálón húznak fel az új házásoknak. Az örömanők egyetértettek abban, hogy Daisy csodálatosan néz ki, és milyen kár, hogy Dunstan nem engedte neki viselni a hóvirágot, amit pedig ő vett a vásárban áprilisban.

És itt búcsúznak el tőlük, a rózsaszín, skarlát, sárga és fehér rózsaszirmok esőjében.

Vagyis majdnem.

Dunstan kis házában éltek, míg a házuk készült, még hozzá elég boldogan; s a birkaőrzés, terelés, nyírás mindennapi teendői lassan kikoptatták Dunstan szeméből az ábrándos csillogást.

Előbb ősz jött, majd tél. Február végén történt, a birkák ellése idején, amikor a világ fagyos volt, csípős szél süvített végig a láp fölött, keresztül a lombjavesztett erdőn, amikor jeges eső hullt az ólomszín égből, csak szitált és szitált, mintha sose akarna elállni, ekkor történt, egy este, hat órakor, miután lement a nap és besötétedett az ég, hogy egy vesszőkosarat toltak át a nyíláson a falnál. Az örök először észre se vették. Végül is másfelé néztek, a falu felé, meg sötét is volt, esett, s teljesen lefoglalta őket, hogy egy helyben toporogtak, és komoran, sóvárogva nézték a falu fényeit.

Aztán éles sírás hallatszott.

Ekkor néztek le, és ekkor látták meg a kosarat a lábuknál. A kosárban egy csomag volt, beolajozott selyem- és gyapjútakarók halma, melyből felül egy vörös, bömbölő arc kandikált ki, összehúzott szempárral és nyitott, hangos-éhes szájjal.

A takaróra pedig ezüsttűvel egy pergamendarabot tűztek, melyre elegáns kézírással, bár kissé régies betűkkel a következő szavakat írták:

Tristan Thorn

Kettő

melyben Tristan Thorn férfivá érik, és elhamarkodott ígéretet tesz

Teltek az évek.

A következő Tündevásárra menetrend szerint került sor a fal túloldalán. A nyolcéves Tristan Thorn nem vett részt rajta, egy igen távoli rokonhoz zsuppolták el egy másik faluba, egynapi járásra.

A hat hónappal fiatalabb húga, Louisa azonban elmehetett, ami nagy fájdalmat jelentett a fiúnak, mint ahogy az is, hogy Louisa egy üveglóbuszt hozott haza vásárfiaként, melyben szürkületkor fények hunyorogtak-szikkasztak, s mely meleg, szelíd sugárzást küldött szobájuk sötétjébe a házban, miközben Tristan csupán kanyarót hozott haza a rokonoktól.

Nem sokkal később a macskájuk három kiscicát szült: két cirmosat, mint ő maga, s egy nagyon parányit, aminek kékes színben játszott a szőre, a szeme pedig hangulattól függően zöldről lazacvörösre, skarlátra és cinóberre váltott.

Ezt a kiscicát Tristan kapta a kihagyott vásárért kárpótlásul. A kék macska lassan nőtt, s a legédesebb macska volt a világon, mígnem egy este elkezdett türelmetlenül járni a házban, azt mondta, *mroll*, és villogtatta hozzá a szemét, ami bíborvörös volt, mint a gyűszűvirág; és amikor Tristan apja megjött a földekről, a macska nyávogva kiszaladt a nyitott ajtón a szürkületbe.

A falnál az örök az emberek miatt álltak, nem macskák miatt, így Tristan, aki ekkor tizenkettő volt, soha nem látta többé a kék macskát. Egy darabig vigasztalhatatlan volt. Apja egyik este bement a szobájába, leült az ágya végébe, és mogorván azt mondta:

- Jobb lesz neki a falon túl. A saját fajtájával. Ne aggódj érte, fiam.

Az anyja nem mondott neki semmit erről, mint ahogy másról se nagyon. Néha Tristan felkapta a fejét, és látta, hogy anyja feszülten figyeli őt, mintha valami titkot akarna kicsalni az arcáról.

A húga, Louisa emiatt is szurkálta, amikor reggelente ballagtak a falu iskolájába, ahogy sok mással is ugratta: például a füle alakja miatt (a jobb a fejéhez tapadt és szinte hegyes volt, a bal meg nem), meg a butaságok miatt, amiket mondott; például egyszer azt mondta, amikor hazafelé tartottak az iskolából, hogy a parányi, bolyhos és fehér felhők, amik napnyugtakor a horizontot szegélyezték, birkák. Hiába állította később, hogy úgy értette, birkákra emlékeztetik, merthogy volt bennük valami bolyhos és birkaszerű. Louisa csak nevetett, és úgy ugratta-cukkolta, mint egy manó. Még rosszabb volt, hogy elmondta a többi gyereknek, és felbujtotta őket, hogy halkán bégeessenek, ahányszor csak Tristan elmegy mellettük. Louisa született felbujtó volt, és imádta húzni a bátyját.

A falu iskolája remek iskola volt, és Mrs. Cherry, az igazgatónő irányítása alatt Tristan Thorn sokat megtanult a törtétekről, a hosszúságról-szélességről; franciául el tudta kérni a kertész

nagynénjének tollát; bevágta Anglia királyainak és királynőinek nevét Hódító Vilmostól Viktóriáig. Megtanult olvasni, és szép gömbölyű betűkkel tudott írni. A faluba ritkán érkeztek látogatók, de néha egy-egy házaló arra tévedt, s olcsó regényeket árult szörnyű gyilkosságokról, végzetes találkozásokról, irtózatossá cselekedetéről és elképesztő megmenekülésekről. A legtöbb kottát is árult, kettőt egy pennyért, amit családok vettek meg, aztán összegyűltek a zongora körül, és olyan dalokat énekeltek, mint a „Megérett a meggy” meg az „Apám kertjében”.

Tehát teltek a napok, aztán teltek a hetek, és velük teltek az évek is. Tizennégy évesen Tristran kölcsönhatások, disznó viccek, elszuttogott titkok és mocskos balladák révén tudomást szerzett a szexről. Tizenöt évesen megsérült a karja, mert leesett egy almafáról Mr. Thomas Forester háza előtt; egészen pontosan a Victoria Forester kisasszony ablaka előtt álló almafáról. Tristran sajnálatára épp csak egy rózsaszín, igéző villanást látott Victoriából, aki a húgával volt egyidős, és kétségtelenül a legszebb lány százmérföldes körzetben.

Mire Victoria tizenhét lett, és még Tristran is annyi volt, már minden kétséget kizáróan tudta, hogy ő a leggyönyörűbb lány az egész Brit-szigeteken. Tristran úgy vélte, hogy a leggyönyörűbb lány az egész brit birodalomban, sőt talán a világon, és kész lett volna ököltre menni azzal, aki mást állít. Falvában azonban nehéz lett volna találni ilyen személyt; Victoria sok fejet elcsavart, és valószínűleg sok szívet összetört.

Leírás: Az anyja sűrű szemét és szív alakú arcát örökölte, meg az apja göndör, gesztenyeszínű haját. Ajka piros és tökéletes ívű, orcája bájosan elpirul, amikor beszél. Bőre sápadt, enyhe. Tizenhat évesen nagyot veszekedett az anyjával, mert fejébe vette, hogy beáll csaposlánynak a *Hetedik szarkába*.

- Beszéltem erről Mr. Bromiossal – mondta az anyjának –, és neki nincs kifogása.

- Hogy Mister Bromios mit gondol – felelte az anyja, az egykori Bridget Comfrey –, nem számít.

Az a legilletlenebb foglalkozás egy ifjú hölgynek.

Falva falva lakói lenyűgözve nézték a két akarat eme összecsapását, s kíváncsian várták a végkifejletet, ugyanis Bridget Foresterrel senki nem merésztelt ujjat húzni: a falusiak állították, hogy a nyelvével lepörköli a festéket a pajtaajtóról, letépi a kérget a tölgyfáról. A faluban senki nem szerette volna magára haragítani Bridget Forestert; azt mondogatták, hogy valószínűbb, hogy a fal megy odébb, mint hogy Bridget Forester meggondolja magát.

Victoria Forester azonban megszokta, hogy minden úgy van, ahogy ő akarja, és általában, amikor minden csődöt mondott, az apjához fordult, hogy ő majd biztosan beadja a derekát. Most is így tett hát. Victoriát azonban meglepetés várta, mert apja ezúttal egyetértett anyjával, hogy a *Hetedik szarka* bárjában dolgozni nem méltó egy jól nevelt leányhoz. És Thomas Forester megmakacsolta magát, és a kérdés le lett zárva.

A faluban minden fiú szerelmes volt Victoria Foresterbe, és sok, csendes házasságban megszürcült szakállú, higgadt úriember megfordult utána az utcán, s pár pillanatra újra ifjú lett, élete virágjában járó, virágos kedvű ficsúr.

- Azt beszélnek, maga Mister Monday is a csodálói közé tartozik – mondta Louisa Thorn egy májusi délután Victoria Foresternek a gyümölcsösben.

Öt lány ült a legvénebb almafa alacsony ágain, aminek óriási törzse kellemes helyet kínált, és amikor meg-meglebbent a májusi szél, a rózsaszín virágok úgy hulltak alá, akár a megfestett hó, s a lányok haján és szoknyáján állapotok meg. A délutáni napfény zöld, ezüst és aranyszín foltokat csöpögtetett az almafák levelein.

- Mister Monday – ejtette a nevet undorral Victoria Forester – ha nincs negyvenöt éves, hát egy se. – S pofát vágott, hogy megmutassa, mennyire öreg a negyvenöt, ha az ember történetesen tizenhét.

- Különben is nős már – mondta Cecilia Hempstock, Louisa kuzinja. – Én nem mennék hozzá olyanhoz, aki már nős volt. Olyan lenne, mintha más törné be a pónimat.

- Szerintem meg pontosan az az egyetlen annak, ha özvegyhez megy hozzá valaki – jelentett ki Amelia Robinson. – Hogy valaki már lecsiszolta a durva széleket. Betörte, ha úgy tetszik. Ráadásul abban a korban a testi vágy már kielégülhetett, alábbhagyhatott, ami megkímélné az embert sok megaláztatástól.

Elfojtott vihogás rebent szét az almavirágok között.

- Azért – szólalt meg habozva Lucy Pippin – jó lenne nagy házban élni, fogattal évente elutazni Londonba, vagy fürdőre Bathba, vagy Brightonba a tengerhez, még akkor is, ha Mr. Monday negyvenöt éves.

A lányok erre hangosan kacagtak, és almavirággal dobálták meg, s a lehangosabb és a legdobálósabb maga Victoria Forester volt.

Tristan Thorn tizenhét évesen, csak hat hónappal idősebben Victoriánál, félig még fiú volt, félig már férfi, de mindkét szerepben egyaránt feszengett; mintha csak könyöke meg ádámcsutkája lett volna. Haja barna volt, mint az ázott szalma, és esetlenül, tizenhétéves-félén mindenfelé állt, hiába vizezte és fésülte.

Kínosan félénk volt, amit – mint azt általában a kínosan félénkek teszik – azzal ellensúlyozott, hogy rossz pillanatokban volt túl hangos. Tristan többnyire elégedett volt – vagyis annyira elégedett, amennyire egy tizenhét éves ifjú ebben a világban lehet –, s amikor a földeken ábrándozott, vagy a falu üzletének, a Monday és Brownnak a végében az asztalnál ült, elképzelte, hogy vonatra ül, és Londonba vagy Liverpoolba megy, aztán gőzösre száll, átkel az Atlanti-óceánon Amerikába, és a vademberek között csinálja meg a szerencséjét az Újvilágban.

Csakhogy voltak napok, amikor a szél a falon túlról fűjt, menta-, kakukkfű- és ribiszkeillatot hozott, s a falu kandallóinak lángjai különös színt öltöttek. Amikor ez a szél fűjt, a legegyszerűbb eszközök – például a kénes gyufa – sem működtek.

Ekkor Tristran Thorn ábrándjai bizarr, büntudatos fantáziákká alakultak, zavaros és érthetetlen képekké, melyekben erdőkön vágott át, hogy megmentsen hercegnőket különös palotákból, s melyekben lovagok, trollok és sellők szerepeltek. Amikor ez a hangulat telepedett rá, kisurrant a házból, leheveredett a fűbe, és a csillagokat bámulta.

Kevesen látjuk olyannak a csillagokat, amelyennek a népek akkoriban – a városiak túl sok fényt vetnek az éjszakába –, de Falva falvából nézve a csillagok úgy terültek szét az égen, mint világok vagy ideák, megszámlálhatatlanul, akár fa az erdőben, vagy levél a fán. Tristran addig meredt az égbolt sötétjébe, míg minden gondolat ki nem ürült belőle, akkor visszament a házba, és aludt, akár egy halott.

Tehetséges égimeszelő volt, egy hordónyi dinamit, ami arra várt, hogy valaki vagy valami meggyújtsa a kanócat; csakhogy senki nem tette, így hétvégéken és esténként az apjának segített a földeken, napközben pedig Mr. Brownnak dolgozott a boltban mint segéd.

A Monday és Brown volt a falu boltja. Noha a szükséges holmikat raktáron tartották, a forgalom agy része listák révén zajlott: a falusiak listát adtak Mr. Brownnak arról, mire van szükségük, a hústól a birkaúsztatóig, a halkéstől a kandallórácsig, aztán a segéd a Monday és Brownban minden kért dolgot egy listán összesített, Mr. Monday pedig fogta ezt a listát, felült a két hatalmas igásló húzta pórekocsira, és eldöcögött a legközelebbi mezővárosba, ahonnét aztán pár nap múlva a kért holmikkal megpakolt szekérrel tért vissza.

Október vége felé járt, hideg, szeles nap volt – az a fajta, amikor egyfolytában lóg az eső lába, de mégse ér földig –, és a délután is a vége felé járt már, ahogy Victoria Forester betért a Monday és Brownba egy listával, és megnyomta a kis csengőt a pulton.

Kissé csalódott képet vágott, amikor a hangra Tristran Thorn lépett elő a hátsó helyiségből.

- Jó napot, Forester kisasszony.

A lány udvariasan, összeszorított szájjal mosolygott, és átadta a listát. A következők álltak rajta anyja precíz kézírásával:

*fél font szágó
10 doboz szardínia
1 üveg gombaketchup
5 font rizs
1 doboz aranyszirup
2 font ribizli
1 üveg kosenil
1 font árpacukor*

*1 shillinges Rowntrees Elect kakaó
3 dénáros Oakey késfény
6 dénáros Brunswick fekete
1 csomag Swinborne zselatin
1 üveg bútorfény
1 merőkanál
1 kilencpennys szűrő
kis állólétra*

Tristran gyorsan végigfutotta, keresett valamit, aminek az ürügyén beszédbe elegyedhetne, egy társalgási gyalogáldozatot, bármit. S azon kapta magát, hogy a következő kérdés csúszik ki a száján:

- Szóval rizsfelfűjt lesz maguknál, Forester kisasszony?

Amint kimondta, tudta, hogy hibát követett el. Victoria lebiggyesztette tökéletes ajkát, egyet pislogott szürke szemével, és azt felelte:

- Igen, Tristran. Rizsfelfűjt lesz nálunk. – Majd elmosolyodott. – Anyus szerint a megfelelő mennyiségű rizsfelfűjt segít elkerülni a megfázást, náthát és más őszi kórságokat.

- Az én anyám a tápiókapudingra esküszik – mondta Tristran. Feltűzte a listát egy szögre. – A zömét holnap reggel ki tudjuk adni, a többit Mister Monday hozza meg a jövő hét elején.

Ekkor olyan erős szellőkés támadt, hogy cidrizett tőle a falu összes ablaka, a szélkakasok meg addig pörögtek, hogy összekeverték a keletet a kerettel.

A Monday és Brown kályharostélya mögött égő tűz bőfögött, és zöld meg skarlátszínben tekergett, amit ezüstszikrák koronáztak, mintha egy marék vasreszeléket dobtak volna a lángok közé.

A szél Tündefölde és kelet felől fűjt, s Tristran Thornt hirtelen olyan bátorság szállta meg, amiről maga sem tudta, hogy birtokában van.

- Tudja, Forester kisasszony, pár perc múlva végzek. Elkísérhetem haza? Úgyis útba esik nekem.

És torkában dobogó szívvel várta a választ. Victoria Forester szürke szeme jókedvűen nézte. Száz év elteltével aztán válaszolt is:

- Hogyne.

Tristran berobogott a nappaliba, és közölte Mr. Brownnal, hogy megy. Mr. Brown felmordult, bár nem teljesen barátságtalanul, és okító célzattal közölte Tristrannal, hogy amikor ő volt ifjonc, bizony nemcsak hogy minden este későig maradt és ő zárt, de a pult alatt aludt, a kabátját használva párna gyanánt.

Tristran egyet értett, hogy milyen szerencsés fiatalember ő, jó éjszakát kívánt Mr. Brownnak, majd a fogasról levette kabátját, a másik fogasról új keménykalapját, és kilépett a macskaköves utcára, ahol Victoria Forester várta.

Miközben sétáltak, az őszi szürkület mély kora estébe fordult. Tristan érezte a levegőben a még távoli telet, s az éji köd, a ropogós sötétség és a lehullott levelek fanyar szagának keverékét.

Kanyargós úton mentek a Forester-farm felé, a félhold fehéren virított az égen, a csillagok állhatatosan izzottak.

- Victoria – szólalt meg egy idő után Tristan.

- Igen, Tristan? – mondta Victoria, aki az út jó részében gondolataiba merült.

- Szemtelennek tartana, ha megcsókolnám?

- Igen – felelte őszintén, hidegen Victoria. – Nagyon szemtelennek.

- Ó.

Némán mentek fel a Dyties-dombra, a tetején elfordultak, és látták maguk alatt Falva falvát, az ablakokat megvilágító gyertyákat és lámpásokat, a hívogató meleg fényeket; fölöttük pedig miriádnyi csillagot, melyek ragyogtak, hunyorogtak és izzottak, jegesen és távolian, s olyan nagy számban, hogy azt az elme befogadni is képtelen.

Tristan megfogta Victoria apró kezét. Az nem húzta el.

- Látta? – kérdezte Victoria, aki a messzeséget pásztázta.

- Nem láttam semmit – felelte Tristan. – Magát néztem.

Victoria elmosolyodott a holdfényben.

- Maga a legszebb nő a kerek világon – mondta Tristan szívből.

- Ugyan már – mondta Victoria, de egészen gyengéden.

- Mit látott?

- Egy hullócsillagot – felelte Victoria. – Azt hiszem, az évnek ebben a szakában nem ritkaság.

- Megcsókol, Vicky?

- Nem.

- Amikor kisebbek voltunk, megcsókol. A fogadalmi tölgyfa alatt a tizenötödik születésnapján. És tavaly május elsején az apja tehénistállója mögött.

- Akkor másvalaki voltam – válaszolta a lány. – Nem csókolom meg, Tristan Thorn.

- Ha nem csókol meg, hozzám jön feleségül?

Csend telepedett a dombra, csak az októberi szél neszezett. Aztán csilingelő hang hallatszott: a Brit-szigetek leggyönyörűbb leánya nevetett vidáman, jókedvűen.

- Magához? – kérdezte hitetlenkedve Victoria. – És miért mennék magához, Tristan Thorn? Mit tud maga adni nekem?

- Adni? Indiába is elmennék a maga kedvéért, Victoria Forester, és elefántagyart hoznék, és akkora gyöngyöt, mint a hüvelykujja, és ökörszemtojásnyi rubintot. Elmennék Afrikába krikettlabdányi gyémántért. Megtalálnám a Nílus forrását, és magáról nevezném el. Elmennék Amerikába, egészen San Franciscóba, az aranymezőkhöz, és addig nem jönnék vissza, amíg annyit

nem bányásznék, mint a maga súlya. Aztán visszahoznám, és a lába elé tenném. Egy szavára elmennék a messzi Északi-sarkra, hatalmas jegesmedvéket ölnék meg, és elhoznám az irhájukat.

- A jegesmedvékig egész jó volt – ismerte el Victoria Forester. – Mindazonáltal maga csak egy kis boltsegéd, béres, úgyhogy nem csókolom meg, és nem megyek magához feleségül.

Tristran szeme izzott a holdfényben.

- A maga kedvéért elmennék Cathayba, a kalózok királyától elrabolnék egy hatalmas dzsunkát, megrakva jádekövel, selyemmel és ópiummal. Elmennék Ausztráliába, a világ alsó felére, hogy hozzak... hozzak... - gondolatban az olcsó regényeket lapozta, hogy mit is hozhattak a hősök Ausztráliából. – Egy kengurut. – Majd gyorsan hozzátette: - Meg opálokat. – Az opálban egész biztos volt.

Victoria Forester megszorította a kezét.

- És mihez kezdenék én egy kenguruval? – kérdezte. – Induljunk, mert a szüleim még teljesen megalapozatlan következtetésre jutnak, hogy miért késem. Hiszen nem is csókoltam meg magát, Tristran Thorn.

- Csókoljon meg – esdekelt a fiú. – Bármit megtennék a csókjáért. Minden hegyet megmásznék, minden folyón átúsznék, minden sivatagon átkelnék.

Hevesen gesztikulálva mutatta maguk alatt Falva falvát, fölöttük az éjszakai eget. Az Orion csillagképben, alacsonyan a keleti horizonton egy csillag felvillant és lehullt.

- Egy csókjáért és a kezéért – ajánlotta Tristran fellengzősen – elhozom magának azt a hullócsillagot.

Megborzongott. A kabátja vékony volt, és már látta, hogy nem kapja meg a csókot, ami egyszerűen nem fért a fejébe. Az olcsó regények férfias hőseinek ez sosem okozott gondot.

- Akkor induljon – mondta Victoria. – És ha maga megteszi, én is.

- Hogy?

- Ha elhozza azt a csillagot, ami most hullt le, azt és nem másikat, akkor megcsókolom. És ki tudja még, mit teszek. Tessék, nem is kell elmennie se Ausztráliába, se Afrikába, se a messzi Cathayba.

- Hogy?

Ekkor Victoria elnevette magát, elhúzta a kezét, és elindult le a dombon apja háza felé.

Tristran utána futott.

- Komolyan gondolja?

- Épp olyan komolyan, mint maga a szép szavait a rubintról, aranyról meg ópiumról – felelte a lány. – Mi is az az ópium?

- Valami köhögés elleni szer – válaszolt Tristran. – Mint az eukaliptusz.

- Nem kifejezetten romantikus – vélte Victoria Forester. – Akkor nem kéne futni a hullócsillagomért? Kelet felé esett le, arra. – Megint nevetett. – Butácska boltossegéd. Magától annyi telik, hogy kipipálja a rizspuding hozzávalóit.

- És ha elhozom a hullócsillagot? – kérdezte Tristran félvállról. – Mit adna érte? Egy csókot? A kezét?

- Amit csak akar – felelte Victoria, jót mulatva.

- Esküszik?

Már az utolsó száz méteren jártak a Forester-ház felé. Az ablakokat sárgára és narancsszínre festette a lámpafény.

- Természetesen – mosolygott Victoria.

A farmhoz vezető csapás merő sár volt, lovak, tehenek, birkák és kutyák lába taposta dágvánnyá. Tristran Thorn letérdelt a sárba, mit sem törődve kabátjával és nadrágjával.

- Megegyeztünk.

A szél ekkor keletire fordult.

- Most magára hagyom, hölgyem – mondta Tristran Thorn –, mert sürgős dolog vár keleten.

Felállt, rá se hederítve a térdére és kabátjára ragadt sárba, meghajolt és megemelte kalapját.

Victoria Forester jót nevetett a girhes boltosfiúcskán, hosszan, hangosan és vidáman, s csilingelő kacagása elkísérte Tristrant egészen a domb tetejéig, és még azon is túl.

Tristran Thorn rohant egészen hazáig. Tüskebokrok szaggatták a ruháját, egyszer egy ág leverte a kalapját.

Lélegzet után kapkodva, megviselten esett be a ház konyhájába a nyugati kaszálón.

- Hogy nézel ki?! – képedt el az anyja. – Te szent ég!

Tristran csak mosolygott válaszul.

- Tristran? – nézett rá az apja, aki harmincöt évesen még elég magas és még elég szeplős volt, habár mogyoróbarna fürtjeibe már nem kevés ezüst hajszál vegyült. – Anyád kérdezett valamit. Nem hallottad?

- Elnézést, apám, anyám – mondta Tristran –, de ma éjjel el kell hagynom a falut. Egy ideig elleszek.

- Életemben nem hallottam ilyen ostoba beszédet – csóválta a fejét Daisy Thorn.

Dunstan Thorn azonban látott valamit a fia szemében.

- Hadd beszéljek vele – mondta a feleségének.

Az élesen ránézet, majd bólintott.

- Hát jó, de ki varrja meg a kabátját? Azt szeretném én tudni. – Azzal kiviharzott a konyhából.

A tűz ezüstösen szikrázott, zöld és ibolyaszín lánggal égett.

- Hová még? – kérdezett rá Dunstan.

- Keletre – felelte a fiú.

Keletre. Az apja bólintott. Két kelet volt: keletre, a másik megyébe az erdőn át, és Keletre, a fal mögé. Dunstan Thorn kérdés nélkül is tudta, fia melyikre gondol.

- Visszajössz még?

- Persze – vigyorodott el szélesen Tristan.

- Hát akkor jó – vakarta meg az orrát apja. – Arra gondoltál már, hogyan jutsz át a falon?

- Csak találok rá módot. Ha kell, átküzdöm magam az örökön.

- Szó sem lehet róla – horkant fel az apja. – Neked hogy tetszene ez, ha te állnál ott? Vagy én? Nem szeretném, ha bárki megsérülne. – Megint megvakarta az orra tövét. – Pakold össze, ami kell az útra, búcsúzóul csókold meg anyádat, és elkísérlek a falu határáig.

Tristan összepakolt egy zsákot, anyja pedig adott neki hat piros, érett almát, egy vekni kenyeret meg egy guriga fehér házisajtót. Mrs. Thorn nem nézett Tristanra. A fiú megcsókolta anyját, elköszönt tőle, majd elindult apjával.

Tristan tizenhat évesen állt először őrségben a falnál. Egyetlen utasítást kapott: az örök feladata megakadályozni, ha lehetséges, hogy a faluból bárki átmenjen a kapun. Ha nem lehetséges megakadályozni, akkor az öröknek riasztani kell a falut.

Tristan most azon morfondírozott, vajon mit talált ki az apja.

Talán ketten mennek neki az öröknek. Talán az apja kifundált valami elterelő hadműveletet, hogy ő közben átsurranhasson... talán...

Mire átértek a falun a kapuhoz, Tristan már minden lehetőséget elképzelt magában, kivéve azt, ami következett.

Aznap este Harold Crutchbeck és Mr. Bromios álltak őrt. Harold Crutchbeck tenyeres-talpas fiatalember volt, pár évvel idősebb Tristrannál, a molnár fia. Mr. Bromiosnak göndör, fekete haja volt, zöld szeme, fehér mosolya és szőlő- árpa- meg komlóillata.

Dunstan Thorn odament Mr. Bromioshoz, odaállt egészen elé. Topogva állt a hidegben.

- Estét, Mister Bromios. Estét, Harold. – köszönt.

- Estét, Mister Thorn – köszönt vissza Harold Crutchbeck.

- Jó estét, Dunstan – mondta Mr. Bromios. – Hogy s mint?

Dunstan azt felelte, megvan, aztán beszéltek az időjárásról, és egyetértettek, hogy nem jó a földműveseknek, és hogy a magyalbogyó mennyiségéből már látszik, hogy hideg, kemény tél lesz.

Tristrant szinte szétvetette a türelmetlenség, ahogy hallgatta őket, de a nyelvébe harapott, és nem szólt.

Végül apja azt mondta:

- Mister Bromios, Harold, ugye ismerik a fiamat, Tristrant?

Tristran idegesen megemelte nekik a kalapját.

Aztán apja mondott valamit, amit nem értett:

- Felteszem, mindketten tudják, honnét való – így Dunstan Thorn.

Mr. Bromios szó nélkül bólintott.

Harold Crutchbeck azt felelte, hallott mendemondákat, de persze az ember a felét se higgye annak, amit hall.

- Pedig igaz – mondta Dunstan. – És most itt az idő, hogy visszamenjen.

- Egy csillag... - kezdte volna magyarázni Tristran, ám apja csendre intette. Mr. Bromios megvakarta az állát, majd beletúrt fekete fürtjeibe.

- Hát jó – mondta aztán. Megfordult és mondott valamit Haroldnak, de olyan halkán, hogy Tristran nem értette.

Apja Tristran kezébe nyomott valamit.

- Menj, fiú. Menj, és hozd el azt a csillagot. Az Úr és összes angyalai legyenek veled!

Azzal Mr. Bromios és Harold Crutchbeck, a kapu őrei félreálltak, hogy átengedjék.

Tristran átment a kapun, a kőfalon, a túlnani rétre.

Ott megfordult, visszanézett a három férfira, akik ott álltak a kapuban, és nem értette, miért engedték át.

Aztán tarisznyájával egyik kezében, az apjától kapott micsodával a másikban Tristran Thorn elindult az enyhe emelkedőn az erdő felé.

Menet közben az éj hidege lassan engedett, és az erdőben, a domb tetején Tristran meglepve látta, hogy a hold fényesen ragyog be egy résen a fák között. Ez azért lepte meg, mivel a hold egy órája lement; sőt kétszeresen meglepte, mivel a lement hold éles, ezüst félhold volt, a most fenn ragyogó pedig hatalmas, aranszín aratási telihold, izzó és erős fényű.

A hideg micsoda a kezében csendült egyet: kristályos hang volt, akár egy parányi templomi harangé. Kinyitotta, és a holdfénybe tartotta a tenyerét.

Egy hóvirág volt. Üvegből.

Meleg légáram simogatta meg Tristran nyakát, mentailatot hozott, feketeribiszke-illatot, és érett, piros szilva illatát. Tristran Thorn ekkor felfogta, hogy milyen óriási fába vágta a fejszét. Tündeföldén sétál egy hullócsillagot keresve, s fogalma sincs, hogyan találja meg, vagy hogyan őrizze meg közben saját testi épségét. Visszanézett. Mintha látná még Falva fényeit, hunyorgón-vibrálón, akárha meleg ködön át, de csábítón.

És tudta, hogy ha megfordul és visszamegy, senki sem fogja lenézni érte, se apja, se anyja, sőt még talán Victoria Forester is csak mosolyogna, ha legközelebb látná, boltosfiúcskának nevezné, és megjegyezné, hogy a csillagokat, miután lehullottak, bizony igen nehéz fellelni.

Ennél a gondolatnál megállt.

Eszébe jutott Victoria ajka, szürke szeme, nevetése. Kihúzta magát, a kabátja legfelső gombját kigombolta, s a kristály hóvirágot a gomblyukba dugta. S mert túlságosan tudatlan volt, hogy féljen, túlságosan fiatal, hogy megszeppenjen, Tristan Thorn az ismert rétekről belépett... Tündeföldre.

Három

melyben találkozunk számos olyan személlyel – sokuk ráadásul még él is –, akiket érdekel a hullócsillag sorsa

Viharvárát a Huon-hegy csúcsán faragtatta ki a sziklából Viharvára első ura, aki az Első Kor végén és a Második Kor elején uralkodott. Viharvára soron következő urai aztán bővítették, fejlesztették, ásattak és fűrattak, így eddigre a hegycsúcs úgy meredt az égre, akár egy fenséges, szürke gránitszörny ékesen faragott szarva. Maga viharvára magasan ült az égen, ahol a viharfelhők gyűltek össze, mielőtt leereszkedtek az alsóbb légrétegekbe, esőt, villámlást és pusztítást ontva a földre.

Viharvára nyolcvanegyedik ura haldokolva feküdt hálókamrájában, mely úgy éktelenkedett a legmagasabb csúcsba vájva, akár lyuk a szuvas fogban. Az ismert mezőkön túl bizony még van halál.

Ágyához hívatta gyerekeit, akik jöttek is, az élők és a holtak, dideregve mentek végig a fagyos gránitfolyosókon, majd összegyűltek az ágya mellett, és tisztelettudóan vártak, az élők neki jobbra, a holtak neki balra.

Négy fia halt meg: Secundus, Quintus, Quartus és Sextus; mozdulatlan, szürke alakok voltak, anyagtalanok és némák.

Három fia maradt életben: Primus, Tertius, és Septimus. Ők mogorván, feszengve váraoztak a maguk térfelén, egyik lábukról a másikra álltak, megvakarták az arcukat-orrukat, mintha szégyellnék halott testvéreik néma nyugalmát. Nem is néztek feléjük, úgy tettek – már amennyire lehetséges volt –, mintha csak az apjuk és ők lennének a hideg kamrában, ahol ablak helyett csupán hatalmas lyukak tátongtak a gránitban, melyeken keresztül szabadon besüvöltött a szél. Hogy azért tettek-e így, mert nem látták a testvéreiket, vagy mert miután ők ölték meg azokat (fejenként egyet, kivéve Septimust, aki Quintust és Sextust is megölte, az előbbinek megmérgezte a fűszeres angolnáját, utóbbit pedig – a fortélyt elcserélve hatékonyságra és gravitációra – egyszerűen lelökte a szirtről egy éjjel, amint éppen egy villámlást csodáltak messze lent), most a büntudatból, felismerésből vagy kísértetlétből fakadó félelem miatt inkább nem vették őket észre, apjuk ezt nem tudta.

Titokban a nyolcvanegyedik lord abban reménykedett, hogy mire eléri a vég, a hét örökös közül hat meghal, és csak egy marad életben, és ő lesz Viharvára nyolcvankettedik ura és a Magasbércek gazdája; hiszen ő maga is így szerezte meg a címet több évszázaddal ezelőtt.

Csakhogy a mai fiatalok langyvérűek, hiányzik belőlük a vállalkozó szellem, hiányzik a lendület és tetterő, amire fiatal napjaiból emlékezett...

Valaki éppen mondott valamit. Igyekezett odafigyelni.

- Apám – ismételte meg Primus a maga öblös hangán –, mind itt vagyunk. Miért hívtátál?

Az öregember rámeredt. Förtelmes zihálással beszívta a ritka, jeges levegőt tüdejébe, majd magas, hideg hangon, akár a gránit, azt mondta:

- Haldoklom. Hamarosan letelik az időm, s hamvaimat elviszitek a hegy mélyébe, az Ősök Csarnokába, és lehelyezitek sorrendben a nyolcvanegyedik lyukba, azaz az első olyanba, ami üres, és otthagytok. Ha nem teszitek meg, mindőtöket megátkozlak, és Viharvára tornya ledől.

A három élő fiú nem szólt semmit. A négy halott viszont mormolni kezdett: talán sajnálták, amiért az ő hamvaikat sasok falták fel, sebes folyó sodorta el vízesésen át ki a tengerre, s így sosem pihenhetnek az Ősök Csarnokában.

- Az utódlás kérdéséről. – A várúrból kifogyott a szufla, mint az összepréselt lyukas fűjtatóból. Élő fiai felemelték a fejüket. Primus, a legidősebb, kinek barna szakállába fehér szőrszálak vegyültek, szürke szemével várakozón tekintett rá; Tertius vöröses-arany szakállával és homokszín szemével óvatos arckifejezést öltött; Septimus még erős fekete szakállához, magas és varjúszerű természetéhez pedig szokás szerint üres arc társult.

- Primus, menj az ablakhoz.

Primus nagy léptekkel odament a sziklába vájt lyukhoz és kinézett.

- Mit látsz?

- Semmit, sire. Az esti eget felettünk, a felhőket alattunk.

Az öregember megborzongott a takaróként használt hegyimedvebőr alatt.

- Tertius, menj oda te is. Te mit látsz?

- Semmit, apám. Ahogy Primus mondta. Fölöttünk az esti ég feszül, olyan a színe, mint a véraláfutás, alattunk meg felhőszőnyeg takarja a világot, szürke és vonagló.

Az öreg szeme megvillant arcában, akár egy prédára leső örölt madár szeme.

- Septimus. Most te.

Hát Septimus is odament, és megállt két testvére mellett, bár nem túl közel hozzájuk.

- Te mit látsz?

Kinézett a nyíláson. A szél az arcába csapott, könnyet facsart a szeméből. Az indigókék égbolton egy csillag pislákoló haloványan.

- Egy csillagot, apám.

- Á – zihálta a nyolcvanegyedik lord. – Vigyetek az ablakhoz.

A négy holt fiú szomorúan nézte, ahogy a három élő odaviszi az ablakhoz. Az öregember ott felállt, vagy majdnem felállt, gyerekei széles vállára támaszkodva kibámult az ólmos égre.

Duzzadt bütykű, gallyszerű ujjai a nyakában súlyos ezürtláncon lógó topázt morzsolgatták. A lánc kettévált az öreg markában, akár a pókháló. A topázt öklében előrenyújtotta, az ezürtlánc két vége ott kalimpált a levegőben.

Viharvára halott urai suttogni kezdtek egymás közt a halottak hangján, ami olyan, int a hó hullása. Ugyanis az a topáz volt Viharvára Ereje. Aki viseli, az Viharvára ura, már ha a viharvári vérvonalból származik. Melyik élő fiúnak adja a nyolcvanegyedik lord a követ?

Egyik élő fiú sem szólt semmit, csak ki-ki a maga módján tisztelettudó, óvatos vagy kifejezéstelen arcot vágott (ám ez csalóka kifejezéstelenség volt, egy olyan szikláié, amiről az ember csak akkor tudja meg, hogy nem lehet megmászni, amikor már félúton van felfelé, és már nincs út vissza lefelé).

Ekkor az öregember kivált fiaik közül és kiegyenesedett. Egy szívdobbanásra ő volt Viharvára ura, aki a Fellegbátor-csatában legyőzte az északi törpöket; aki három feleségtől nyolc gyereket nemzett, s közülük hét fiú lett; aki mind a négy bátyját megölte még húsz éves kora előtt, noha a legidősebb már majd ötször idősebb volt nála, félelmetes hírnévnek örvendő hatalmas harcos. Ez az ember fogta most a topázt, és mondott négy szót egy rég holt nyelven, olyan szavakat, melyek úgy lógtak a levegőben, akár egy hatalmas bronzgong ütései.

Aztán kihajította a követ. Az élő testvérek elakadt lélegzettel nézték a felhők felé ívben repülő követ. A topáz elérte röppályája zenitjét, ám a józan ésszel dacolva tovább emelkedett.

- Aki visszahozza a követ, mely Viharvára Ereje, az áldással megkapja a Viharvára ura címet és az összes hozzátartozó jogot – mondta a nyolcvanegyedik lord, s hangja egyre vesztett erejéből, míg végül újra egy vénséges vénember nyöszörgése lett, mintha szél motozna egy elhagyott házban.

A testvérek, az élők és holtak egyaránt megbabonázva nézték a követ, ami felfelé zuhant az égbe, s ott veszett el szem elől.

- Nyergeljünk meg sasokat, azokkal vitessük magunkat az égbe? – fakadt ki Tertius értetlenül és bosszúsan.

Az apjuk nem felelt. A nappal utolsó fénye is elfakult, s ott ültek felettük a csillagok megszámlálhatatlan glóriaként.

Egy csillag lehullt.

Tertius arra gondolt, habár nem volt benne biztos, hogy az este első csillaga az, amire Septimus felfigyelt.

A csillag fénycsíkot húzott az éjszakai égre, majd lebukott valahol délre és nyugatra tőlük.

- Ott – rebegette a nyolcvanegyedik lord, majd összeroskadt a kamra kőpadlóján, és nem mozdult többé.

Primus a szakállát pödörve nézte a kupacot.

- Legszívesebben kilökném a vén csontot az ablakon. Mi volt ez a baromság?

- Inkább ne – vélte Tertius. – Nehogy összedőljön Viharvára. És nem akarunk átkot vonni a fejünkre. Vigyük csak az Ősök Csarnokába.

Primus felemelte apja testét, és visszatette az ágyra. – Megmondjuk az embereknek, hogy meghalt.

A négy halott testvér az ablaknál álló Septimus köré sereglett.

- Szerinted, min töpreng? – kérdezte Quintus Sextustól.

- Azon, hová esett a kő, és ki ér oda előbb – felelte Sextus, akinek eszébe jutott saját zuhanása a mélybe és az örökkévalóságba.

- Hát pokolian remélem – mondta a néhai nyolcvanegyedik lord a négy halott fiának. A három fiú, akik még éltek, semmit nem hallottak.

Egy olyan kérdésre, hogy „Milyen nagy Tündefölde?”, nem várható egyszerű válasz.

Tündefölde ugyanis nem egyetlen ország, fejedelemség vagy birodalom. Tündefölde térképei megbízhatatlanok, nem lehet őket alapul venni.

Ugyanúgy beszélhetünk Tündefölde királyairól és királynőiről, ahogy Anglia királyairól és királynőiről. Csakhogy Tündefölde nagyobb Angliánál, sőt nagyobb a világnál – hiszen az idők kezdete óta ha egy országot leszorítottak a térképről a felfedezők és a bátrak, akik útra keltek, hogy bebizonyítsák annak nemlétét, az az ország Tündeföldén keresett menedéket, így aztán mire ezt a történetet írjuk, óriási helyé nőtt, ahol mindenféle-fajta vidék és terület fellelhető. Itt valóban vannak sárkányok. És griffmadarak, hippogriffek, baziliskuszok és vízikígyók. Vannak persze ismertebb állatok is, szeretetehes és tartózkodó macskák, nemes és gyáva kutyák, farkasok meg rókák, sasok és medvék.

Egy liget közepén, mely azonban olyan sűrű és mély volt, hogy szinte erdők volt mondható, állt egy kis ház, egy zsúptetős, fából és befestett szürke agyagból épült házikó, mely igencsak vészjósló hangulatot árasztott. A ház mellett, egy kalitkában kis sárga madár gubbasztott. Nem énekelt, gyászosan hallgatott, fakó tollai borzasan álltak szanaszét. A házikó ajtajáról a valaha fehér festék már erősen hámlott.

A házikó egyetlen helyiségből állt. A gerendákról füstölt hús és kolbász lógott, egy aszott krokodilbőr társaságában. Tőzegről rakott tűz égett a nagy kandallóban, a füst a kis kéményen szivárgott ki. Három magas ágy állt még ott egy-egy takaróval: egy nagy és régi ágy, meg két kisebb, amolyan pótágyféle.

Voltak konyhai eszközök, valamint egy nagy fakalitka az egyik sarokban, épp üresen. A koszos ablakokon nem lehetett kilátni, és mindent vastag olajos porréteg fedett.

Az egetlen tiszta dolog az egyik falhoz támasztott, fekete üveges tükör volt, embermagasságú, templomajtó-szélességű holmi.

A házikóban három agg asszony élt. Felváltva aludtak, készítettek vacsorát, tettek ki csapdát az erdőbe kisállatoknak, húztak vizet a ház mögötti mély kútból.

Alig-alig beszéltek.

Három másik nő is élt a házikóban. Karcsú, sötét és vidám nők. A terem, ahol éltek, sokszorosa volt a házikónak; a padló ónixból készült, az oszlopok pedig obszidiánból. Mögötte nyitott udvar terült el, a csillagok ott virultak fölötté az éjszakai égen.

Az udvarban szökőkút játszott, a víz egy sellő szájából folyt, amit eksztázisban szélesre tárt. Tiszta, fekete víz ömlött a szájából a kis tavacskába, megreszketve-rázva a csillagokat.

A három nő és az oszlopcsarnok a fekete tükörben volt. A három vénasszony – a Lilim, azaz boszorkánykirálynő – magányosan élt az erdőben.

A három nő a tükörben szintén Lilim volt, de hogy az öregasszonyok utódai vagy árny-énjei voltak-e, és hogy a házikó valódi volt-e, vagy a Lilim egy fekete csarnokban él valahol egy sellő alakú szökőkúttal a csillagok alatt, ezt senki sem tudta biztosan, csak a Lilim mondhatta volna meg.

Ezen a napon az egyik banya egy hermelinnel tért vissza az erdőből, melynek nyakán vörös csík futott körbe.

Letette a hermelint a poros vágódeszkára, és fogott egy éles kést. Körbemetszette a végtagokat meg a nyakat, majd koszos kezével lehúzta az állat bőrét, mintha gyereket hámozna ki a pizsamából, s a nyálkás, csupasz dolgot visszadobta a deszkára.

- Belsőség? – kérdezte reszketeg hangon.

A legapróbb, legöregebb, legaszottabb fejű banya a hintaszékben ringva azt felelte: - Miért ne.

A másik nő a fejénél fogva felemelte a hermelint, és felhasította nyaktól az ágyékáig. A belsőségek kiomlottak a vágódeszkára; a vörös, lila és szilvaszín szervek nedves ékkőként fénylettek a poros fán.

- Gyorsan! Gyorsan! – visította.

A késsel finoman megbökte a beleket, és megint rikoltott.

A banya feltápászkodott a hintaszékből. (A tükörben az egyik sötét nő nyújtózkodott, és felállt a díványról.) A harmadik banya is visszatért, az árnyékszékről érkezett, sietve robogott be.

- Mi az? Mi az?

(A tükörben a harmadik fiatal nő csatlakozott a másik kettőhöz. A melle kicsi, hetyke volt, a szeme sötét.)

- Nézzétek – mutatott a késsel az első banya.

Kimondhatatlan kortól megfakult szemmel hunyorogtak a belsőségekre.

- Végre – így az egyik.

- Ideje volt már – így a másik.

- Akkor melyikünk keresi meg? – így a harmadik.

A három banya lehunyta a szemét, s három vén kéz túrt bele a belsőségekbe.

Az egyik kéz kinyílt.

- Vese.

- Máj.

A harmadik kéz is kinyílt. A legvénebb Lilimé.

- Szív – mondta győzedelmesen.

- Mivel mész?

- A szekerünkkel. Majd eléfogom, amit a keresztútnál találok.

- Évekbe telik.

A legidősebb bólintott.

A legfiatalabb, aki kintről jött, kínos lassúsággal odavánszorgott egy magas, ütött-kopott fiókos szekrényhez. Lehajolt, a legalsó fiókból elővett egy rozsdás vasdobozt, és odavitte a nővéreihez. Három zsineggel volt átkötve, mindegyiken más csomó. Mindegyikük eloldotta az egyik zsineget, majd a legfiatalabb kinyitotta a dobozt.

Valami fénylett a doboz alján.

- Nem sok maradt – sóhajtott a legfiatalabb Lilim, aki már akkor öreg volt, amikor ezt az erdőt még tenger fedte.

- Akkor szerencse, hogy találtunk újat, nem? – kérdezte a legöregebb csípősen, és karomszerű kezével a dobozba nyúlt. Valami aranyszín próbált menekülni előle, de ő elkapta a rángó, fénylő dolgot, kinyitotta a száját, és bekapta.

(A tükörben a három nő kifelé bámult.) Mindenek középpontja megremegett-rázkódott.

(Immár csak két nő nézett ki a tükörből.) A házikóban két vénasszony nézte irigykedve és reménykedve a magas, csinos nőt, akinek fekete haja, fekete szeme és vörös, nagyon vörös ajka volt.

- Hű, de mocskos ez a hely – mondta. Az ágyhoz ment. Nagy, fából készült utazóláda állt mellette, fakó szőnyeggel letakarva. Lelőkte a szőnyeget, kinyitotta a ládát, és kutatni kezdett benne.

- Meg is van – emelt fel egy skarlátszín női ruhát. Az ágyra dobta, majd ledobálta a rongyokat, melyeket vénasszonyként viselt.

Két nővére éhesen bámulta meztelen testét.

- Amikor visszatérek a szívével – mondta, undorral szemlélve nővérei szőrös állát és üres szemét –, rengeteg év lesz még előttünk. – Skarlátvörös karkötőt csúsztatott a csuklójára, mely saját farkába harapó kígyót ábrázolt.

- Egy csillag – mondta az egyik nővér.

- Csillag – ismételte a másik nővér.

- Bizony – bólintott a boszorkánykirálynő, és ezüst hajpántot tett a fejére. – Kétszáz év óta az első. Elhozom ide. – Mélyvörös nyelvvel megnyalta skarlátvörös ajkát.

- Hullócsillag – mondta.

Éjszaka volt a tó melletti tisztáson, az eget megszámlálhatatlanul sok csillag pettyezte.

Szentjánosbogarak hunyorogtak a szilfák levelei, a páfrányok, a mogyoróbokrok közt, pislácoltak, akár egy különös, távoli város fényei. A tavacskát tápláló patakban vidra pancsolt. Hermelincsalád igyekezett kacskaringós úton a vízhez. Egy mezei egér talált egy lehullott mogyorót, s éles, folyton növe első fogával elkezdte rágcsálni a kemény héját, nem mert megéhezzett, hanem mert elvarázsolt herceg volt, aki csak akkor nyeri vissza alakját, ha elrágcsálja a Bölcsesség Mogyoróját. Csakhogy izgalmban elővigyázatlan lett, s már csak akkor figyelt fel a hatalmas, szürke bagolyra, amikor annak árnya kitakarta a holdfényt, ám akkor már késő volt, a bagoly éles karmába kapta az egeret és felrepült az éjbe.

Az egér elejtette a mogyorót, ami beleesett a patakba, s a víz elvitte, hogy majd egy lazac nyelje el. A bagoly pár nyeléssel befalta az egeret, csak a farka lógott ki a csőréből, akár egy cipőfűző. Valami morogva törtetett az aljnövényzetben – *borz*, gondolta a bagoly (aki maga is elvarázsolt volt, és csak akkor nyerhette vissza igazi alakját, ha megeszi az egeret, ami megette a Bölcsesség Mogyoróját), *vagy medvebocs*.

Levelek susogtak, víz csobogott, aztán a tisztást fönről fény világította meg, tiszta fehér fény, mely egyre erősödött. A bagoly látta visszatükröződni a tó tükrén, ragyogó, vakító, tiszta fény volt, hát inkább szárnyra kapott és elrepült az erdő másik részébe. A vadállatok rémülten néztek körül.

A fény az égen először nem volt nagyobb a holdnál, aztán megnőtt, határozottan nagyobb lett, sok-sok-sokkal nagyobb, s az egész liget rengett, remegett, minden élőlény visszafojtotta a lélegzetét, a szentjánosbogarak fényesebben ragyogtak, mint valaha, mind meg voltak győződve, hogy ez végre szerelem, de hiába...

És akkor...

Reccsenés, éles, mint egy lövés, s a tisztást betöltő fény kihunyt.

Vagyis majdnem. Halvány izzás pulzált a mogyoróbokrok kellős közepén, mintha apró csillagfelhő derengene ott.

És akkor egy magas női hang tisztán azt mondta: - Aú. – Majd nagyon halkán, hogy: - Basszus. – És megint, hogy: - Aú.

Aztán nem mondott többet. Csend telepedett a tisztásra.

Négy

„Odaérek gyertyafénynél?”

Az október minden lépéssel távolodott; Tristan úgy érezte, a nyárba sétál bele. Az erdőn ösvény vezetett át, amit egyik oldalt magas sövény övezett, s ő követte az ösvényt. Magasan fent csillogtak-fénylettek a csillagok, az őszi hold aranysárgán világított, akár az érett kukorica. A sövényben vadrózsákat látott.

Kezdett elálmosodni. Egy darabig küzdött ellene, majd levette a felöltőjét, letette az iszákját – nagy bőrholmi, amit húsz év múlva könnyű útitáskaként ismernek –, fejét ráhajtotta, és magára terítette kabátját.

A csillagokat nézte, és úgy látta, kecses, méltóságteljes táncosok, akik végtelenül bonyolult táncot lejtenek. Lelki szemei előtt látta a csillagok arcát; sápadt, halványan mosolygó arcok, mintha annyi időt töltöttek volna a világ fölött, az emberek örömét, fájdalmát, jövését és menését figyelve, hogy önkéntelenül is jól szórakoznak, amikor egy-egy apró emberi lény a világ közepének hiszi magát, ahogyan azt mindannyian újra és újra tesszük.

És akkor Tristan rájött, hogy álmodik, és bement a szobájába, ami egyben Falva falva osztályterme is volt, és Mrs. Cherry kopogott a táblán, és csendet kért, és Tristan lenézett palatáblájára, hogy lássa, miről tanulnak, de nem tudta elolvasni, mit írt oda; és akkor Mrs. Cherry, aki annyira hasonlított az anyjára, hogy Tristan megdöbben, miért nem vette észre soha, hogy a kettő egy és ugyanaz, felszólította Tristrant, hogy sorolja el Anglia összes királyának és királynőinek nevét és uralkodásának évszámát...

- Mellnézést kérek – mondta egy halk, szőrös hang a fülébe –, nem álmodnál kicsit halkabban? Az álmod átfolyik az enyémbe, és ha van valami, amit ki nem állhatok, azok a dátumok. Bódító Vilmos tízhatvanhat, én ennyit tudok, ezt is elcserélném egy táncoló egérre.

- Mm? – dörmögte Tristan.

- Halkabban, ha lehet – ismételte a hang.

- Bocs – mondta Tristan. Utána a sötétről álmodott.

- Reggeli – mondta egy hang a füle mellett. – Gomba vajban sütögetve, vadhagymával.

Tristran kinyitotta a szemét: napfény tűzött át a vadrózsasövénnyen, arany és zöld színnel pettyezve a füvet. Mennyei illatokat szaglintott.

Egy bádogedény volt mellette.

- Sovány koszt – mondta a hang –, vidéki koszt. Az urak nem ilyenhez szoktak, de a magadfajta megbecsmerli a jó gombát.

Tristran pislogott, a bádogedénybe nyúlt, és két ujjal kivett egy nagy gombát. Meleg volt. Óvatosan beleharapott, s a gomba leve a szájába csordult. Életében nem evett ilyen finomat, s miután megrágta és lenyelte, ezt fennhangon közölte is.

- Kedves tőled – mondta az apró alak a kis tűz túloldalán ülve, ami ropogott-füstölt a reggelben. – Kedves bizony. De te is tudod, és én is, hogy ez csak sült gomba, meg se közelíti a...

- Kaphatnék még? – Tristran csak most jött rá, milyen éhes. Néha egy kis étel ilyen hatással van az emberre.

- Á, ez aztán a jó modor – mondta az apró alak, aki nagy, lelógó kalapot viselt és nagy, bő felöltőt. – „Kaphatnék még”, mondja ő, mintha fürjtojás lenne, füstölt gazella és szarvasgomba, nem pedig csak gomba, aminek olyan az íze, mint ami egy hete megdöglött, és már a macska se nyúl hozzá. Jó modor, bizony.

- Én tényleg nagyon szívesen ennék még, ha nem gond – bizonygatta Tristran.

A kis ember – már ha ember volt, amit Tristran nem tartott valószínűnek – gyászosan sóhajtott, késével a tűzön sercegő serpenyőbe nyúlt, és két nagy gombát pöckölt Tristran edényébe.

Tristran megfújkodta őket, majd ujjával óvatosan megfogta, és megette.

- Odanézzenek – mondta a szőrös kis alak, egyszerre büszke és komor hangon –, úgy eszed a gombát, mintha ízlene, mintha nem olyan íze lenne a szájadban, mint a fűrészpör, az üröm meg a ruta.

Tristran lenyalta az ujjait, majd biztosította jótevőjét arról, hogy még sosem részesült abban a szerencsében, hogy ilyen finom gombát egyen.

- Mostan ezt mondod – bólogatott a jótevő komor elégedettséggel –, de egy óra múlva majdan nem. Megfekszi majd a gyomrodat, mint a halaskofát az, amikor egy sellőn összeveszett a fiatal férjével. És azt Garamondtól Viharváráig hallani lehetett. Az volt ám a káromkodás! Elkéült tőle a fülem, bizony. – A kis szőrös alak mélyet sóhajtott. – Ha már a gyomornál tartunk, én könnyíték az enyémen a fa mögött. Megtennéd nekem azt a szívélyességet, hogy vigyáznál a csomagomra? Lekötőznél velem.

- Persze – felelte Tristran udvariasan.

A kis szőrös alak eltűnt egy tölgyfa mögött. Tristran pár nyögést hallott, majd új barátja megjelent.

- Na. Ismertem egy embert Paflagóliában, aki minden reggel, amikor felkelt, lenyelt egy élő kígyót. Azt szokta mondani, hogy egyvalamiben biztos: aznap már rosszabb nem történhetik vele. Igaz, mielőtt felakasztották, megetettek vele egy tál szőrös százlábút, úgyhogy szerintem kicsit elbizakodta magát.

Tristran elnézést kért, és elment vizelni a tölgyfához. A fa mellett kis rakás ürülékét látott, amit minden bizonnyal nem emberi lény hagyott hátra. Kis golyócskák voltak, mint az őzeké vagy nyulaké.

- Tristran Thorn vagyok – mutatkozott be visszatérve. Reggelizőtársa közben összepakolta a reggeli kellékeit (tűzet, serpenyőt, mindent), és eltüntette a zsákjában.

Most levette a kalpagját, a melléhez szorította, és felnézett Tristranra.

- Megbűvölt – koppintott szákja oldalára, ami az állt: MEGBŰVÖLT, ELVARÁZSOLT, MEGIGÉZETT ÉS CSALÓVAROS. – Sokáig csalóvaros voltam, de tudod, hogy megy ez.

Azzal elindult az ösvényen. Tristran követte.

- Hé, lassítanál?

Ugyanis a hatalmas zsákja dacára (amiről Tristrannak *A zarándok útja* jutott eszébe és a keresztényre rakott teher; a könyv, amiből Mrs. Cherry minden hétfőn reggel olvasott nekik, mondván, hogy bár egy bádogos írta, az egyik legcsodálatosabb könyv) a kis ember – Megbűvölt? Ez lenne a neve? – olyan sebesen távolodott, ahogy mókus szalad fel a fán.

A kis teremtmény visszasietett hozzá:

- Baj van?

- Lemaradok – vallotta meg Tristran. – Döbbenetesen gyorsan mész.

A kis, szőrös emberke lassított.

- Mellnézést kérek – mondta, ahogy Tristran botladozott utána. – Régen vagyok magamban, megszoktam a saját járásomat.

Egymás mellett ballagtak az újonnan nyílt levelek közt áttűző arany-zöld fényben. Tristran már megfigyelte, hogy ez a fajta fény csak a tavaszra jellemző. Ezek szerint nemcsak az októbert, de a nyarat is elhagyták? Időről időre megjegyzést tett egy-egy felvillanó színre egy fán vagy bokron, mire a kisember olyasmit válaszolt:

- Jégmadár. Mr. Halcyon így nevezte. Szép madár. – Vagy azt: - Lila kolibri. Nektárt iszik a virágokból. Tud egy helyben lebegni. – Vagy azt: - Stiglic. Tartja a távolságot, de ne nézegesd, ne keresd a bajt, mert azoktól megkapod.

Ebédelni egy patak partján ültek le. Tristran elővette az anyjától kapott cipót, az érett piros almákat és a sajtot, ami kemény, savanykás lett. Habár a kis ember először gyanakodva szemlélte, azért befalta, majd lenyalta ujjairól a kenyérmorzsákat és a sajtot, aztán hangosan elropogtatta az almát. Utána a patakából megtöltött egy kannát, és vizet forralt teának.

- Elmondod, mi járásban vagy? – kérdezte a szőrös kis ember, ahogy leültek teázni.

Tristran gondolkodott pár pillanatig, majd azt felelte:

- Falva falvából jöttem, ahol él egy Victoria Forester nevű fiatal hölgy, kinek nincs párja a nők között, és én neki adtam a szívem, csak neki. Az arca...

- A szokásos bókók jönnek? – szólt közbe a kis lény. – Szem? Orr? Fog? A szokásos?

- Természetesen.

- Akkor ugorhatunk – mondta a szőrös kis ember. – Vegyük úgy, hogy elmondtad. Szóval miféle ostobaságra vett rá ez az ifjú hölgy?

Tristran letette fa teáscsészéjét, és megsértve felállt.

- Mi alapján véled úgy – kérdezte gőgös és megrovó hangon –, hogy szívem hölgye ostoba küldetésre menesztett?

A kis ember felnézett rá; szeme fekete borostyánkőként fénylett.

- Onnét gondolom, hogy csak ilyen oka lehet annak, hogy egy magadfajta kölök elég hülye legyen átlépni Tündeföldre. A te világodból csak a trubadúrok, a szerelmesek és az örültek jönnek ide. Te pedig nem látszol trubadúrnak, inkább, már mellnézést, kölyök, de igaz: inkább olyan egyszerűnek, mint ez a sajt. Úgyhogy, ha engem kérdezhetsz, ez bizony szerelem.

- De csak azért – közölte Tristran –, mert minden szerelmes a szívében örült, a fejében pedig trubadúr.

- Valóban? – nézett rá kételkedve a kis ember. – Ezt még sose vettem észre. Szóval egy ifjú hölgy. Azért küldött, hogy vagyont szervezz? Ez népszerű kérés volt annak idején. Fiatal fickók ténferegtek mindenfelé, aranyat kerestek, amit egy szegény sárkánynak vagy ogrénak évszázadokba telt összerabolni.

- Nem. Nekem nem vagyon kell. Inkább egy ígéretről van szó, amit az említett hölgynek tettem. Én... beszélgettünk, és megláttunk egy hullócsillagot, és én megígértem, hogy elviszem neki. Arra... - intett egy hegység felé valahol a napnyugta irányába – arra esett le.

A szőrös kis ember megvakarta az állát. Vagy a pofázmányát, lehetett a pofázmánya is.

- Tudod, a helyedben mit tennék?

- Nem. Mit? – kérdezte Tristran ébredő reménnyel.

A kis ember megtörölte az orrát.

- Megmondanám ennek a hölgyeménynek, hogy dugja az arcát a disznó seggibe, én meg elmennék keresni olyat, aki egy csókért nem az egész világot kéri rögtön. Hidd el, van ilyen. Egy féltéglát se tudsz eldobni ott, ahonnét jöttél, és máris eltalálsz egyet.

- Nincs más lány – jelentette ki magabiztosan Tristran.

A kis ember horkantott, majd összepakoltak és útnak eredtek.

- Komolyan gondoltad? – érdeklődött a kis ember. – A hullócsillagot.

- Komolyan.

- Hát a helyedben én nem beszélnek róla másnak – tanácsolta a kis ember. – Vannak, akiket egészségtelenül érdekel efféle információ. Inkább tartsd a lepkelesődet. De ne hazudj.

- Akkor mit mondjak?

- Hát ha megkérdezik, honnét jöttél, mondd, hogy „A hátam mögül”, és arra, hogy hová mész, mondd, hogy „Az orrom után”.

- Értem.

Az ösvényt közben mind nehezebb lett kivenni. Hideg szellő kócolta Tristran haját, aki megborzongott. Az ösvény vékony, sápadt bükkfák szürke erdejébe vitte őket.

- Szerinted messze lesz? – kérdezte Tristran. – A csillag.

- „Hány mérföld ide Babilon?” – tette fel a szónoki kérdést a kis ember. – Ez az erdő még ki se sarjadt, amikor utoljára erre jártam – tette hozzá.

S ahogy mentek-mendegéltek a szürke erdőben, Tristran azt szavalta magában:

*Hány mérföld ide Babilon?
Háromszor húsz és még tíz.
Odaérek gyertyafénynél?
Oda és még vissza is.
Ha lábad fürge és visz a szél
Odaérhetsz gyertyafénynél.*

- Úgy van – morogta a kis ember, de erre-arra nézegetett, mintha töprengene vagy ideges lenne.

- Ez csak egy mondóka – vont vállat Tristran.

- Csak egy mondóka?! A falnak ezen az oldalán van, aki hét év kemény munkát adna ezért a rontásért. És ahonnét jöttél, ott ti a csecsemőnek gügyögitek csak úgy... Fázol, pajti?

- Most, hogy mondod, igen, kicsit fázom.

- Nézz körül. Látsz ösvényt?

Tristran pislogott. A szürke erdő felszívott fényt, színt és távolságot. Azt hitte, ösvényen mennek, de most, hogy megpróbálta észrevenni, az ösvény vibrált, eltűnt, mint egy optikai csalódás. Ott volt a fa, meg az a fa, meg az a kő... de ösvény sehol, csak a sötétség, a szürkület meg a sápatag fák.

- Most megnézhetjük magunkat – mondta a szőrös kis ember halkán.

- Fussunk? – Azzal Tristran előrelátón levette és maga elé tartotta a kalapját.

- Nincs sok értelme – csóválta fejét a kis ember. – Belesétafikáltunk a csapdába, és akkor is benne leszünk, ha futunk.

Odament a legközelebbi fához, egy magas, sápadt, bükkszerű fához, és keményen belerúgott a törzsébe. Néhány száraz levél lehullt, majd egy fehér micsoda bukott le az ágak közül csörgő, zizegő hanggal.

Tristran odament megnézni; egy madárcsontváz volt, tiszta, fehér és kiszáradt.

- Sáncolhatnék – mondta a kisember borzongva Tristrannak –, de bárkit sáncolnék ide, az se lenne jobb helyzetben nálunk... Repülve sem menekülhetünk ebből ítélve – bökte meg a csontvázat mancsszerű lábával. – A te fajtád meg sose tanult meg lyukat ásni... na nem mintha az most segítene...

- Talán felfegyverkezhetnék – vetette fel Tristran.

- Felfegyverkezni?

- Mielőtt jönnek.

- Mielőtt jönnek? De hát már itt vannak, te tökfödő. A fák azok. Ez egy hervatagos.

- Hervatagos?

- Az én hibám. Oda kellett volna figyelnem, hol járunk. Most már sose lesz csillagod, nekem meg sose lesz árum. Egy nap majd egy másik szerencsétlenség téved el az erdőben és találja meg a szépen leszopogatott csontvázunkat.

Tristran hunyorogva kémlelt körül. A félhomályban úgy tűnt, a fák most már sűrűbben állnak, holott mozgást tulajdonképpen nem látott. Átfutott a fején, hogy a kis ember buggyant vagy képzelődik.

Valami megcsípte a bal karját. Odacsapott, majd megnézte, mi az. Egy sápadt sárga levelet látott. Zizegve hullt a földre. Keze fején vörös duzzanat nőtt.

- Mit tehetünk? – kérdezte.

- Semmi nem fut az eszembe – felelte a kis ember. – Ha tudnánk, hol az igazi ösvény... azt még egy hervatagos se tudja elpusztítani. Csak elrejteni, elcsábítani minket róla...

Tristran megdörgölte a homlokát.

- Én... én tudom, hol az ösvény. – Mutatta: – Arra.

A kisember gyöngyszeme felcsillant.

- Biztostú?

- Igen. Keresztül azon a sarjerdőn, és jobbra. Ott az ösvény.

- Honnét tudod te ezt?

- Csak tudom.

- Na jó. Akkor uccu! – Azzal a kis ember fogta a zsákját, és futásnak eredt, de elég lassan ahhoz, hogy Tristran, kinek bőrtáskája a lábát verte, a szíve meg a mellkasát, nagy fújtatva lépést tudjon tartani vele.

- Nem arra! Balra! – kiáltott fel Tristran. Ágak és tövisek tépték a ruháját. Némán futottak tovább.

A fák falba rendeződtek. Levelek hullottak körülöttük zápoként, szúrták-csípték Tristran bőrét, tépték-vágták a ruháját. Felkapaszkodott a dombra, miközben szabad kezével a leveleket hessegette, táskájával csapott oda ágakra-gallyakra.

A csendet ekkor jajongás törte meg. A kis ember volt. Megtorpant és fejét hátravetve vonított az égre.

- Szedd össze magad! – szólt rá Tristran. – Mindjárt ott vagyunk.

Azzal a kis ember szabad kezét saját, nagyobb kezébe fogta, és húzta tovább.

És akkor az igazi ösvényre értek: zöld gyepcsík futott a szürke erdőben.

- Itt biztonságban vagyunk? – lihegte Tristran, és izgatottan nézett körül.

- Ha az ösvényen maradunk, igen – felelte a szőrös kis ember, majd letette a zsákját. Leült a fűbe, és a fákra meredt.

A sápadt fák remegtek, pedig nem fújt a szél, s Tristran úgy látta, mérgükben remegnek.

Társa rázkódni kezdett, szőrös ujjával simogatva-fésülve a gyepet. Felnézett Tristranra:

- Gondolom, nincs nálad egy flaska lélekerősítés, mi? Esetleg egy kis forró, édes tea?

- Sajnos nincs.

A kis ember fújt egyet, majd a hatalmas csomagja zárját kezdte babrálni.

- Fordulj fel. Ne less.

Tristran elfordult.

Kotorászás, pakolás nesztét hallotta, majd egy zár kattanasát.

- Megfordulhatsz.

A kis ember egy zománcozott üveget tartott a kezében, és hiábavalóan rángatta a dugót.

- Ööö, segítsék? – Tristran remélte, hogy a kis embert nem bántja meg ezzel. Nem kellett volna aggódnia, társa azonnal kezébe nyomta az üveget.

- Tessék, a te ujjaiddal jobban megy.

Tristran kihúzta a dugót. Kábító illat csapta meg, akár a fafüsttel és fokhagymával kevert méz. Visszaadta az üveget a kisébernek.

- Bűn ilyen ritka és finom nedűt üvegből inni – közölte a kis ember. Övéről leoldotta a kis facsészét, majd reszkető kézzel egy kis borostyánszín folyadékot töltött bele. Megszagolta, belekortyolt, és elmosolyodott, feltárva apró, éles fogait.

- Ááááá. Mindjárt másvilág. – Odanyújtotta a csészét Tristrannak. – Lassan igyad. Egy vagyonnal felér ez az üveg. Két nagy, kék-fehér gyémántomba került, egy gépmadarba, ami énekelt, meg egy sárkánypikkelybe.

Tristran belekortyolt. Az ital a lábujjáig átmelegítette, fejében mintha parányi buborékok pezsegettek volna.

- Jó, mi? – kérdezte társa.

Tristran bólintott.

- túl jó a magunkfajtának. De hát baj idején jó gyógyszer, és ez aztán ilyen idő. Na, hagyjuk itt ezt az erdőt. Merre is...?

- Arra – mutatott balra Tristan.

A kis ember bedugózta és zsebre tette az üveget, majd elindultak a zöld ösvényt követve a szürke erdőn át.

Órák elteltével a fehér fák ritkulni kezdtek, aztán kiértek az erdőből, s két alacsony, durva kőfal között haladtak egy magas sánc mentén. Amikor Tristan visszanézett, erdőnek nyomát sem látta, az ösvény mögöttük lila tetejű, hangás dombok közt vezetett.

- Itt megállhatunk – mondta társa. – Beszélünk kell erről-másról. Ülünk le.

Letette hatalmas csomagját, s felmászott rá, hogy le tudjon nézni Tristanra, aki egy kőre telepedett le az út mentén.

- Van itt valami, ami nem ér a fejembe. Mondd csak, honnét jöttél?

- Falvából – felelte Tristan. – Már mondtam.

- Ki az apád és az anyád?

- Az apám Dunstan Thorn. Anyám Daisy Thorn.

- Mmm. Dunstan Thorn... Mm. Egyszer találkoztam apáddal. Megszállást adott éjszakára. Nem rossz fickó, csak nyűgös, amikor az ember alunni akar. – Megvakarta az orrát. – Ez akkor se magyarázat... nincs a családban semmi furá?

- A húgom, Louisa tudja mozgatni a füleit.

A szőrös kis ember megvetően mozgatta meg saját nagy, szőrös fülét.

- Nem, ez nem az. Inkább egy híres, bűvös nagymamára gondoltam, vagy előkelő hadúr nagybácsira, vagy egy tündeágra a családfán.

- Ilyesmiről nem tudok – vallotta be Tristan.

A kis ember taktikát váltott.

- Merre van az a Falva falva? – Tristan megmutatta. – Merre van a Vítatott-dombság? – Tristan habozás nélkül megmutatta. – Merre vannak a Katavár-szigetek? – Tristan délnyugatnak mutatott. Amíg a kis ember ki nem mondta a nevüket, fogalma sem volt, hol van a Vítatott-dombság vagy a Katavár-szigetek, mégis olyan biztosan tudta a helyüket, mint a saját bal lábáét vagy az orráét az arcán.

- Hm. Akkor most. Tudod, hol van Freemartin Muskish Őmérhetetlensége?

Tristan a fejét rázta.

- Tudod, hol van Freemartin Muskish Őmérhetetlensége Transzluminárius Bástyája?

Tristan tétovázás nélkül megmutatta.

- És Párizs? Franciaországban?

Tristan elgondolkodott.

- Hát ha Falva arra van, gondolom, Párizs is arrafelé lehet, nem?

- Lássuk csak – mondta a szőrös kis ember egyszerre Tristrannak és magának. – Megtalálok a helyeket Tündeföldén, de a saját világodban nem, kivéve Falvát, az meg amúgy is a határon van. Nem ismered az embereket, de... mondd csak, pajti, megtalálok a csillagot, amiért indultál?

- Arra van – mutatta Tristran azonnal.

- Hm. Az jó. De nem magyaráz meg semmit se. Éhes vagy?

- Kicsit. És rongyos – tapogatta a hatalmas lyukat nadrágján és a kabátján Tristran, ahol az ágak és tövissek megtépázták futás közben. – És nézd a csizmámat...

- Mi van a táskádban?

Tristran kinyitotta.

- Alma. Sajt. Fél vekni kenyér. Egy üveg halpép. A zsebkésem. Egy váltás alsónemű, egy pár gyapjúzokni. Gondolom, hozhattam volna még ruhát...

- A halpépet tartsd meg – mondta társa, s a többi ételt gyorsan kétfelé osztotta. – Jót tettél velem – mondta az almát ropogatva –, az ilyesmit nem felejttem el. Először megruházunk, aztán elindítunk a csillag után. Jó?

- Nagyon kedves tőled – mondta Tristran idegesen, és sajtot szelt a kenyérré.

- Akkor keressünk neked egy takarodót – mondta a szőrös kis ember.

Pirkadatkor Viharvára három ura útra kelt a göröngyös hegyi úton egy hintóban, melyet hat fekete ló húzott. A lovak fekete tolldíszot viseltek, a hintót frissen festették feketére, és Viharvára urai gyászruhát öltöttek.

Primus esetében ez hosszú, fekete, szerzetesköntös-szerű köpeny volt; Tertius egy gyászoló kereskedő józan álcáját viselte; Septimus pedig fekete zekét és pantallót húzott, fejébe fekete tollas fekete kalapot nyomott, s így leginkább egy Erzsébet-kori történelmi színmű nyegle orgyilkosára hasonlított.

Viharvára urai szemmel tartották egymást; az egyik arca óvatos, a másiké nyugtalan, a harmadiké kifejezéstelen. Nem szóltak; ha a szövetség szóba jöhetett volna, Tertius szívesen összeáll Primusszal Septimus ellen. Azonban szó sem lehetett szövetségről.

A hintó zörgött-rázkódott.

Egyszer megállt, hogy az urak könnyítsenek magukon, aztán haladt tovább lefelé a hegyoldalon. Indulás előtt Viharvára három ura együttesen helyezte apja hamvait az Ősök Csarnokába. Halott testvéreik a csarnok ajtajából figyelték őket, de nem szóltak semmit.

Estefelé a kocsis felkiáltott: - Nottaway! – és megállította a lovakat egy düledező fogadó előtt, ami mintha egy óriás házának romjai mellett épült volna.

Viharvára három ura kiszállt a kocsiból, és kinyújtózta elmacskásodott lábait. A fogadó zöldüveg ablakaiból arcok meredtek rájuk.

A fogadós, egy zsémbes, ingerlékeny gnóm kikukucskált az ajtón.

- Szellőztess ágyakat és tegyél fel a tűzre egy fazék ürüörköltet! – kiáltotta.

- Hány ágy kell? – kérdezte a lépcsőről Letitia a szobalány.

- Három. Fogadok, hogy a kocsisnak a lovakkal kell majd aludnia.

- Három, na persze – suttopta Tilly, a csaposlány Laceynek, a lovásznak. – Bárki láthatja, hogy hét finom úriember áll az úton.

Ám amikor Viharvára urai beléptek, csak hárman voltak, és közölték, hogy a kocsisuk a pajtában alszik.

Ürüörkölt volt vacsorára, és olyan forró, friss kenyér, hogy gőzölgött, amikor megtörték, s ráadásnak mindegyik úr kért még egy egész palack finom baragundiai bort (mert egyikük se akart osztozni a másikkal, és azt se engedték, hogy a csaposlány az üvegből kupába töltse). Ez mélységesen felháborította a gnómot, aki azon a véleményen volt – amit persze nem hangoztatott a vendégek füle hallatára –, hogy a bort levegőztetni kell.

A kocsis megette a tányér pörköltet, megivott két kancsó sört, majd kiment aludni a pajtába. A három vendég a szobájába tért, és bezárta az ajtót.

Tertius egy ezüstöt csúsztatott Letitia, a szobalány markába, amikor az bevitte neki az ágymelegítőt, így aztán nem lepődött meg, amikor valamivel éjfél előtt halkán kopogtattak az ajtaján.

A lány egyrészes fehér hálóinget viselt, pukedlizett és félénken elmosolyodott, ahogy a férfi ajtót nyitott. Egy üveg bort tartott a kezében.

Tertius bezárta az ajtót, majd az ágyhoz vezette a lányt, levette a hálóinget, s a gyertyafénynél megvizsgálta az arcát meg a testét, először megcsókolta a homlokát, ajkát, mellbimbóját, köldökét és lábujját, s miután eloltotta a gyertyát, hang nélkül szeretkezett vele a sápadt holdfényben.

Egy idő után nyögött egyet, majd elnyugodott.

- Jó volt, kedves? – kérdezte Letitia.

- Jó – felelte Tertius óvatosan, mintha a lány szavai mögött csapdát sejtene.

- Még egy menetet, mielőtt megyek?

Tertius válaszul lába közé mutatott. Letitia vihogott.

- Egy pillanat alatt felállíthatjuk – mondta.

Azzal kihúzta a dugót az üvegből, amit hozott és az ágy mellé tett, majd Tertiusnak nyújtotta.

Az rámosolygott, és jól meghúzta az üveget. Aztán magához vonta a lányt.

- Biztos finom bor – mondta Letitia. – Most pedig hadd mutassam meg, én hogy szeretem... mi a baj?

Ugyanis Lord Tertius hirtelen hevesen rángani kezdett az ágyon, szeme kitágult, alig kapott levegőt.

- Honnét... hoztad... a bort? – hörögte.

- A testvéred adta. Összefutottam vele a lépcsőn. Azt mondta, erőt ad és segíti a merevedést, és hogy olyan éjszakánk lesz, amit sose feledünk.

- Így is van – pihegte Tertius, majd rángott egyet, kettőt, hármat, aztán többet nem mozdult.

Tertius hallotta, hogy Letitia sikít, de mintha nagyon-nagyon messze lett volna. Négy ismerős árnyat vett észre a fal melletti árnyékban.

- Gyönyörű néember volt – suttogta Secundus. Letitia azt hitte, a függöny susog.

- Septimus nagyon ravasz – vélte Quintus. – Az én ételembe is így csempészett békabogyót.

Letitia azt hitte, a szél süvölt a hegy repedéseiben.

Kinyitotta az ajtót, és a sikoltozása nyomán keresés indult. Lord Septimust azonban nem találták, s az istállóból eltűnt az egyik fekete csődör is (az alvó kocsis pedig csak horkolt, hiába keltegették).

Lord Primus ocsmány hangulatban ébredt másnap reggel.

Elutasította, hogy Letitiát megöljék, mondván, ő ugyanúgy Septimus ravaszságának áldozata, mint Tertius, de azt parancsolta neki, hogy kísérje el Tertius testét Viharvárába.

Otthagya a lánynak az egyik fekete lovat meg egy erszény ezüstöt. Elegendő pénz volt benne, hogy felfogadja Nottaway egyik lakóját kísérőnek – hogy a farkasok ne ragadják el a testet meg a lovat –, és hogy kifizesse a kocsist, ha majd végre felébred.

Aztán Lord Primus, egyedül a kocsiban, amit négy szénfekete csődör húzott, elhagyta Nottaway falvát, sokkal, de sokkal rosszabb kedvvel, mint ahogy érkezett.

Brevis egy kötelet rángatva ért el a keresztúthoz. A kötél egy szakállas, szarvas, gonosz szemű bakkecskéhez volt erősítve, amit Brevis a vásárba vitt eladni.

Aznap reggel az anyja egyetlen retket tett elé az asztalra, és azt mondta:

- Brevis fiam. Ma csak ezt tudtam kihúzni a földből. Minden veteményünk odalett, nincs mit ennünk. Nincs mit eladnunk, csak a kecske. Tegyéél rá kötőféket, vidd el a vásárba, és add el egy farmernek. Aztán az érte kapott pénzért, és ezüst kétshillingesnél kevesebbet el ne fogadj, vegyéél egy tyúkot, kukoricát és krumplit. Így talán nem halunk éhen.

Hát Brevis elrágta a retket, ami fás és keserű volt, majd egész délelőtt a kecskét üldözte a karámban, mely foglalatosság közben összeszedett egy rúgást a bordájára és egy harapást a combjára, ám végül, egy arra járó üstfoltozó segédletével lefogta a kecskét annyi időre, hogy kötelet kössön rá, s aztán otthagya anyját, hogy kezelje a kecskekergető üstfoltozó sebeit, elrángatta a kecskét a vásár irányába.

A kecske néha a fejébe vette, hogy ő bizony előresiet, ilyenkor húzta maga után Brevist, aki csizmája sarkát az út száraz sarába vájva próbálta lassítani, majd a kecske – hirtelen, Brevis számára látható ok nélkül – megállt. Ilyenkor Brevis feltápázkodott és folytatta a rángatást.

Így érte el a keresztutat az erdő szélén, izzadtan, éhesen és kéken-zölden, egy kelletlen kecskét vonszolva. A keresztútnál egy magas nő állt. Sötét haját övező karmazsin fejpántján ezüst fénylett, s ruhája is skarlát színű volt, akár az ajkai.

- Hogy hívnak, fiú? – kérdezte olyan hangon, mint a pézsmaszagú barnaméz.

- Brevisnek, asszonyom – felelte Brevis. Különös dolgot látott a nő mögött. Egy kiskocsi volt, szekérféle, de a páros kocsirúd közé nem fogtak semmit. Kíváncsi volt hogyan jutott el idáig.

- Brevis – dorombolta a nő. – Szép név. Eladod nekem a kecskédet, fiú?

Brevis tétovázott.

- Anyám azt mondta, vigyem a vásárba, és adjam el tyúkért, kukoricáért és krumpliért, az aprót meg vigyem haza.

- Mit mondott az anyád, mennyit kérj érte? – kérdezte a skarlátruhas nő.

- Kétshillingnél kevesebbet ne.

A nő elmosolyodott és feltartotta a tenyerét. Valami sárgán csillan benne.

- Hát én adok érte egy arany guniea-t, amiből ketrecnyi tyúkot vehetsz, és száz véka krumplit.

A fiú szája tátva maradt.

- Megegyeztünk?

A fiú bólintott, és nyújtotta kezét, amivel a kecske kötőfékjét fogta.

- Tessék – ennyit tudott kinyögni, mert fejében mérhetetlen gazdagság és sok száz véka krumpli képe kavargott.

A hölgy elvette a kötelet. Aztán egyik ujját a kecske homlokára nyomta, a sárga szemek közé, majd elengedte a kötelet.

Brevis azt hitte, a bakkecske azonnal megiramodik az erdő felé, vagy el az úton, de maradt, ahol volt, mintha megdermedt volna. Brevis nyújtotta tenyerét az aranypéznézért.

A nő akkor ránézett, végigmérte sáros talpától az izzadt, rövidre nyírt hajáig, és megint elmosolyodott.

- Tudod, azt hiszem, egy pár sokkal jobban mutatna, mint egyetlen példány. Nem?

Brevisnek sejtelme sem volt, miről beszél, s már nyitotta a száját, hogy ezt megmondja. Ám akkor a nő egyik hosszú ujjával megérintette orra nyergét, és többé semmit nem tudott mondani.

A nő csettintett, és Brevis meg a kecske odasiettek a két kocsirúd közé; Brevis meglepve látta, hogy immár négy lábon jár, és nem magasabb, mint az állat mellette.

A boszorkánynő csattintott az ostorral, mire a kocsi elindult a sáros úton, maga mögött húzta a szarvas, fehér bakkecskepáros.

A szőrös kis ember fogta Tristran tépett kabátját, nadrágját és mellényét, és egy takaró alatt hagyva őt, bement a fáluba, amely a három, hangával borított domb között bújt meg.

Tristran ült a takaró alatt a meleg estében és várt.

Mögötte a galagonyabokorban fények villódtak. Bogaraknak vagy szentjánosbogaraknak vélte őket, ám jobban megnézve azt kellett látnia, hogy pöttöm emberkéek cikáznak ágról ágra.

Udvariasan köhintett. Több tucat apró szempár szegeződött rá. Sok kis lény eltűnt. Mások a galagonyabokor tetejére vonultak vissza, míg egy maréknyi, a merészebbek, közelebb röpdöstek hozzá.

Kacagni kezdtek, magas, csilingelő hangon, s Tristranra mutogattak, aki csizmában és takaróban, alsóruhában és kalapban gubbasztott.

Tristran elvörösödött, és szorosabbra húzta a takarót.

Az egyik pöttöm ezt dalolta:

*Hókuszka-pókuszka
Takarós fiúcska
Ábrándot kerget: hogy
Várja egy csillag.*

*Tündefölde elnyelt,
Vissza már nincs menet.
Dobd le a takarót:
Meglátod önmagad.*

Egy másik meg ezt:

*Tristran Thorn
Tristran Thorn
Azt se tudja, minek él.
Buta eskü, buta cél.*

*Kicsit pőre, kicsit fél,
Egymagában üldögél,
Gúny várja, bár csókot remél.
Cisztrán
Misztrán
Tristran
Thorn.*

- Hess innét, ostobák! – mondta Tristran égő arccal, s mivel más nem volt kéznél, a kalapját dobta feléjük.

Így történhetett, hogy amikor a szőrös kis ember visszatért tivornya falvából (bár hogy miért így hívták, élő ember nem tudná megmondani, ugyanis komor, barátságtalan hely volt, amióta világ a világ), ott találta Tristrant savanyú arccal a galagonya alatt, takaróba burkolózva, amint kalapja elvesztését fájjalja.

- Kegyetlen dolgokat mondtak igaz szerelmemről – füstölgött Tristran. – Victoria Forester kisasszonyról. Hogy merészelsz?

- Az aprónép mindent mer – felelte barátja. – És sokat locsognak. De sok minden okosat is mondanak. Meghallgatni őket veszélyes, de nem meghallgatni is veszélyes.

- Azt mondták, igaz szerelmem ki fog gúnyolni.

- Ezt mondták? – A szőrös kis ember mindenféle ruhát fektetett a fűre. Tristran még a holdfényben is látta, hogy cseppet sem hasonlítanak arra, amit korábban levetett.

Falva falvában a férfiak barnát, szürkét és feketét viseltek, és még a legrőtebb farmer legvörösebb nyakba való kendőjét is hamar illőbb színre fakította a nap meg az eső. Tristran nézte a karmazsin-, kanárisárga és sárgásbarna ruhákat, melyek úgy néztek ki, mint a vándorszínészek kosztümjei vagy Joan kuzinja ládájának tartalma, és azt kérdezte:

- A ruháim?

- Most ezek a te ruháid – jelentette ki a szőrös kis ember büszkén. – Csereferéltem. Ez minőségesebb. Látod? Nem repedezik olyan könnyen. Ráadásul nem látszol annyira idegennek. A népek errefelé ilyet viselnek.

Tristran megfontolta, hogy küldetése hátralevő részét a takaróba csavarva végezze el, mint a bennszülöttek, akiket a tankönyvekben látott. Aztán sóhajtva levette a csizmáját, a takarót a fűre ejtette, és a szőrös kis ember irányításával („Nem, pajti, az a fölé megy. Te magasságos, hát mit tanítanak nektek manapság?”) hamar ott állt új ruháiba öltözve.

Az új csizma jobban passzolt a lábára, mint a régi.

Tényleg jó ruhák voltak. Habár, mint a mondás tartja, nem a ruha teszi az embert, s a szép tolltól még nem szép a madár, azért néha ad némi zamatot a receptnek. Márpedig a karmazsin- és kanárisárga, ruhás Tristran Thorn nem a felöltös és vasárnapi öltönyös Tristran Thorn volt. Hetykén lépdelt és fesztelenül mozgott, ami korábban nem volt megfigyelhető nála. Állát nem lógatta, hanem felemelte, s szemébe olyan csillogás költözött, ami a kalapos időkben hiányzott.

Mire elköltötték a szerény elemózsiát, amit a szőrös kis ember hozott Tivornyából – füstölt pisztráng, egy tányér borsó, kis mazsolás keksz, és egy kisüveg sör –, Tristran egész otthonosan érezte magát új öltözékében.

- Na most – mondta a szőrös kis ember. – A hervatagosban megmentetted az életemet, pajti, apád meg szívélyességet tett nekem, még mielőtt megszülettél, és sose mondják rám, hogy smucig vagyok, és nem fizetem vissza az adósságot...

Tristran motyogott valami, hogy barátja már így is eleget tett érte, de a szőrös kis ember rá sem hederítve folytatta:

- ...szóval azon morfondáltam: te tudod, hol a csillag, ugye?

Tristran habozás nélkül a horizontra mutatott.

- Na most milyen messze van, azt is tudod?

Tristran ezen még nem gondolkodott, mégis az bukott ki a száján:

- Az ember csak aludni áll meg, a hold féltucatszor nő és fogy el fölötte, átkel álnok hegyeken és perzselő sivatagokon, úgy éri el a helyet, ahol a csillag lehullt.

Ez cseppet sem úgy hangzott, mintha ő mondta volna, meglepetten pislogott is saját szónoklatán.

- Ahogy gondoltam. – A szőrös kis ember odament málhájához, és fölébe hajolt, hogy Tristran ne lássa, hogyan nyitja ki a zárat. – És nem is csak te keresed. Emlékszel még, mit mondtam?

- Hogy ássak gödröt, abba temessem az ürülékemet?

- Nem azt.

- Hogy senkinek ne áruljam el az igazi nevemet meg a célomat?

- Nem is azt.

- Akkor mit?

- „Hány mérföld ide Babilon?”

- Ja, azt.

- „Odaérek gyertyafénynél?” Csak a gyertyaviasztól függ. A legtöbb nem bírná ki. Ezt sokat kerestem. – Azzal a kis ember előhúzott egy akkora gyertyacsonkot, mint egy vadalma, és odaadta Tristrannak.

Tristran semmi rendkívülit nem látott a gyertyacsonkot. Viaszgyertya volt, nem faggyú, sokat használták, jól megolvadt. A kanóc szenes és fekete lett.

- Mit csináljak vele? – kérdezte.

- Mindent a maga idejében – felelte a szőrös kis ember, és még valamit elővett a málhából. – Fogjad ezt is. Szükséges lesz rá.

Csillogott a holdfényben. Tristran elvette. Vékony ezüsláncnak tűnt, mindkét végén hurokkal. Hideg és síkos volt.

- Ez micsoda?

- A szokásos. Macskasóhaj, halpikkely, holdfény a malomtavon, amit törpök olvasztottak meg és kovácsoltak össze. Szükséged lesz rá, hogy hazavihesd a csillagodat.

- Igen?

- Ó, igen.

Tristran a tenyerébe ejtette a láncot: olyan érzés volt, mintha higany lenne.

- Hol tartsam? Nincs zseb ezen a nyavalyás ruhán.

- Tekerd a csuklódra, amíg szükséged lesz rá. Így. Tessék. De a tunikádon van zseb, ez alatt, látod?

Tristran megtalálta a rejtett zsebet. Fölötte volt egy kis gomblyuk, abba tűzte a hóvirágot, amit apjától kapott szerencsehozó talizmán gyanánt. Elgondolkodott, vajon tényleg hoz-e szerencsét.

Felnézett. Megmarkolta bőrtáskáját.

- Na most – mondta a szőrös kis ember –, megmondom, mit kell becsinálnod. Jobb kezedbe fogod a gyertyát. Begyűjtöm neked. Aztán elmész a csillagodért. Az ezüstlánccal hozod vissza. A gyertyában nem sok kanóc maradt, jobb, ha nekilépsz. Ha pizmogsz, megbánhatod. „Ha lábad fürge és visz a szél.” Érted?

- Azt hiszem.

Várakozón állt. A kis ember elhúzta a kezét a gyertya fölött, amin felül sárga, alul kék láng gyúlt. Rakoncátlan szél fűjt, ám a láng meg sem rezzent.

Tristran a kezébe vette a gyertyát, és megindult. A gyertyafény megvilágította a világot: minden fát, bokrot és fűszálat.

Tristran a következő lépéssel már egy tó mellett találta magát, amely visszatükrözte a gyertya fényét; aztán a hegyekben járt, magányos kanyonokban, ahol a gyertyafény a hóhatár felett élő lények szeméből ragyogott vissza; majd felhőkön gázolt, melyek nem teljesen lévén anyagtalank, kényelmesen elbírták a súlyát; aztán föld alatt ment, s a szoroson markolt gyertya fénye nedves barlangfalakon villódzott; majd újra hegyek jöttek; aztán egy út egy vadonban, ahol megpillantott egy szekeret, amit két kecske húzott, s egy vörös ruhás nő ült a bakon, aki, már abból az egy pillantásból a kelta Boadiceára hasonlított a történelemkönyvekből; a következő lépéssel egy lombos völgybe jutott, s hallotta a víz kuncogását egy csermelyből.

A következő lépésnél még mindig a völgyben járt. Magas páfrányt látott, szilfákat és rengeteg gyűszűvirágot. A hold már lement. Magasra emelte a gyertyát, hullócsillagot keresett, követ vagy ékkövet esetleg, de semmit nem látott.

A patak csobogása mellett azonban valami megütötte a fülét: szipogás és nyelés. Valaki próbálja elfojtani a sírást.

- Hahó? – szólt Tristran.

A szipogás elhallgatott, de Tristran fényt látott egy mogyorófa alatt. Arra indult.

- Elnézést – mondta, remélve, hogy megbékíti azt, aki a fa alatt ül, s közben imádkozott, hogy ne olyan pöttöm emberek legyenek, akik ellopták a kalapját. – Egy csillagot keresek.

Válaszul egy nedves sárgolyó repült ki a fa alól, és az arcán találta el. Nem fájat nagyon. Föld pergett le a gallérjára és ruhájára.

- Nem bántalak – mondta hangosan.

Ezúttal, ahogy újabb golyó repült felé, lebukott, így az egy szilfát talált el mögötte. Közelebb merészkedett.

- Menj el – mondta valaki rekedt és nyeldeklő hangon, mint aki most sírt –, menj el és hagyj békén.

A lány esetlen pózban hevert a mogyorófa alatt, és abszolút barátságtalan képpel nézett fel Tristranra. Fenyegetőn felvett egy marék sarat, de még nem dobta el.

A szeme vörös volt. Haja olyan szőke, hogy szinte fehér, ruhája kék selyem, amely vibrált a gyertyafényben. Ültében is fénylett.

- Kérlek, ne dobálj – mondta Tristran. – Nem akartalak megzavarni. Egy csillag hullott le valahol itt, és vissza kell vinnem, mielőtt leég a gyertyám.

- Eltörött a lábam – mondta az ifjú hölgy.

- Nagyon sajnálom, de a csillag...

- Eltörött a lábam, amikor leestem – mondta szomorúan a lány, majd feléje dobta a sarat. Ahogy mozgott, karjáról fénylő por szitált.

A sárgolyó mellett találta Tristrant.

- Menj el – zokogta a lány, és arcát kezébe temette. – Hagyj békén.

- Te vagy a csillag – esett le Tristrannak.

- Te meg egy tökfilkó – mondta a lány keserűen –, számár, dinka.

- Igen, azt hiszem, az vagyok. – Azzal Tristran leoldotta az ezüstitű egyik végét, és a lány karcsú csuklójára húzta. Aztán meghúzta.

A lány keserűen nézett rá.

- Te meg mit művelsz? – kérdezte olyan hangon, ami túlment a felháborodáson, gyűlöleten.

- Hazaviszlek magammal, esküt tettem.

És abban a pillanatban a gyertyacsonk kiégett, a kanóc maradványa belebukott a viasztócsába. A láng egy pillanatra magasra csapott, megvilágította a völgyet, a lányt, az eltörhetetlen láncot, mely Tristran csuklójától a lányéig futott.

Majd a fény kialudt.

Tristran csak bámulta a csillagot – a lányt –, és minden erejét összeszedve sikerült meg nem szólalnia.

Odaérek gyertyafénynél?, gondolta. *Oda és még vissza is.* Csakhogy a gyertya leégett, s Falva hat hónapnyi viszontagságos utazásra van.

- Csak hogy tudd – szólalt meg a lány hidegen –, akárki vagy, akármilyen szándékom velem, én nem segítek neked semmilyen formában, és mindent elkövetek, hogy megghiúsítsam a terveidet. – Majd szívből hozzátette: - Idióta.

- Mm. Tudsz járni?

- Nem. Eltört a lábam. Süket is vagy, nem csak hülye?

- A te fajtád alszik?

- Persze. De nem éjjel. Éjjel világítunk.

- Hát én most megpróbálok aludni. Jobb nem jut eszembe. Hosszú napom volt. Talán te is alhatnál. Nagy út vár ránk.

Az ég már derengett. Tristan a bőrtáskájára hajtotta a fejét, s igyekezett nem meghallani a sértéseket és gyalázkodást, ami a kék ruhás lány felől zúdult rá.

Azon töprengett, mihez kezd majd a szőrös kis ember, ha ő nem tér vissza.

Azon töprengett, mit csinálhat éppen Victoria Forester; biztos alszik a szobájában apja házában.

Azon töprengett, hogy hat hónap bizony sok, és hogy mit fognak enni útközben.

Azon töprengett, mit esznek a csillagok...

És már aludt is.

- Fajankó. Bugris. Mamlsz. – mondta a csillag.

Aztán sóhajtott, és a körülményekhez képest igyekezett kényelmesen elhelyezkedni. Lábában tompa fájdalmat érzett, de az egy pillanatra sem szűnt. Megvizsgálta a láncot a csuklóján, ám az szoros volt, se lehúzni nem tudta, sem eltörni.

- Belférges kretén – morogta. Aztán ő is elaludt.

Öt

melyben nagy harc folyik a koronáért

A reggeli verőfényben az ifjú hölgy kevésbé látszott légiesnek, inkább emberinek. Egy szót se szólt, mióta Tristan felébredt.

Tristan fogta a kését, és egy letört faágból Y alakú mankót farigcsált, miközben a lány egy szikamorfa alól meredt rá csúnyán, neheztelően. Tristan egy zöld ágról lehántotta a kérget, amit az Y felső két ágára tekert.

Még nem reggeliztek, és Tristan farkaséhes volt, hangosan korgott a gyomra munka közben. A csillag egy szóval sem mondta, hogy éhes. No persze amúgy se mondott egy szót sem, csak nézett rá előbb megrovón, majd leplezetlen gyűlölettel.

Tristan szorosán megkötötte a kérget a mankó felső részén, s jól megcsomózta.

- Semmi személyes, komolyan – mondta a lánynak és a fáknek. Most, a nappali fényben a csillag alig világított, csak ahol egy-egy árnyék vetült rá.

A csillag halvány mutató ujját végigfuttatta az ezüstláncon, körberajzolta a csuklóján, és nem felelt.

- A szerelem miatt van – folytatta Tristan. – Te vagy az egyetlen reményem. A neve, mármint a szerelmemé, Victoria. Victoria Forester. Ő a legszebb, legokosabb, legédesebb lány a kerek világon.

A lány lenéző horkantással törte meg a csendet:

- És ez a legokosabb, legédesebb lány azért küldött, hogy engem kínozz?

- Hát nem egészen. Tudod, megígérte, hogy bármit megad, amit kívánok – legyen az a keze vagy egy csók –, ha elhozom neki a csillagot, ami tegnapelőtt este lehullt. Igaz, én azt hittem, egy hullócsillag inkább hasonlít köre vagy ékköre. Egy hölgyre nem számítottam.

- Ha már egy hölgyet találtál, nem segíthetnél rajta, vagy hagyhatnád békén? Miért kell belerángatnod a saját ostobaságodba?

- Szerelemből – magyarázta Tristan.

A lány ránézett, szeme az ég kékjét mutatta.

- Remélem, a torkodon akad – mondta őszintén.

- Nem fog – felelte Tristan több önbizalommal és jókedvvel, mint amit érzett. – Tessék, próbáld ki. – Odanyújtotta a mankót és a kezét, hogy felsegítse a lányt. Amikor bőre hozzáért a lányéhoz, keze megbizsergett, de nem kellemetlenül. Az úgy ült a földön, akár egy fatönc, meg sem próbált felkelni.

- Megmondtam, hogy mindent elkövetek, hogy meghiúsítsam a tervedet. – A lány körülnézett a ligetben. – Milyen sivár ez a világ nappal. Milyen unalmas.

- Csak nehezedj rám meg a mankóra – tanácsolta Tristan. – Előbb-utóbb úgyis meg kell mozdulnod.

Megrántotta a láncot, mire a csillag vonakodva feltápáskodott, előbb Tristanra támaszkodva, majd mintha a fiú közelsége undorítaná, a mankóra.

Felszisszent, elterült a füben, s eltorzult arccal nyögött fájdalmában. Tristan letérdelt mellé.

- Mi a baj?

A lány kék szeme megvillant, bár könnyben úszott.

- Nem tudok megállni a lábamon. Biztos eltörött. – Bőre fehér volt, akár a felhő, és reszketett.

- Sajnálom – mondta Tristan tehetetlenül. – Sínbe tehetem. Birkáknak már csináltam. Rendbe jön. – Megszorította a lány kezét, majd a patakhoz ment, megvizezte a zsebkendőjét, s a lánynak adta, hogy megtörölhesse a homlokát.

Újabb ágakat vágott szét késével kis botokká, majd levette zekéjét, aztán az ingét, melyet csíkokra tépett, s a botokból és a csíkokból sánt rögtönzött a sérült lábra. A csillag meg se nyikkant közben, bár amikor Tristan az utolsó csomót kötötte, mintha nyögést hallott volna.

- Meg kéne nézteni egy rendes orvossal – vélte. – Én nem vagyok sebész.

- Nem? – kérdezte szarkasztikusan a lány. – Hihetetlen.

Tristan egy darabig hagyta, hadd pihegjen a lány a napon, majd azt mondta:

- Na, próbáljuk meg újra. – Azzal talpra segítette.

Bicegve hagyták el a ligetet, a csillag a mankóra és Tristan karjára támaszkodott, és minden lépésnél fájdalmas képet vágott. És ilyenkor Tristan mindig büntudatot érzett, majd Victoria Forester szürke szemére gondolva nyugtatta meg magát. Egy öreg által kitaposott ösvényt követtek

a mogyorófaligetben, miközben Tristan (aki úgy vélte, illendő lenne társalogni a csillaggal) megkérdezte, hogy milyen régóta csillag, hogy élvezi-e, hogy minden csillag nőnemű-e, s megjegyezte, hogy ő mindig úgy hitte, mint azt Mrs. Cherry tanította, hogy a csillagok több száz mérföld átmérőjű égő lánggömbök, mint a nap, csak sokkalta messzebb vannak.

A kérdésekre és a megállapításokra azonban nem kapott választ.

- Miért estél le? – kérdezgette tovább. – Megbotlottál?

A lány erre megállt, feléje fordult, és úgy bámult rá, mintha egy kellemetlen íz lenne jó messze tőle.

- Nem botlottam meg – szólta meg nagy sokára. – Eltalált ez. – Ruhájába nyúlt, és előhúzott egy nagyobbacska sárga követ, mely ezüstláncon lógott a derekán. – Dudor lett az oldalamon, ahol eltalált. És most kénytelen vagyok magammal cipelni.

- Miért?

A lány válaszolni akart, majd csak a fejét rázta, s összeszorított szájjal inkább semmit nem mondott. Jobbra egy csicsegő-csacsogó patak futott, lépést tartva velük. A déli nap épp felettük állt. Tristan egyre éhesebb lett. Zsákjából elővette a száraz kenyércsücskét, megnedvesítette a patakban, és testvériesen megfelelte.

A csillag undorral szemlélte a szotyakos kenyeret, de nem vette a szájába.

- Éhen fogsz halni – figyelmeztette Tristan.

Az nem felelt, csak kicsit magasabbra szegte az állát.

Lassan haladtak az erdős vidéken. Az özösvény kidőlt fák között vitt fel egy domboldalon, ami hamar olyan meredekké dőlt, hogy azzal fenyegetett, visszagurítja a csillagot és fogva tartóját a lejtő aljára.

- Nincs könnyebb út – kérdezte végül a csillag. – Valami út vagy tisztás?

Amint feltette a kérdést, Tristan tudta a választ.

- Van egy út fél mérföldre arra – mutatta –, és egy tisztás a mögött a bozótos mögött – mutatott a másik irányba.

- Tudtad?

- Igen. Nem. Amikor megkérdezted, akkor tudtam.

- Nézzük meg a tisztást – javasolta a lány, és a bozótos felé fordultak. Jó egy órába telt elérniük a tisztást, de megérte: olyan lapos volt, akár egy krikettpálya. Láthatóan céllal tisztították meg a fáktól, de hogy mi céllal, azt Tristan már nem tudta kitalálni.

A közepén a fűben egy díszes aranykorona csillogott a napfényben. Vörös és kék kövek díszítették; *rubinok és zafírok*, gondolta Tristan. Már oda akart menni, amikor a csillag megfogta a karját.

- Várj! Nem hallasz dobokat?

Tristran rájött, hogy valóban hall dobokat: halk, lüktető dobolást, ami minden irányból érkezett, közletről s távolról, és az egész dombság visszhangozta. S akkor a tisztás szemközti oldalán a fák között hangos reccsenés hallatszott, majd egy éles sikoly. Hatalmas, fehér ló tört be a tisztásra, horpasza vérzett. A tisztás közepére vágatott, majd megfordult, leszegte a fejét, így várta üldözőjét... ami olyan morgással érkezett, hogy Tristran beleborzongott. Egy oroszlán volt, de alig hasonlított ahhoz, amit Tristran látott a vásáron a szomszéd faluban, és ami rühes, fogatlan, reumás jószág volt. Ez óriási oroszlán volt, színe akár a homoké késő délután. Futva érkezett, majd megtorpant, és fogát vicsorgatta a fehér lóra.

Látszott, hogy a ló meg van rémülve. Sörénye összeragadt az izzadságtól és vértől, szeme vadul forgott. Tristran most vette csak észre, hogy hosszú, elefántcsontszínű szarv mered ki homloka közepéből. A hátsó lábára ágaskodott, nyerített és prüszkölt, s egyik éles, patkolatlan patája eltalálta az oroszlán vállát, ami felüvöltött, akár egy nagy, leforrázott macska, és hátraugrott. Aztán tartva a távolságot körözni kezdett az unikornis körül, aranyszín szemét le nem véve az éles szarvról, mely állandóan feléje fordult.

- Állítsd meg őket – suttogta a csillag. – Megölik egymást.

Az oroszlán morgott. Halkan kezdte, mint egy távoli mennydörgés, s úgy fejezte be, hogy beleremegtek a fák, a sziklák, a völgy meg az ég. Akkor az oroszlán nekirugaszkodott, az unikornis meg szökellt, és a tisztás csupa arany, ezüst és vörös lett, mert az oroszlán az unikornis hátára ugrott, karmát belemélyesztette annak hátába, szájával a nyakát kereste, miközben az unikornis sírva dobálta magát, hogy levesse a nagy macskát, hiábavalón csapdosott patáival és próbálta elérni szarvával.

- Kérlek, csinálj valamit! – rimánkodott a lány. – Megöli.

Tristran elmagyarázta volna neki, hogy ha közelebb megy a tomboló állatokhoz, csak felnyársalják, megrúgják, megharapják és megeszik; s elmagyarázta volna, hogy ha netán túlélne, akkor sem tehetne semmit, mivel még egy vödör víz sincs nála, ami bevett eszköz Falva falvában a verekedő állatok szétválasztására. Ám miközben ezek a gondolatok átfutottak a fején, már ott is termett a tisztás közepén, karnyújtásnyira a vadaktól. Az oroszlán erős, állati szagot árasztott, s ilyen közletről Tristran látta a könyörgő kifejezést az unikornis fekete szemében...

Eszébe jutott egy régi rigmus:

*Az oroszlán a városban
Megkergette az unikornist.
Megverte egyszer,
Megverte kétszer
Teljes erőből, ahogy csak bírta,
Harmadszor is jól megrakta,
Győztes lett, és király is.*

Azzal felvette a füből a koronát; nehéz volt és puha, mint az ólom. Az állatok felé indult, s beszélni kezdett az oroszlánhoz, ahogy a makrancos kosokhoz és ideges juhokhoz apja farmján:

- Ide... Hóha!... Szépen-lassan... Itt a koronád...

Az oroszlán tovább rázta karmai közt az unikornist, akár macska a gyapjúsálat, és teljes döbbenettel nézett Tristranra.

- Hahó – mondta neki Tristran. Az oroszlán sörényébe bogáncs és levél ragadt. A súlyos koronát az állat felé nyújtotta. – Győztél. Engedd el az unikornist. – Még egy lépést közelebb lépett. Aztán reszkető kezekkel az oroszlán fejére helyezte a koronát.

Az oroszlán lelépett az unikornis ernyedt testéről, s fejét magasra emelve, hang nélkül, peckesen körbejárta a tisztást. Az erdő szélénél megállt, percekig nyalogatta sebeit vörös, vérvörös nyelvével, majd olyan dorombolással, mint a földrengés, az oroszlán eltűnt az erdőben.

A csillag odabicegett a sebesült unikornishoz, s kínlódva, törött lábát oldalra nyújtva leguggolt mellé. – Szegény, te szegény – simogatta a fejét. Az kinyitotta sötét szemét, felnézett rá, majd fejét a lány ölébe hajtotta és újra lehunyta a szemét.

Aznap este Tristran megette a maradék kemény kenyeret, a csillag meg semmit. Nem volt hajlandó ott hagyni az unikornist, és Tristrannak megesett rajta a szíve, így maradtak.

A tisztáson sötét lett. Az eget ezer meg ezer hunyorgó csillag töltötte be. A csillaglány is fénylett, mintha a Tejút fényében sütkérezne; az unikornis pedig halványan izzott a sötétben, akár a felhőkön keresztül látszó hold. Tristran az unikornis hatalmas teste mellett heveredett le; érezte a belőle az éjszakába kiáradó meleget. A csillag az állat másik oldalán feküdt. Mintha valami dalt mormolt volna az unikornisnak; Tristran szerette volna jobban hallani. Az a kevés, amit ki tudott venni a dallamból, különös és igéző volt, de a lány olyan halkán dalolt, foslányokat is alig hallott.

Tristran megérintette az őket összekapcsoló láncot: hideg volt, mint a hó, bizonytalan, mint a holdfény a malomtavon, vagy a fény egy pisztráng ezüstpikkelyén, ahogy a hal a szürkületben feljön enni.

És hamarosan elaludt.

A boszorkánykirálynő egy erdei ösvényen hajtotta fogatát, ostorral ösztökélve a két fehér bakkecskét, ha lankadt a tempó. Észrevett egy kis tüzet félmérföldnyire az ösvény mentén, s a lángok színéből tudta, hogy a saját fajtája van ott, ugyanis a boszorkánytűz bizonyos, szokatlan színű lánggal ég. Így aztán megállította a kecskéket, amikor odaért a rikító színűre festett cirkuszkocsihoz és a tűzhöz és a szürke hajú öregasszonyhoz, aki a tűz mellett ült és a nyárson piruló vadnyulat forgatta. A nyúl felvágott testéből zsír csöpögött sziszegve a tűzbe, amelyből sülő hús és fafüst illata áradt.

A kocsi bakján egy faülőkén színes madár gubbasztott. A boszorkánykirálynőt megpillantva felborzolta tollait és rikoltott egyet, de az ülőkéhez volt láncolva, nem tudott elrepülni.

- Mielőtt bármit mondanál – szólalt meg a szürke hajú asszony – én csak egy szegény vén virágáros vagyok, ártalmatlan vén satrafa, aki sose ártott senkinek, és egy ilyen pompás és rettenetes hölgy, mint temagad, félelemmel és rettegéssel tölt el.

- Nem bántalak – nyugtatta meg a boszorkánykirálynő.

A banya résnyire összehúzta a szemét, s tetőtől talpig végigmérte a vörös ruhás hölgyet.

- Ezt mondd, de honnét tudjam, hogy így is lesz, én, egy édes vénség, aki lábujjától a hajtővéig remeg? Talán ki akarsz rabolni éjjel. Vagy még rosszabb. – És megpiszkálta a tüzet, ami fellángolt. Sülő hús illata ülte meg a levegőt.

- Esküszöm – mondta a skarlátruhas hölgy - a Testvériségünk szabályaira és törvényeire, amihez mindketten tartozunk, esküszöm Lilim hatalmára, esküszöm az ajkamra, mellekre és szüzességemre, hogy nincs szándékomban ártani neked. Úgy viselkedem majd mintha te lennél az én vendégem.

- Ez nekem elég, kedvesem – mosolyodott el szélesen az öregasszony. – Gyere, ülj le. A vacsora rögtön kész.

- Örömmel – mondta a vörös ruhás hölgy.

A kecskék a füvet és leveleket rágtak a szekér mellett, ellenszenvvel szemlélve a cirkuszkocsihoz kikötött öszvéreket.

- Szép kecskék – jegyezte meg a banya. A boszorkánykirálynő szerényen elmosolyodott. A tűz fénye megcsillant a skarlátkígyós karkötőjén.

- A szemem már nem a régi – folytatta a banya –, de jól gondolom, hogy az egyik két lábon kezdte, mielőtt négy lábra ereszkedett?

- Hallani ilyesmiről – ismerte el a boszorkánykirálynő. – A madarad pompás példa erre.

- Az a madár eladta egyik legszebb árumat egy semmirekellőnek majd' húsz éve. és azóta annyi gondot okoz, hogy inkább bele se gondolok. Úgyhogy mostanság jobbára madár marad, kivéve amikor munka vár vagy virágot kell árulni, és ha találnék egy jó erős szolgát, aki nem fél a kemény munkától, örökre madár is maradna.

A madár szomorúan csipogott.

- Engem Madame Semele néven szólítanak - mondta a banya.

Poshadtvízi Sal volt a te neved, amikor csitri voltál, gondolta a boszorkánykirálynő, de fennhangon azt mondta: - Te meg hívj Morwanneknek. – Magában viccesnek találta, mivel Morwannek azt jelenti „a tenger hulláma”, valódi neve pedig rég beleveszett a hideg óceánba.

Madame Semele felállt és bemászott a cirkuszkocsiba, ahonnét két festett fatállal került elő, két fanyelű késsel meg egy kis edénnyel, amiben zöld porrá aszalt fűszer volt.

- Kézzel akartam enni friss levelekből font tányérról – nyújtotta az egyik tálát a skarlátruhás hölgynek. A tálra napraforgót festettek, amit most por lepett. – De hát milyen gyakran akad ilyen kellemes társaságom? Csakis a legjobbat. Feje vagy farka?

- Dönts te.

- Akkor a feje neked, a lédús szemével, a zaftos agyával meg a ropogós fülével. Nekem meg a fara, amin csak rágcsálnivaló hús van. – Közben levette a tűzről a nyársat, s mindkét kést forgatva, de olyan gyorsan, hogy csak villogást lehetett látni, lemetszette a húst a csotról, s elosztotta a két tálba. Odanyújtotta a vendégnek a fűszertálat. – Só nincs, kedvesem, de ha ebből szórsz rá, az megteszi. Kis bazsalikom, kis hegyi kakukkfű, saját recept.

A boszorkánykirálynő fogta a maga porcióját, az egyik kést, majd kis fűszert szórt a hústra. A kés hegyére szűrt egy falatot, és élvezettel evett. Vendéglátója a saját adagjával játszott, szorgosan fűjkodta; a ropogós barna hús erősen gőzölgött.

- Milyen? – érdeklődött.

- Nagyon kellemes – felelte a vendég őszintén.

- A fűszertől.

- Érzem a bazsalikomot meg a kakukkfűvet, de van még egy íz, amit nem tudok hová tenni.

- Á – mondta Madame Semele, saját húsadagját rágva.

- Nagyon szokatlan íz.

- Az bizony. Az a növény csak Garamondban nő, egy szigeten, egy széles tó kellős közepén. Megy mindenféle húshoz és halhoz. Engem az ánizskapor ízére emlékeztet, csipetnyi szerecsendióval meghintve. A virága csábító narancssárga. Jó a felfűvódásra és mocsárlázra, ráadásul gyenge altató is, s az a különleges tulajdonsága, hogy aki megízleli, az órákig csak igazat tud mondani.

A skarlátruhás hölgy kezéből kiesett a tál.

- Limbuszfű?! Limbuszfűvet merészeltél etetni velem?

- Nagyon úgy néz ki, kedvesem – vihogott-huhogott az öregasszony. – Szóval mondd csak, Morwaneg, ha tényleg ez a neved, hová igyekszel a szép fogattal? És miért emlékeztetsz valakire, akit valaha ismertem...? Madame Semele sose felejt senkit és semmit.

- Egy csillagot keresek – felelte a boszorkánykirálynő –, ami a nagyerdőbe zuhant le, Hasa-hegy túlsó felén. És ha megtalálom, fogom a nagyszerű késem, és kivágom a szívét, amíg még él, és amíg az övé a szíve. Mert egy élő csillag szíve az egyetlen gyógyszer az öregség és az idő összes kórja ellen. A nővéreim várják visszatértem.

Madame Semele ismét vidáman huhogott, s két kezét karba fonva hintázott előre-hátra ültében.

- Egy csillag szíve, mi? Hihi! Micsoda jutalom lesz neked. Épp csak annyira ízlelem meg, hogy ifjúságom visszajöjjön, hajam szürkéből aranyszínre válts, fonnyadt melleim megerősödjenek és megfeszüljenek. Aztán a szív maradékát elviszem a nagyvásárra, Falvába. Hihi!

- Nem teheted – mondta a hölgy nagyon halkán.

- Nem-e? a vendégem vagy, drágaságom. Esküt tettél. Megízlelted az étелеmet. A Testvériség törvényei értelmében semmit nem tehetsz, amivel ártanál nekem.

- Ó, annyi mindennel árthatnék neked, Poshadvízi Sal, de most csak arra mutatnék rá, hogy aki limbuszfűvet evett, órákig csak igazat mondhat. És még valami... - A boszorkánykirálynő szavai közben a távolban villámlott, az erdő pedig elnémult, mintha minden levél és minden feszülten hallgatná a mondandóját. – Azt mondom: olyan tudást loptál el, melyet nem érdemeltél ki, de nem lesz belőle hasznod. Mert képtelen leszel meglátni a csillagot, képtelen észrevenni, megérinteni, megízlelni, megtalálni, megölni. Még ha másvalaki vágná ki a szívet és adná neked, akkor se tudnád megtenni, mert nem fognál fel, mi van a kezekben. Ezek a szavaim, és igaz szavak. És még ez is: megesküdtem a Testvériség nevére, hogy nem ártok neked. Ha nem esküdtem volna meg, csótánná változtatnálak, egyenként kitépném a lábaidat, és itt hagynálak a madarak prédájául, amiért így megaláztál.

Madame Semele szeme elkerekedett a félelemtől. A lángok fölött a vendégére meredt.

- Ki vagy te?

- Amikor utoljára ismertél, én uralkodtam a nővéreimmel Carnadine-on, mielőtt elesett.

- Ejha. De meghaltál, rég meghaltál.

- Már sokan mondták, hogy a Lilim halott, de mindig hazudtak – válaszolta a boszorkánykirálynő.

– A mókus még nem találta meg azt a makkot, amiből az a tölgyfa nő, amelyet kivágva kifaragják annak a bölcsőjét, aki engem majd megöl.

A lángokban ezüst villanások táncoltak szavai közben.

- Szóval tényleg te vagy. És visszakaptad a fiatalságod. – Madame Semele felsóhajtott. – És én is fiatal leszek megint.

Ekkor a vörös ruhás nő felállt, s tányérját mindenestül, a hússal és a késsel együtt a tűzbe dobta.

- Szó sem lehet róla. Nem hallottad, amit mondtam? Amint elmegyek, elfelejted azt is, hogy láttál. Elfelejtessz mindent, még az átkomat is, bár bosszant majd, mint a rég amputált végtag viszketése. És a jövőben több tisztelettel bánssz a vendégeiddel.

A fatál lángra lobbant, hatalmas lángnyelv pörkölte meg a tölgyfa leveleit a magasban. Madame Semele egy bottal lelökta a tűzről a megfeketedett tálat, és rátaposva eloltotta a magas fűben.

- Mi ütött beléd, hogy beledobta a tálat a tűzbe? – kiáltotta. – Nézd, az egyik késem is megégett, tönkrement, hol is járt az eszem?

Nem kapott választ. Az útról dobogás hallatszott, ami lehetett kecskék patája is, ahogy belerohannak az éjszakába. Madame Semele a fejét rázta, mintha port és pókhálót akarna kirázni belőle.

- Öregszem – mondta a színes madárnak, ami a bakon gubbasztott, s mindent látott és semmit nem felejtett. – Öregszem. Ez ellen nincs mit tenni. – A madár kelletlenül fészkelődött.

Egy vörös mókus osont habozva a tűzfénybe. Felvett egy makkot, egy pillanatig a mancsában tartotta, mintha imádkozna, majd elfutott... hogy eltemesse a makkot, és elfeledkezzen róla.

***

Scaithe's Ebb egy gránitsziklára épült kikötőváros, szatócsok, ácsok és vitorlavarrók városa; meg hiányzó ujjú és végtagú tengerészeké, akik partra vetődve saját csapszéket nyitottak, és abban töltik napjaikat, ritkuló hajukat még most is hosszú copfba fonva hordják, noha állukon a borosta már erősen ezüstösödik. Scaithe's Ebb városában nincsenek kurvák, pontosabban egy se, amelyik annak tartaná magát, habár mindig is bőven akadtak olyan nők, akik a kényes kérdésre azt felelték, hogy ők többszörös házások, egyik férjük ezzel a hajóval érkezik félélvente, a másik azzal a hajóval kilenchavonta.

A dolog matematikája a legtöbбекnek elégedettségére szolgál, s ha néha hiba csúszik a számításba, és az egyik férj akkor tér vissza, míg a másik még itt van, akkor verekedés dönt... és a vesztes csapszékekben keres vigaszt. A hajósok nem bánják ezt, mert tudják, hogy így legalább egyvalaki észreveszi, ha majd végül nem térnek vissza a tengerről, és meggyászolja őket; a feleségek meg azzal a biztos tudattal védekeznek, hogy a férjük úgyis megcsalja őket, mert egy férfi szerelméért a tengerrel nem lehet versenyre kelni, hiszen az egyszerre anya és szerető, s ha elérkezik az idő, ő mossa majd meg a tetemét is, korallá, elefántcsonttá és gyönggyé dédelgeti.

Ebbe a bizonyos Scaithe's Ebb-be érkezett egy éjjel viharvárabéli Lord Primus, talpig feketében, olyan sűrű és komoly szakállal, akár a gólyafészek a város kéményein. Négy fekete ló hintóban érkezett, és a *Tengerész nyugalma*ban vett ki szobát a Crook Streeten.

Igen különlegesnek találták az igényeit és kéréseit, ugyanis az ételét-italát maga hozta, egy falárába zárva tartotta, amit csak ő nyithatott ki, onnét vett magához egy almát, egy szelet sajtot vagy egy pohár bort. A legfelső szobát vette ki a *Tengerész nyugalma*ban, egy magas és tornyos épületben, melyet egy sziklaszirt szélén húztak fel, elősegítendő a csempészést.

Pár utcakölyköt lefizetett, hogy azonnal jelentsék neki, ha ismeretlen érkezik a városba, akár tengeren, akár szárazföldön; főleg ha magas, szögletes, sötét hajú az illető, sovány, éhes arcú és üres szemű.

- Primus vigyáz magára, az biztos – mondta Secundus öt halott testvérének.

- Tudod, mit mondanak – suttogta Quintus a holtak sóvárgó hangján, mely aznap úgy hangzott, mint amikor a tenger hulláma nyaldossa a kavicsos partot. – Aki megunta, hogy válla felett lesse Septimust, az az életét unta meg.

Reggelente Primus beszélt a kapitányokkal, akik hajója Scaithe's Ebb kikötőjében horgonyzott, bőségesen vette nekik a grogot, de ő se nem ivott, se nem evett velük. Délutánonként a hajókat nézegette a dokkokban.

Scaithe's Ebb pletykafészeki (akiből akadt bőven) hamarosan tudták a lényegét: a szakállas férfi keletre akar hajózni. S ezt hamarosan követte egy másik hír, miszerint Yann kapitánnyal akar hajózni az *Álomszív*vel, a fekete oldalú, vörös fedélzetű, pikáns reputációjú hajóval (ez úgy értendő, hogy az általános nézet szerint csak távoli vizeken kalózkodott), mégpedig azonnal, amint kimondja a szót.

- Jó uram! – loholt az egyik utcakölyök Lord Primushoz. – Egy férfi jött a városba a szárazföldön. Pettier asszonynál szállt meg. Vékony és varjúszerű, az *Óceán morajában* láttam. Mindenkinek grogot vett. Azt mondja, megfáradt tengerjáró, aki kikötőhelyet keres.

Primus megpaskolta a fiú fejét, és adott neki egy rézpénzt, majd folytatta az előkészületeket. Délután híre ment, hogy az *Álomszív* három kurta napon belül vitorlát bont.

Az utolsó előtti nap Primust látták, ahogy eladja a fogatot és a négy lovat egy lovásznak a Wardle Streeten, majd leballagott a mólóhoz, menet közben pénzt osztva szét az utcakölyköknek. Az *Álomszív* fedélzetén elfoglalta kabinját, és szigorúan meghagyta, hogy senki ne zavarja, semmilyen okból, míg legalább egy hete el nem hagyták a kikötőt.

Aznap este szerencsétlenség történt az egyik tengerésszel, aki az *Álomszív* legénységéhez tartozott. Részezen elesett a Revenue Street csúszós macskakövein, és eltörte a csípőjét. Szerencsére éppen akadt helyette valaki: történetesen az a tengerész, akivel aznap este iddógált, és aki a sérült férfit rábeszélte, hogy mutasson be pár igen bonyolult matróztánc lépést a nedves kövezeten. Ez a tengerész, egy magas, sötét, varjúszerű férfi, aznap éjjel kört rajzolt a hajó, s a fedélzeten volt hajnalban, amikor a hajó a reggeli ködben kivitorlázott a kikötőből. Az *Álomszív* keletnek tartott.

Lord Primus frissen borotválva figyelte a távolodó hajót egy szirtről, míg az el nem vezett szem elől. Akkor elment a Wardle Streetre, ahol visszaadta lovásznak a pénzét, meg még rá valamennyit, és nyugatnak indult a fogattal, melyet négy fekete ló húzott.

Nyilvánvaló megoldás volt. Végül is az unikornis egész délelőtt ott poroszkált mögöttük, hatalmas homlokával néha meg-megbökve a csillag vállát. Tarka horpaszán a sebek, melyek vörös virágként bomlottak ki az oroszlán karmai alatt előző nap, barnára száradtak, behegedtek.

A csillag bicegett, sántított, botladozott, Tristran pedig ballagott mellette, kettejüket összekötötte a hideg lánc.

Egyrészt Tristran szinte szentségtörésnek találta az unikornis meglovaglását: nem ló, nem kötelezi az Ember és Ló közti ősi paktumok egyike sem. Fekete szemében bujkált valami vadság, ruganyos lépte pedig veszélyesnek, rakoncátlannak tűnt. Másrészt Tristran kezdte azt érezni, bár ennek a sejtelemnek a forrását nem tudta volna azonosítani, hogy az unikornis törődik a csillaggal, segíteni akar neki. Úgyhogy most azt mondta a csillagnak:

- Figyelj, emlékszem, hogy azt mondtad, meg akarod hiúsítani a terveimet, ahol csak teheted, de ha az unikornis megengedi, felülhetnél a hátára kicsit.

A csillag nem felelt.

- Na?

Vállvonás.

Tristran az unikornishoz fordult, és belenézett az állat bányafekete szemébe.

- Értesz engem? – Az nem felelt. Tristran azt remélte, hogy majd bólint vagy dobbant egyet, mint az a betanított ló, amit kiskorában egyszer látott a faluban. De ez csak bámult. – Viszed a hölgyet? Kérlek.

Az állat egy szót sem szólt, nem bólintott, nem dobbantott. Ám aztán odament a csillaghoz és letérdelt előtte.

Tristran felsegítette a csillagot az unikornis hátára. A lány oldalvást ült, törött lábát kinyújtva, és két kézzel markolta az állat sörényét. Így utaztak órákon át.

Tristran mellettük ment, a mankót vállára vetve, annak végén himbálózott a táskája. Be kellett látnia, hogy így is ugyanolyan nehézkesen haladnak, mint előtte. Akkor a csillag bicegése miatt volt kénytelen lassan menni; most meg neki kellett sietni, hogy lépést tartson az unikornissal, idegesen szaporázta, nehogy az unikornis nagyon előreszaladjon, és a lánc lerántsa a csillagot a hátáról. Gyomra korgott. Szörnyen éhes volt, hamarosan merő éhségnek látta magát, amit vékonyka hús borít, közben azért szaporán lépdelt...

Megbotlott, és tudta, hogy el fog esni.

- Állj meg, kérlek – lihegte.

Az unikornis lassított, majd megállt. A csillag lenézett rá, s pofát vágva csóválta a fejét:

- Jobb, ha te is felülsz. Már ha az unikornis engedi. Különbö elájulsz és lerántasz engem. Pedig el kell jutnunk valahová, ahol kapsz ételt.

Tristran hálásan bólintott.

Az unikornis láthatóan nem ellenkezett, csak várt, így Tristran megpróbált felmászni rá. Olyan érzés volt, mintha puszta falat akarna megmászni, és éppolyan eredményes. Végül Tristran az állatot odavezette egy bükkfához, amit jó pár éve dönthetett ki egy vihar, a tomboló szél vagy egy

bosszú óriás, és a táskáját meg a csillag mankóját szorongatva felkapaszkodott a gyökérre, onnét a fatörzsre, onnét meg az unikornis hátára.

- Annak a dombnak az oldalában van egy falu – zihálta. – Ott talán találunk ennivalót. – Szabad kezével megpaskolta az unikornis horpaszát. Az elindult. Tristran a csillag derekára tette a kezét, kapaszkodó gyanánt. Érezte a vékony ruha selymét, és alatta a vastag topázláncot a lány derekán.

Az unikornist megülni más volt, mint lovat megülni: nem úgy mozgott, mint egy ló, hanem vadabban, furcsábban. Megvárta, míg Tristran és a csillag kényelmesen elhelyezkednek a hátán, majd lassan, könnyedén megindult.

A fák ugráltak-suhantak mellettük. A csillag előredőlt, ujjai belevesztek az unikornis sörényébe; Tristran – aki ijedtében meg is feledkezett éhségéről – két térdével szorította az állat oldalát, és imádkozott, hogy le ne verje egy kóbor kinyúló ág. Aztán nemsokára elkezdte élvezni. Az unikornison lovagolni, már azoknak, akik erre képesek, semmihez nem hasonlít: felszabadító, megrészesítő és csodálatos.

A nap már lemenőben volt, amikor elérték a falu szélét. Egy dimbes-dombos réten, egy tölgyfa alatt állt meg az unikornis, és nem volt hajlandó egy tapodtat sem továbbmenni. Tristran leugrott, és hanyatt esett a fűben. A tompora sajgott, de mert a csillag nézte, nem panaszkodott, nem is simogatta meg.

- Éhes vagy? – kérdezte a csillagot.

Az nem felelt.

- Nézd, én éhen halok. De tényleg. Nem tudom, hogy ti, csillagok esztek-e, és ha igen, mit. De nem hagyom, hogy éhen halj. – S várakozón felnézett rá.

A csillag először közömbösen viszonzta, majd kék szeme egy szempillantás alatt megtelt könnyel. Egyik kezével letörölte a könnyeket, sáros csíkot hagyva az arcán.

- Csak sötétet eszünk, és csak fényt iszunk – felelte. – Úgyhogy n-nem vagyok éhes. Magányos vagyok, félek, fázom, b-boldogtalan vagyok. És f-fogoly. De éhes nem.

- Ne sírj. Bemegyek a faluba és szerzek ennivalót. Te csak várj itt. Az unikornis majd megvéd, ha bárki jön. – Azzal gyengéden leemelte az állat hátáról a lányt. Az unikornis megrázta sörényét, s elégedetten elkezdett legelni.

- Várjak itt? – szipogott a csillag, felmutatva a láncot.

- Ó. Add a kezed.

A lány odanyújtotta. Tristran szöszmötölt vele, de nem tudta kioldani. – Hmm. – Megrángatta a saját csuklóján, de az is tartott. – Ezek szerint egymáshoz vagyunk kötve.

A csillag hátravette fejét, lehunyta szemét, és mélyet sóhajtott. Majd ismét kinyitotta a szemét, és nyugodtan azt mondta:

- Talán van valami varázsszó.

- Nem tudok semmilyen varázsszót. – Tristran felemelte a láncot. Vörös és bíbor színben csillogott a lemenő nap fényében. – Kérlek! – próbálkozott. A lánc megborzongott, és csuklója kicsúszott belőle.

- Tessék – adta a csillagnak a lánc végét. – Sietek. Ha a tündénépek elkezdnek gúnyolódni, az ég szerelmére, ne dobd meg őket a mankóddal. Úgyis csak ellopnák.

- Nem fogom.

- Bíznom kell benned, a csillagbecsületedben, hogy nem futsz el.

A csillag megérintette törött lábát.

- Egy darabig nem futok sehova – jegyezte meg célzatosan. Tristrannak meg kellett elégednie ennyivel.

A fél mérföldet gyalog tette meg a faluba. Fogadó nem volt, mivel a falu távol feküdt az utazók bevett útvonalától, ám a természetes öregasszony, aki ezt elmagyarázta neki, ragaszkodott hozzá, hogy kísérje el a házához, ahol rátukmált egy tál árpakását, amiben sárgarépa is volt, meg egy kis kupa sört. Tristran a gyors zsebkendőjét elcserélte egy üveg bodzavirág-szíverősítőre, egy guriga zöldsajtra, és pár ismeretlen gyümölcsre; puhák és szőrösek voltak, mint az őszibarack, de bíborkékek, mint a szőlő, illatra meg mint a körte; az asszony ráadásnak adott még egy kis bála szénát is az unikornisnak.

Akkor Tristran visszaindult a rétre, ahol társait hagyta, közben az egyik gyümölcsöt rácsálla, ami lédús, ropogós és édes volt. Arra gondolt, hátha a csillag is szeretné megkóstolni, és hogy ízlik-e majd neki. Remélte, hogy a csillag örül majd annak, amit hoz.

Tristran eleinte azt hitte, hogy eltévedt a holdfényben. Pedig nem: ott volt a tölgyfa, ami alá a csillag leült.

- Halló? – kiáltotta. Szentjánosbogarak lebegtek zölden és sárgán a bokrokban és a fák ágai között. Nem érkezett válasz. Tristrannak émelygő érzés bizsergett a gyomrában. – Halló? – Aztán elhallgatott, mert senki nem felelt.

Ledobta a bálát, és belerúgott.

A csillag délre volt tőle, ezt érezte, gyorsabban távolodott, mint ahogy ő bírt menni. Utánaeredt a ragyogó holdfényben. Zsibbadtnak és ostobának érezte magát; büntudat, szégyen és megbánás gyötörte. Nem kellett volna kioldani a láncot, egy fához kellett volna kötnie; kényszerítenie kellett volna a csillagot, hogy tartson vele. Ez járt a fejében menet közben. Ám egy másik hang is beszélt hozzá, rámutatva, hogy ha esetleg most nem szabadította volna ki, előbb-utóbb úgyis megteszi, és a csillag akkor szökik el.

Azon töprengett, látja-e még valaha a csillagot, és közben megbotlott egy kiálló gyökérben, mivel az ösvény öreg fák között haladt. A holdfény lassan eltűnt a vastag levélkorona mögött, s miután

egy darabig hiábavalóan botladozott a sötétben, lefeküdt egy fa alá, fejét táskájára hajtotta, lehunyta a szemét, és sajnálta magát, míg el nem nyomta az álom.

Egy sziklás hegyi hágón, a Hasa-hegy legdélebbi lejtőin a boszorkánykirálynő megállította bakkecske húzta szekerét, és a jeges levegőt szimatolta.

A miriádnyi csillag hidegen függött felette.

Vörös, vérvörös ajka mosolyra görbült, olyan ragyogó, olyan tiszta és olyan tökéletesen boldog mosolyra, hogy megfagyott volna a véretek, ha látjátok.

- Nahát. Eljön hozzám.

És a hágó szele győzedelmesen süvöltött körülötte válasz gyanánt.

Primus a tűz parazsa mellett üldögélt, és vastag fekete köntöse dacára is didergett. Az egyik fekete csődör – ébren vagy álmában – felnyerített, majd újra elpihent. Primus arca nagyon fázott, hiányzott neki a sűrű szakáll. Bottal kitolt a parázsból egy agyaggolyót. Tenyerébe köpött, majd feltörte a forró agyagot, és megcsapta a sündisznó édes húsának illata, mely a parázsban sült meg, míg ő aludt.

Módszeresen reggelizett, az apró csontokat a tűzbe köpte, miután lecsócsálta róluk a húst.

A sündisznót kemény sajttal és kissé ecetes fehérborral fojtotta le.

Miután evett, kezét köntösébe törölte, majd rúnát vetett, hogy meglelje a topázt, mely a szirti városok és Viharvára hatalmas uradalmának birtoklását jelképezi. Értetlenül nézte az apró, szögletes, vörös gránitlapokat. Megint felvette őket, megrázta öklében, majd kidobta, és újra megnézte az eredményt. Aztán a tűzbe köpött, ami lustán sziszegett. Összeszedte a rúnákat, és az övén lógó erszényébe dugta őket.

- Gyorsabban megy, és távolodik – mondta magában.

Vizeletével oltotta ki a zsarátnokot, mert vad vidéken járt, banditák, koboldok és még náluk is veszedelmesebb lények földjén, nem állt szándékában tudtukra adni jelenlétét. Majd befogta a lovakat, felmászott a bakra, és elindult nyugatnak, az erdő és hegység felé.

A lány szorosán kapaszkodott az unikornis nyakába, ahogy az sebesen vágatott a sötét erdőben.

A fák közé nem hatolt be a holdfény, az unikornis azonban halványan izzott, akár a hold, s a lány maga is fénylett, mintha csillámport szórtak volna rá. Ahogy haladt a fák között, a távoli megfigyelő úgy láthatta volna, hogy hunyorog, akár egy apró csillag.

Hat

amit a fa mondott

Tristran Thorn álmodott. Egy almafán gubbasztva kukucskált be Victoria Forester ablakán, aki éppen vetkőzött. Épp ahogy levette ruháját, feltárva a szép terjedelmes alsószoknyáját, Tristran érezte, hogy az ág a lába alatt enged, és már zuhant is lefelé a holdfényben...

Egyenesen bele a holdba.

És a hold beszélt hozzá: *Kérlek*, rebegette a hold olyan hangon, ami az anyjára emlékeztette, *védd meg őt. Védd meg a gyermekemet. Bántani akarják. Én megtettem mindent, amit tudok.* És a hold többet is mondott volna, talán mondott is, ám akkor a hold holdfényé lett a messze lent csillogó vízen, és Tristran rájött, hogy egy pók mászik az arcán, a nyaka meg begörcsölt, és emelte a kezét, hogy óvatosan lesöpörje a pókot, és a reggeli nap a szemébe sütött, és aranszínű meg zöld lett a világ.

- Álmodtál – mondta egy fiatal nő valahol fölötte. Gyengéd, furcsa kiejtésű hang volt. Hallotta, ahogy a levelek neszeznek a bükkfán.

- Igen – felelte annak, aki a fán volt –, álmodtam.

- Tegnap éjjel én is álmodtam – mondta a hang. – Álmomban felnéztem, és beláttam az egész erdőt, amiben óriási valami mozgott. És mind közelebb és közelebb ért, és akkor már tudtam, mi az. – Hirtelen elhallgatott.

- Mi volt az?

- Minden. Pán volt. Amikor nagyon kicsi voltam, valaki – talán egy mókus, azok sokat beszélnek, vagy szarka, vagy halacska – azt mondta nekem, hogy Páné ez az egész erdő. Mármost nem „úgy” az övé, érted. Nem mintha eladná vagy fallal venné körül...

- Vagy kívágná a fákat - mondta segítőkészen Tristran. Csend lett. Nem értette, hová lett a lány.

- Hahó! Hahó!

Fölötte megint megzörrentek a levelek.

- Ilyeneket ne mondjál.

- Bocsánat – mondta Tristran, habár nem igazán értette, miért kér bocsánatot. – Szóval ott tartott, hogy Páné az egész erdő...

- Persze hogy az övé. Nem nehéz birtokolni valami. Vagy mindent. Csak tudnod kell, hogy a tiéd, aztán önként elengedni. Pán így birtokolja ezt az erdőt. És álmomban odajött hozzám, te is szerepeltél az álmomban, egy szomorú lányt vezettél láncon. Nagyon-nagyon szomorú volt a lány. Pán arra utasított, hogy segítsek neked.

- Nekem?

- És ettől teljesen kilelt a meleg, a bizsergés itt belül, a leveleim hegyétől a gyökereim végéig. Aztán felébredtem, és itt voltál, mély álomba merülve, fejedet a törzsemnek döntve úgy horkoltál, mint egy kismalac.

Tristran megvakarta az orrát. Már nem a nőt kereste a bükkfa ágai között, hanem a fát nézte.

- Maga egy fa – öntötte szavakba gondolatát.

- Nem mindig voltam az – rázta meg leveleit a fa. – Egy varázsló változtatott fává.

- Előtte mi volt?

- Szerinted tetszem neki?

- Ööö... kinek?

- Pánnak. Ha te volnál az Erdő Ura, nem bízna meg valakit csak úgy, hogy adjon meg minden segítséget és támogatást egy utazónak, hacsak nem kedveled azt a valakit, nem igaz?

- Hát... - mielőtt azonban Tristran kiötölhetett volna egy udvarias választ, a fa folytatta:

- Nimfa. Erdei nimfa voltam. Egy herceg üldözött, nem egy kedves herceg, hanem a másik fajta, és... szóval azt gondolnád, hogy egy herceg, még a rosszabbik fajta is, tudja, mit lehet, nem?

- És nem?

- Ahogy mondod. Ő nem, úgyhogy futás közben csináltam egy kis megidézést, és bumm. Fa. Mit gondolsz?

- Nos, nem tudom, erdei nimfának milyen volt, hölgyem, de fának pompás.

A fa nem válaszolt azonnal, levelei azonban csintalanul zörögtek.

- Nimfának is szép voltam – ismerte el szemérmesen.

- Pontosán miféle segítséget és támogatást? – Érdeklődött Tristran. – Nem mintha válogatós lennék. Úgy értem, ebben a pillanatban minden segítségre és támogatásra szükségem van. Egy fa viszont nem feltétlenül a legnyilvánvalóbb jelölt. Nem tud velem jönni, etetni engem, idehozni a csillagot, vagy visszaküldeni minket Falvába az igaz szerelmemhez. Biztosan remekül meg tudna óvni az esőtől, ha esne, de most nem esik, és...

- Mondd el a történetedet – susogta a fa –, és hadd ítéljem mag én, hogy segíthetek-e vagy nem.

Tristran tiltakozni akart. Érezte, ahogy a csillag egy vágózó unikornis sebességével távolodik tőle, ha most valamire nem volt ideje, akkor arra, hogy felelevenítse élete alakulását a jelen pillanatig. Ám eszébe jutott, hogy keresése során mindig akkor jutott valamire, ha elfogadta a felkínált segítséget. Hát leült a földre, és mesélt a bükkfának mindenről, ami eszébe jutott: a Victoria Forester iránti tiszta és igaz szerelméről; az ígéretről, hogy elviszi neki a hullócsillagot, nem akármelyiket, hanem azt, amelyet együtt láttak; utazásáról Tündeföldön. Beszélt a fának eddigi útjáról; a szőrös kis emberről meg az apró tündénépről, akik ellopták a kalapját; mesélt a varázsgyertyáról, és hogy hogyan ballagott a csillag mellett mérföldeken át; mesélt az oroszlánról meg az unikornisról, és arról, hogyan vesztette el a csillagot.

Amikor befejezte, csend telepedett kettejük közé. A fa levelei először finoman rezegtek, mintha szellő borzólná őket, aztán meg erősebben, mintha vihar közeledne. És akkor a levelek heves, de halk hangon megszólaltak:

- Ha láncon tartottad volna, és onnét szökik meg, földön-égen nincs olyan erő, ami arra kényszeríthetne, hogy segítsék neked, még a Nagy Pán vagy Lady Sylvia is hiába kérlelné. De kioldottad a láncot, és ezért segíték.

- Köszönöm.

- Elárulok neked három igazságot. Kettőt most, a harmadikat pedig majd ha a legnagyobb szükséged lesz rá. Hogy ez mikor lesz, azt neked tudnod. Először is, a csillag nagy veszélyben forog. Egy erdőben történik valami, amit hamarosan messze-messze is tudni fognak, mert a fák beszélnek a szélhez, a szél továbbadja a hírt a másik erdőben, amire útközben ráakad. Bizonyos erők bántani akarják a csillagot, és még annál is rosszabbat tenni vele. Meg kell találnod és megvédened. Másodszor: ösvény vezet át az erdőn, ott, annál a fenyőnél (és erről a fenyőről olyanokat mesélhetnék, hogy egy szikla is belepirulna), amihez pár pillanat múlva fogat érkezik. Siess, nem szabad elszalasztanod. Harmadszor: nyújtsd a tenyered.

Tristran nyújtotta. A magasból egy rézszerű levél hullott alá, lassan, forogva-bukdácsolva. Jobb tenyerébe ért le.

- Tessék – mondta a fa. – Vigyázz rá. És ha a legnagyobb szükséged van rá, hallgasd meg, mit mond. A kocsit mindjárt itt van, fuss. Fuss!

Tristran felkapta táskáját és futásnak eredt, a levelet tunikája zsebébe dugva. Hallotta az egyre közeledő paták dobogását. Tudta, hogy nem ér oda időben, és elkeseredett, de azért rohant, inaszakadtából rohant, míg végül csak szíve dübörgését s a tüdejébe szívott levegő sziszegését hallotta. Átgázolt a sáspáfrányokon, és épp akkor bukkant ki az útra, amikor a fogat megérkezett.

A fekete kocsit négy éjfekete ló húzta, s egy hosszú, fekete köntösbe öltözött sápadt alak hajtotta. Húzlépésnyire volt Tristrantól, aki csak állt ott, próbált levegőhöz jutni, aztán kiáltani, de torka kiszáradt, tüdejében nem maradt szufla, s hangja rekedt suttogásnak hangzott. Hiába akart kiáltani, csak ziháló hörgés hagyta el torkát.

A fogat lassítás nélkül robogott el mellette.

Tristran lehuppant a földre, hogy lélegzethez jusson. Aztán a csillag iránti aggodalomtól ösztökélve felkászálódott, és amilyen gyorsan csak bírta, elindult az ösvényen. Tíz percet mehetett, amikor megpillantotta a fekete kocsit. Egy hatalmas, fának is beillő ág zuhant egy tölgyfáról közvetlenül a lovak elé, és a kocsis, aki egyben a fogat egyetlen utasa is volt, most azt próbálta eltávolítani az útból.

- Az öregördög se látott ilyet! – mérgelődött a kocsis, aki hosszú, fekete köntöst viselt, és akit Tristran jó negyvenesnek tippelt. – Nem volt se szél, se semmi. Egyszerűen leesett. Halálra rémítette a lovakat. – Hangja mély és zengő volt.

Tristrannal kifogták és a tölgyfaág elé kötötték a lovakat. Aztán a két férfi nyomta, a lovak meg húzták, így sikerült félrevonniuk a faágat. Tristran némán köszönetet mondott a tölgyfának, amelynek ága lehullott, megköszönte a bükknek és Pánnak is, majd fennhangon megkérdezte a kocсист, kivinné-e az erdőből.

- Nem veszek fel utasokat – vakarta szakállas állát amaz.

- Persze, persze. De nélkülem itt ragadt volna. Az isteni gondviselés vezérelt engem magának, magát meg nekem. Nem kérem, hogy kerülőt tegyen, és még jöhet idő, amikor megint elkél egy segítő kéz.

A kocsis erre tetőtől talpig végigmérte Tristrant, majd az övéről lógó bársonyerszénybe nyúlt, és egy marék gránitlapot vett elő.

- Húzz egyet.

Tristran húzott, és megmutatta a ráfaragott jelet a férfinak. – Hm – az csak ennyit mondott. – Még egyet. – Tristran húzott. – És egy harmadikat. – A férfi megint az állát vakarta. Igen, velem jöhetsz. A rúnák ezt mondják. Habár veszély vár. Talán még több ág. Ülhetsz elől a bakon, ha akarsz, hogy jobban teljen az idő.

Aztán nagyon különleges dolog történt. Ahogy Tristran szállt fel a bakra, egy pillantást vetett a kocsi belsejébe, és mintha öt sápadt, szürke ruhás alak ült volna benne, akik szomorúan néztek rá. Ám ahogy visszakapta a fejét és még egyszer odanézett, már senkit nem látott.

A kocsi zörögve-döcögve megindult a füves ösvényen az arany- és zöld lombok alatt. Tristran féltette a csillagot. Igaz, hogy mogorva jószág, de tulajdonképpen joggal. Remélte, hogy nem keveredik bajba, amíg utoléri.

Egyesek azt mondják, hogy az a szürke-fekete hegylánc, mely emberi gerincként fut észak-déli irányba Tündeföldének ezen a részén, valaha egy óriás volt, aki rettentő hatalmasra és nehézre nőtt, s egy nap annyira kimerült a puszta mozgástól és magától az élettől, hogy leheveredett a síkságon pihenni, majd legott olyan mély álomba merült, hogy évszázadok teltek el egy-egy szívdobbanása között. Ez nagyon rég történhetett, ha egyáltalán megtörtént, még a világ Első Korában, amikor minden csupa kő és tűz meg víz és szél volt, s kevesen maradtak életben, hogy leleplezzék ezt a hazugságot, már ha az. Akárhogy is, a hegylánc négy nagy hegyét úgy nevezték el: Feje-hegy, Váll-hegy, Hasa-hegy és Térde-hegy, a déli dombságot meg Lábának. A hegyeken két hágó vezetett át, egy a fej és a váll között, ahol a nyak lenne, és egy közvetlen a Hasa-hegytől délre.

Vad hegyek voltak, melyeket vad lények népesítettek be: palaszín trollok, szőrös vademberek, hegyi kecskék és bányászgnómok, remeték és száműzöttek, s egy-egy hegyi boszorka. Ez nem tartozott Tündefölde igazán magas hegyeihez, mint például a Huon-hegy, amelyen Viharvára állt, a magányos utazónak azonban épp elég nagy kihívást jelentett.

A boszorkánykirálynő pár nap alatt átkelt a Hasa-hegy alatti hágón, s most a hágó kijáratánál várakozott. Kecskéit egy galagonyabokorhoz kötötte ki, melyet azok lelkesedés nélkül rágcsáltak. A boszorkány a fogat mögött ült, és a késeit fente egy fenőkövön.

Régi szerszámok voltak: a markolat csontból készült, a pengét szénfekete vulkáni kőzetből vágták, s az obszidiánba fehér hópiheformák fagytak két kés volt: a kisebb, a csontvágó bárd kemény és nehéz volt, a csontok, ízületek darabolására szolgált; a másik hosszú, törszerű eszköz a szív kimetszésére. Amikor elég élesek lettek (olyan élesek, hogy ha bármelyiket végighúzza a torkodon, csak annyit érzel, mintha egy hajszál hullana rád, miközben a meleg véred csendben távozik), a boszorkány eltette őket, és nekilátott a felkészülésnek.

Odament a kecskékhez, és parancsszót suttogott mindegyik fülébe.

A kecskék helyén egy fehér szakállú férfi és egy fiús, tompa szemű nő termett. Nem szóltak semmit.

A boszorkány leguggolt a szekér mellé, és annak is suttogott pár szót. A szekér nem csinált semmit. A boszorkánynő nagyot dobbantott.

- Öregszem – mondta két szolgájának. Azok nem feletek, annak sem adták jelét, hogy egyáltalán hallják. – Az élettelen dolgokat mindig is nehezebb volt átváltoztatni. A lelkük öregebb és butább, nehezebb meggyőzni. Bárcsak visszakapnám igazi ifjúságomat... a világ hajnalán hegyeket változtattam tengerekké, felhőket patakokká. Kavicsokból egész városokat népesítettem be. Ha újra fiatal lennék...

Sóhajtott és felemelte a kezét; ujjai közt egy pillanatra kék láng villódzott, majd ahogy leengedte a kezét és lehajolt megérinteni a szekeret, a tűz eltűnt.

Kiegyenesedett. Hollófekete haját szürke csíkok tarkították, szeme alatt sötét táskák húzódtak, de a szekér eltűnt, a boszorkánykirálynő egy kis fogadó előtt állt, mely a hegyi hágó szélén kucorgott.

Messze-távol mennydörgés morajlott, s egy villám perdült táncra az égen.

A fogadó cégére nyikorogva hintázott a szélben. Egy szekeret estettek rá.

- Ti ketten befelé – mondta a boszorkány. – Erre jön, itt kell elhaladnia. Már csak arról kell tennem, hogy be is térjen. Te – mondta a szakállas férfinak –, te vagy Billy, a taverna tulajdonosa. Én leszek a feleséged, és ez – mutatott a tompa tekintetű lányra, aki Brevis volt valaha – a lányunk, a szolgáló.

Újabb mennydörgés visszhangzott a hegycsúcsok között, ezúttal hangosabban.

- Hamarosan nekiered – mondta a boszorkány. – Gyújtsunk tüzet.

Tristran érezte, ahogy a csillag halad előttük. Úgy vélte, lassan kezdi beérni.

Határtalan megkönnyebbülésére a fekete fogat a csillag útját követte. Egy ízben, amikor az út elágazott, attól tartott, hogy rossz irányba fordulnak; készen állt leszállni és maga utazni tovább.

Társa megállította a lovakat, lekecmergett a bakról, és elővette rúnáit. Miután befejezte a rúnávetést, visszamászott, és a bal oldali utat választotta.

- Ha szabad megkérdeznem: mit keres? – érdeklődött Tristran.

- A végzetemet – felelte kurta hallgatás után a férfi. – A jussomat. És te?

- Egy ifjú hölgyet, akit megbántottam. Szeretném kiengesztelni. – És ahogy kimondta, tudta, hogy így igaz.

A kocsis morgott egyet.

A lombkorona gyorsan vékonyodott, a fák ritkultak, s ahogy megpillantotta a hegyeket, Tristran lélegzete elakadt. – Mekkora hegyek!

- Ha idősebb leszel – húzta el a száját a férfi –, meg kell látogatnod váramban a Huon-hegyen. Na, az hegy, onnét olyan hegyekre látni le, hogy azok mellett ezek – intett a Hasa-hegy csúcsaira- csak dombocskák.

- Az igazat megvallva, remélem, hogy életem további részében birkafarmer leszek Falva falvában – válaszolta Tristran –, mert én már annyi izgalmat átéltem gyertyával, fákkal, az ifjú hölgygel meg az unikornissal, amennyi minden embernek elég. De abban a szellemben fogadom a meghívást, ahogy adja, és megköszönöm. Ha pedig maga egyszer Falvába találna jönni, keressen meg, adok gyapjúruhát, birkasajtot és annyi birkahúst, amennyit csak meg tud enni.

- Nagyon kedves. – Az ösvényen már könnyebb volt haladni, kavics borította, így a kocsis ostorát használva nógatta sebesebb vágására négy fekete csödörét. – Azt mondd, láttál unikornist?

Tristran már éppen el akarta mesélni találkozását az unikornissal, ám észbe kapott és csak annyit mondott:

- Nemes állat volt.

- Az unikornis a hold teremtménye – mondta a kocsis. – Soha egyet se láttam, de azt mondják, a holdat szolgálják, azt teszik, amit ő kér. Nos, holnap estére elérjük a hegyeket. Ma napnyugtakor pihenünk egyet. Ha akarsz, alhatsz a kocsiban. Én a tűz mellett fogok. – A férfi hangszíne semmit nem árult el, Tristran mégis tudta (még hozzá olyan bizonyossággal, ami meglepte, sőt intenzitása miatt sokkolta), hogy a férfi fél valamitől, a lelke mélyéig retteg.

Aznap éjjel villámok villódtak a hegyek tetején. Tristran a kocsi bőrülésén aludt, feje alatt egy zsák zab; szellemekről álmodott, a holdról meg a csillagokról.

Pirkadatkor váratlanul nekieredt az eső, de úgy, mintha maga az ég változott volna vízzé. Alacsony, szürke felhők takarták el a hegyeket. Tristran meg a kocsis befogták a lovakat, és elindultak. Felfelé vezetett az út, a lovak csak lépésben tudtak haladni.

- Beülhetsz - ajánlotta a férfi. – Nincs értelme mindkettőnknek megázni. – Induláskor vízhatlan köpenyt terítettek magukra, amit a bak alatt találtak.

- Ennél vizesebb már nem lehetek – vélte Tristran –, legfeljebb ha a folyóba ugrom. Maradok. Két szempár és két kézpár még jól jöhet.

Társa morrant egyet. Hideg, nedves kezével kitörölte az esőt a szeméből és szájából, majd azt mondta: - Bolond vagy, fiú. De méltányolom. – Áttette a gyepelőt a bal kezébe, a másikat kinyújtotta: - Engem úgy ismernek, Primus. Lord Primus.

- Tristran. Tristran Thorn – felelte Tristran őszintén, mert valamiért úgy érezte, a férfi kiérdemelte, hogy megtudja a valódi nevét.

Kezet ráztak. Az eső még jobban zuhogott. A lovak egészen lelassítottak, mert az ösvény patakká változott, a sűrű esőben pedig annyit lehetett látni, mint a legsűrűbb ködben.

- Van egy férfi – kezdte kiabálva Lord Primus, hogy hallani lehessen, de a szél így is szinte letépte a szavak az ajkáról. – Magas, kicsit hasonlít rám, csak soványabb, olyan varjúszerű. A szeme ártatlan és üres, de halál ül benne. Septimus a neve, mert apánk hetedik fia. Ha valaha meglátnád, fuss el. Bújj el. Velem van dolga, de nem habozna megölni téged, ha az útjában állsz, vagy felhasználni, hogy veled öljön meg engem.

Egy vad szélloket hordónyi vizet öntött Tristran nyakába.

- Veszélyes embernek hangzik – vélte.

- A legveszélyesebb, akivel találkozhatasz.

Tristran hunyorogva kémlelte az esőt és a sötétséget. Egyre nehezebben lehetett kivenni az utat.

Primus szólalt meg: - Ha engem kérdezel, ez a vihar valahogy természetellenes.

- Természetellenes?

- Vagy természetfölötti, ha tetszik. Remélem, találunk egy fogadót. A lovaknak pihenésre van szükségük, nekem meg egy száraz ágyra és meleg tűzre. És egy jó vacsorára.

Tristran egyetértően kiáltott. Ültek a bakon, áztak. Tristran esze a csillagon és az unikornison járt. A csillag biztos fázik és vizes. Aggódott a törött lába miatt, s mostanra biztos megviselte a lovaglás is. És az egész az ő hibája. Rémesen érezte magát.

- Nálam szerencsétlenebb ember még nem élt ezen a földön – mondta Lord Primusnak, amikor megálltak megetetni a lovakat a nyirkos zabbal.

- Fiatal vagy és szerelmes – legyintett Primus. – Ilyenkor mindenki így érzi magát.

Tristran eltöprengett azon, Lord Primus honnét szerezhetett tudomást Victoria Foresterről. Aztán elképzelte, hogy a kalandjait meséli a lánynak Falvában egy kellemes tűz előtt, ám valahogy az összes történet laposnak tűnt.

Aznap a szürkület mintha pirkadatkor kezdődött volna, s mostanra az ég szinte befeketedett. Az út egyre emelkedett. Az eső csak pillanatokra hagyott alább, aztán meg még erősebben zuhogott.

- Az nem fény ott? – mutatta Tristran.

- Nem látok semmit. Talán lidércfény vagy villámlás – mondta Primus. Aztán megkerültek egy kanyart. – Tévedtem. Tényleg fény. Jó szemed van, kölyök. De ezekben a hegyekben vannak gonosz dolgok. Csak remélhetjük, hogy ez barátságos.

Most, hogy látták a célt, a lovak újult erővel húztak. Villám világította meg a kétoldalt meredeken emelkedő sziklafalakat.

- Szerencsénk van! – harsogta Primus mennydörgő hangon. – Egy fogadó!

Hét

a cégéres gonosz

A csillag bőrig ázva, szomorúan és dideregve érkezett meg a hágóhoz. Aggódott az unikornis miatt; egy napja nem talált neki eleséget, mivel az erdő fűvét és páfrányát szürke szikla és satnya túskebokrok váltották fel. Ráadásul az unikornis patkolatlan patáit nem a sziklás útra tervezték, ahogy a hátát sem lovascipelésre, így haladása mind lassabb és lassabb lett.

Menet közben a csillag átkozta azt a napot, amikor erre a nedves, barátságatlan világra zuhant. Magasan az égboltról szemlélve szelídnek és hívogatónak tűnt. Akkor. Most viszont mindent gyűlölt itt, az unikornist kivéve; bár a kellemetlen utazás miatt most már tőle is boldogan megszabadult volna.

Egynapos zuhogó eső után a fogadó fényeinek édesebb látványt elképzelni sem tudott itt a földön. „Vigyázz... hová... lépsz... vigyázz...”, kopogott az eső a kövön. Az unikornis megtorpant száz méterre a fogadótól, és nem volt hajlandó közelebb menni. A fogadó ajtaja kitárult, s a szürke világba meleg sárga fény ömlött.

- Jó napot, kedvesem! – kiáltotta egy barátságos női hang az ajtóból.

A csillag az unikornis nedves nyakát simogatta, és halkán sugdosott a fülébe, ám az nem mozdult, csak állt dermedten a fogadó fényében, akár egy sápadt szellem.

- Bejössz, kedvesem? Vagy ott maradsz az esőben? – A nő kedves hangja megnyugtatta, átmelegítette a csillagot: épp a megfelelő arányú gyakorlatiasság és aggodalom keveredett benne. –

Tudunk adni ételt, ha az kell. A tűzhelyben ég a tűz, van elég meleg víz, hogy kiolvassa a hideget a csontjaidból.

- Segítség kell... A lábam...

- Ó, szegénykém. Szólok a férjemnek, Billnek, hogy hozzon be. Az istállóban meg van széna és friss víz az állatodnak.

Az unikornis idegesen nézte a közeledő asszonyt, mire az megtorpant.

- Jól van, jól. Nem jövök közelebb. Sok éve volt, hogy szűz voltam, és megérintettem egy unikornist, és sok-sok éve, hogy láttak ilyet errefelé...

Az unikornis nyugtalanul követte a nőt az istállóhoz, gondosan tartva a távolságot. Aztán a legbelső állásba ment, ahol lefeküdt a száraz szalmára, s a nedves, csüggedt csillag végre leszállhatott a hátáról.

Előkerült Billy, egy fehér szakállú, mogorva fickó. Nem szólt az egy szót se, csak felkapta a csillagot, átvitte a fogadóba, ahol letette egy háromlábú székre a ropogó tűz előtt.

-Szegénykém-bogaram – sopánkodott a fogadós felesége, aki követte őket. – Nézzenek oda, csurom víz, akár egy sellő! Egész kis tó csorog belőled, és az a szép ruha is hogy néz ki! Te aztán bőrig áztál... - S férjét elküldve segített a csillagnak levenni a nedves ruhát, amit egy kampóra akasztott a tűz mellett. Minden egyes csepp sziszegve-sisteregve hullt a tűzhely forró tégláira.

A tűz előtt bádogkád állt, s a fogadós felesége most papírból készült spanyolfalat állított köré.

- Milyen legyen a víz, kincsem-nincsen? Meleg, forró vagy rákforraló?

- Nem tudom – felelte a csillag. Meztelen volt, csak a topázkő csillogott a derekára kötött láncon; kóválygott a feje az események hirtelen fordultán. – Még sose fürödtem.

- Sose? Ámuldozott a fogadós felesége. – Aranyom-harangom, akkor nem csináljuk túl forróra. Csak szólj, ha kell még víz, a tűzön van. És ha végeztél, hozok forralt bort meg sült krumplit.

És mielőtt a csillag tiltakozhatott volna, hogy ő se nem eszik, se nem iszik, az asszony elsietett, otthagya őt a bádogkádban; törött lába kinyúlt a vízből, egy háromlábú széken pihent. A víz eleinte igen forró volt, ám ahogy hozzászokott, lassan elernyed, és először azóta, hogy leesett az égből, boldog volt.

- Ez igen – bólogatott a fogadós felesége visszatérve. – Most hogy érzed magad?

- Sokkal-sokkal jobban, köszönöm.

- És a szíved? Hogy van a szíved?

- A szívem? – Különös kérdés volt, de a csillag úgy látta, az asszony valóban aggódik. . Boldogabb. Könnyebb. Nyugodtabb.

- Jó. Az jó. Égjen csak nagy lángon odabenn, nem igaz? Ragyogjon.

- A gondoskodásoddal biztos szépen ég majd – felelte a csillag.

A fogadós felesége odahajolt, és kuncogva megsimogatta a csillag állát.

- Az aranyoska-okoska milyen szépen beszél. – Önelégülten mosolygott, és beletúrt szürkecsíkos hajába. Nagy törülközőt terítet a spanyolfalra. Ezt felveheted, ha végeztél... Nem, nem kell sietni. Ez majd melegen tart, a szép még amúgy is nedves. Csak kiálts, ha ki akarsz szállni, és majd segíték. – Aztán megint lehajolt, és hideg ujjával a csillag két melle közé bökött. Elmosolyodott. – Jó erős szív.

Mégis vannak jó emberek ezen a randa világon, gondolta melegen és elégedetten a csillag. Kint a hágón zuhogott az eső és süvöltött a szél, de a fogadóban, a *Szekeresben* meleg és biztonság volt.

Aztán a fogadós felesége meg a butaképű lányuk kiségitette a csillagot a kádból. A tűzfény egy pillanatra megcsillant a derekán viselt topázkövön, majd a topáz a csillag testével együtt eltűnt a vastag törülközőben.

- Na, méz-em-nézem – mondta a fogadós felesége –, jer' csak ide.

Odasegítette a csillagot a hosszú faasztalhoz, melynek egyik végén hevert a két csontmarkolatú és sötétüveg pengéjű kés. A csillag odabicegett és leült a padra.

Egy erősebb széllokés rengette meg a házat, s a tűz zölden, kéken és fehérén lángolt fel. Majd egy mély hang harsogta túl az elemeket:

- Hé! Ételt! Bort! Tüzet! Hol az istállófiú?

Billy, a fogadós és a lánya nem mozdultak, csak az asszonyra néztek utasításért. Az az ajkát biggyesztette.

- Hm, ez még várhat. Egy kicsit. Hiszen nem mész sehová, ugye, galambom-harangom? – mondta a csillagnak. – Ezen a lábon nem, amíg az eső alább nem hagy, igaz?

- El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok a vendégszeretetéért – felelte a csillag egyszerűen, de szívből.

- Dehogyan tudod. – A vörös ruhás nő ujjai türelmetlenül simogatták a fekete késeket, mintha alig várnák, hogy megtehessenek valamit. – Lesz még rá idő bőven, ha nem zargatnak, nem igaz?

A fogadó fénye volt a legboldogítóbb, legszívderítőbb dolog, amit Tristran egész eddigi útján látott itt, Tündeföldén. Míg Primus a személyzetet hívta harsogva, ő kifogta az elcsigázott lovakat, és egyenként bevezette őket a fogadó melletti istállóba. A legbelső állásban már aludt egy fehér ló, de Tristran túlságosan elfoglalt volt, hogy jobban megnézze.

Tudta – azon a belső, furcsa helyen, ahol tudta olyan dolgok helyét és irányát, amelyekről sosem hallott, amelyeknél sosem járt –, hogy a csillag közel van, s ez egyszerre vigasztalta és nyugtalanította. Tisztában volt vele, hogy a lovak kimerültebbek és éhesebbek nála. Az ő vacsorája (és a csillaggal való szembesülés, ha jól sejtette) várhat. – Lekefélem a lovakat – mondta Primusnak. – Különben megfáznak.

A magas férfi egyik hatalmas kezét a vállára tette:

- Jól van, fiú. Én meg kiküldetek neked kis lélekmelegítőt.

Miközben a lovak szőrét kefélték és a patájukat tisztogatta, Tristran gondolatai a csillag körül jártak. Mit mondjon neki? Ő mit mond majd? Már az utolsó lovat kefélték, amikor megjelent a semmilyen szolgálólány egy kupa gőzölgő borral.

- Tegye csak le – mondta a lánynak. – Hálásan megiszom majd, amint felszabadul a kezem.

A lány letette egy ládára a kupát, majd szó nélkül kiment. Ekkor az utolsó állásban a ló felkelt, és elkezdte rugdosni az ajtót.

- Jól van, na – szólt oda neki Tristran –, jól van. Megnézem, hátha találok nektek meleg zabot és meleg darát.

A csődör egyik patájába egy nagy kő ragadt, amit Tristran óvatosan eltávolított. *Madame*, úgy döntött, ezt fogja mondani, *kérem, fogadja szívből jövő, alázatos bocsánatkérésemet*. Erre a csillag azt feleli majd: *Sir, örömmel elfogadom. Most pedig menjünk a falujába, ahol átadhat engem igaz szerelmének, mint az általa érzett vonzalma zálogát...*

Töprengését irdatlan ricsaj zavarta meg, amit egy hatalmas fehér ló – vagyis nem is ló, jött rá azonnal – kirúgta az utolsó állás ajtaját, és szarvát leszegve vágatott feléje.

Tristran elvágódott a szalmán, s kezét a fejére kapta.

Teltek a pillanatok. Felemelte a fejét. Az unikornis a kupa előtt állt meg, és szarvát most a forralt borba dugta.

Tristran esetlenül felállt. A bor gőzölgött-bugyborékkolt, s akkor Tristran megértette (az információ egy rég elfeledett tündérmeséből vagy mondókából világlott fel), hogy az unikornis szarva megmutatja a...

- Mérget? – suttogta. Az unikornis felemelte a fejét, Tristran szemébe nézett, aki tudta, hogy ez az igazság. Szíve hevesen zakatolt a mellkasában. A fogadó körül szél a szél visított, akár egy eszelős boszorkány. Tristran az istállóajtóhoz szaladt, majd megtorpant és elgondolkodott. Tunikája zsebébe nyúlt, megkereste a viaszgömböt, ami a gyertyából maradt, s amihez hozzátapadt egy levél. Lehámozta a viaszról a levelet, majd a füléhez emelte, és meghallgatta a mondanivalóját.

***

- Bort, milord? – kérdezte a középkorú nő a hosszú skarlátszín ruhában, amikor Primus belépett a fogadóba.

- Nem kérek. Az a babonám, hogy amíg a testvérem teteme nem hever előttem kihülve a földön, addig csak a saját boromat iszom, csak olyasmit eszem, amit magam szereztem és készítettem el. Itt is ezt fogom követni, ha nem baj. Természetesen úgy fizetek, mintha a maguk borát innám. Odatenné ezt az üveget a tűz mellé, hogy kicsit felmelegedjen? Na most, van egy útitársam, aki kint

látja el a lovakat, ő nem tett ilyesféle esküt, kiküldene neki egy kupa sört, hogy elűzze a csontjaiból a hideget?

A szolgálólány pukedlizett, és hátrasietett a konyhába.

- Szóval, vendéglátóm – fordult a fehér szakállú fogadóshoz Primus –, milyenek az ágyak itt a semminek a háta mögött? Van szalmamatracuk? Van tűz a szobákban? Határtalan örömmel látom a kádat a tűz előtt. Ha van meleg víz, később fürdenék egyet. De azt kikötöm, hogy egy kisezüstnél többet nem adok érte.

A fogadós a feleségére nézett, aki így válaszolt: - Az ágyak jók, és a lány majd begyűjt a szobába maguknak.

Primus levette és felakasztotta csöpögő fekete köntösét a csillag még nedves kék ruhája mellé. Amikor megfordult, akkor vette észre az asztalnál ülő ifjú hölgyet.

- Még egy vendég? Örülök, hogy találkoztunk ebben a háborgó időben, milady. – Ekkor hangos csattanás hallatszott a szomszédos istállóból. – Valami megzavarta a lovakat.

- Talán a mennydörgés – vélte a fogadós felesége.

- Talán bólintott Primus, de valami felkeltette a figyelmét. Odament a csillaghoz, és pár szívdobbanásnyi ideig a szemébe nézett. – Te... - Majd határozottan: - Nálad van apám köve. Viharvára Ereje.

- Akkor kérd el – nézett rá égbék szemmel a lány –, és végre megszabadulok tőle.

A fogadós felesége odasietett, és megállt az asztalfőn.

- Ne zavarja a többi vendéget – mondta szigorúan Primusnak.

A férfi tekintete az asztalon heverő késekre esett. Felismerte őket: Viharvára katakombáiban voltak rongyos papírtekercsek, melyek ilyen késeket ábrázoltak, s nevüket is megadták. Ősi jószágok a világ Első Korából.

A fogadó ajtaja kicsapódott.

- Primus! – rohant be Tristran. – Meg akartak mérgezni!

Lord Primus görbe kardjáért kapott, ám a boszorkány felmarkolta a hosszabbik kést, s egyetlen, gyakorlott mozdulattal elmet szette a férfi torkát...

Tristran számára az egész túl gyorsan történt. Belépett, meglátta a csillagot és Lord Primust, a fogadóst meg a furcsa családját, aztán már spriccellt is a karmazsinszín vér a tűz fényében.

- Elkapni! - kiáltotta a skarlátruhás nő. – Elkapni!

Billy és a lány Tristran felé lendült, ám ekkor betört az unikornis.

Tristran félreugrott. Az unikornis a hátsó lábára ágaskodott, és az egyik éles patájával leütötte a lányt.

Billy leszegett fejjel rohant előre, mintha a homlokával akarná felöklelni az állatot. Az unikornis is leszegette a fejét, s Billy, a fogadós szerencsétlen véget ért.

- Hülye! – tombolt a fogadós felesége, majd mindkét kezében késsel támadt az unikornisra; a vér jobb karját ugyanolyan színre festette, mint a ruhája.

Tristran közben négykézláb a tűz felé mászott. Baljában tartotta a gyertyából maradt viaszcsonkot. Markában a viasz puha, gyúrható lett.

- Remélem, beválik – morogta magában. Nagyon bízott benne, hogy a fa tudta, mit beszél.

Mögötte az unikornis felsikoltott fájdalmában.

Tristran letépett egy zsinórt a zekéjéről, és belegyúrta a viaszba.

- Mi történik? – kérdezte a csillag, aki négykézláb mászott oda Tristranhoz.

- Fogalmam sincs - ismerte el a fiú.

A boszorkányasszony ekkor felüvöltött: az unikornis a szarvával átdöfte a vállát. Az állat győzedelmesen felemelte a földről az asszonyt, hogy a földre hajítsa, és halálra tapossa, amikor a karóba húzott boszorkánynő kínlódva hátrafordult, s a hosszabb kőüveg tört beledöfte az unikornis szemébe, mélyen beletolta a koponyájába.

Az állat a kőpadlóra rogyott, vér patakzott az oldalából, a szeméből és a szájából. Először térdre rogyott, majd ahogy az élet elszállt belőle, eldőlt. Foltos nyelve szánalmasan csüngött ki a szájából.

A boszorkány lehúzta testét a szarvról, majd egyik kezét a sebre tapasztva, a másikkal a két markolva talpra állt.

Szeme a szobát pásztázta, míg meg nem lelte a tűznél kuporgó Tristrant és a csillagot. Lassan, szörnyen lassan feléjük tántorgott, kezében a véres kés, arcán véres vigyor.

- Egy csillag lángoló aranszíve sokkal jobb, mint egy kis rémült csillag hunyorgó szíve – mondta. A vérfoltos arcból érkező hangja furcsán nyugodtnak hatott. – De még egy megrémült csillag szíve is jobb, mint a semmilyen szív.

Tristran jobb kezével megfogta a csillag kezét. – Állj fel.

- Nem tudok.

- Állj fel, vagy meghalunk – kelt fel Tristran. A csillag bólintott, és nagy nehezen, a fiúra támaszkodva talpra állt.

- „Állj fel, vagy meghalunk?” – visszhangozta a boszorkány. – Nem, nem, gyermekeim, meghaltok állva is, ülve is. Nekem mindegy.

Újabb lépést tett feléjük.

- Most - mondta Tristran, egyik kezével a csillag kezét fogva, a másikkal a hevenyészett gyertyát –, most lépj!

Azzal a tűzbe dugta a bal kezét.

Fájdalom tört rá, olyan égető fájdalom, hogy üvöltöni tudott volna. A boszorkány örölt tekintettel meredt rá.

Akkor a rögtönzött kanóc meggyulladt, kék színű láng lobbant rajta, s a világ vibrálni kezdett körülöttük.

- Kérlek, indulj! – könyörgött a csillagnak Tristran. – És ne engedj el.

A csillag óvatosan tett egy lépést.

A fogadó elmaradt mögöttük, a boszorkány vonítása távolian csengett fülükben.

Föld alatt voltak, a gyertyafény barlangfalakon tükröződött; a következő lépéssel holdfényben fürdő, fehér homokú sivatagba értek; a harmadik lépéssel magasan a föld fölött jártak, látták a dombokat, fákat és folyókat messze maguk alatt.

A megolvadt viasz utolja ekkor folyt Tristran kezére, s az égető fájdalom olyan erős lett, hogy nem bírta tovább, a láng örökre kialudt.

Nyolc

melyben légvárákról és egyéb kérdésekről esik szó

A hegyekben hajnalodott. Az elmúlt pár nap viharai elvonultak, a levegő tiszta és hideg volt.

A magas, varjúszerű Lord Septimus a hágón bandukolt, erre-arra tekingetve, mintha keresne valamit, amit elvesztett. Alacsony, borzas, barna hegyipónit vezetett. Ahol a hágó kiszélesedett, megtorpant, akárha az ösvény mellett meglelte volna azt a valamit. Egy kicsi, ütött-kopott szekér, amolyan kecskevontatta tákolmány hevert az oldalára fordulva. Mellette két test feküdt. Az egyik egy fehér bakkecske, feje vértől maszatos. Septimus a lábával elfordította a fejét; mély halálos seb tátongott a homlokán, pontosan a két szarva között. A kecske mellett egy fiatal férfi teste hevert, arca a halálban is olyan üres, mint életében lehetett. Semmi nem utalt rá, mitől halt meg, legfeljebb egy ólomszín zúzódás a halántékán.

Jó pár méterre tőlük, félig egy szikla takarásában Septimus egy középkorú férfi tetemére is ráakadt, aki sötét ruhában, arccal a földnek feküdt. A bőre sápadt volt, vére tócsában gyűlt össze alatta a sziklás talajon. Septimus leguggolt mellé, és a hajánál fogva óvatosan megemelte a fejet: a torkát szakértő kézzel metszették el fültől fülig. Septimus értetlenül nézte a holttestet. Ismerte, és mégis...

Aztán száraz, szaggató hangon felnevetett.

- A szakállad – mondta fennhangon a tetemnek. – Levágtad a szakállad. Mintha anélkül nem ismernélek meg, Primus.

Primus, aki szürkén, kísértetszerűen állt halott testvérei mellett, azt mondta:

- Megismertél volna, Septimus. De nyertem volna pár pillanatot, hogy én vegyelek észre előbb – s hangja reggeli szellő volt a túskebokrok között.

Septimus felállt. A nap épp felkelt a Hasa-hegy legkeletibb csúcsa fölött, s fénybe keretezte alakját.

- Tehát én vagyok Viharvára nyolcvankettedik lordja – mondta a földön heverő tetemnek és önmagának –, valamint a Magasbércek ura, Toronyvárosok országbírója, a Citadella vigyázója, Huon-hegy legfelsőbb őre meg az összes többi.

- Amíg nincs a nyakadban Viharvára Ereje, addig nem, öcsém – mondta csípősen Quintus.

- És persze ott a bosszú kérdése – tette hozzá Secundus; hangja süvöltő szél a hágón. – Legelőször is bosszút kell állnod bátyád gyilkosán. Ez a vér törvénye.

Mintha hallotta volna őket, Septimus a fejét ingatta.

- Miért nem tudtál legalább pár napot várni, Primus? Magam öltelek volna meg. Pompás tervet eszeltem ki. Amikor rájöttem, hogy nem vagy az *Álomszíven*, némi időbe telt ellopni a hajó csónakját, és a nyomodra lelni. Most pedig bosszút kell állnom a tetemedért, így kívánja vérünk és Viharvára becsülete.

- Tehát Septimus lesz Viharvára nyolcvankettedik ura – mondta Tertius.

- Van egy mondás, ami a medve bőrére történő elsietett ivás ellen int – mutatott rá Quintus.

Septimus odébb ment egy szürke sziklához vizelni, majd visszaballagott Primus testéhez.

- Ha én öltelek volna meg, itt hagynálak elrohadni. De mert ez az öröm másnak jutott, kicsit odább viszlek, egy magas bércre, hadd lakmározzanak belőled a sasok. – Nyögve felemelte és a póni hátára fektette a véres testet. Aztán a holttest övéről levette a rúnáserszényt. – Ezt köszönöm, bátyám – paskolta háton a tetemet.

- Fulladj meg tőlük, ha nem állsz bosszút a ribancon, aki elmetszette a torkomat – mondta Primus az új napot köszöntő hegyimadár hangján.

Egymás mellett üldögéltek egy vastag gomolyfelhőn, ami akkora volt, akár egy kisebb város. Ráadásul puha és hűvös. Annál hidegebb lett, minél jobban belesüppedt az ember, úgyhogy Tristran jól belenyomta égett kezét; a felhő anyaga némi ellenállást fejtett ki, de befogadta a karját. Szivacsos és hűvös tapintású volt, egyszerre valóságos és anyagtalan. Kicsit csillapította a fájdalmát, így tisztábban tudott gondolkodni.

- Hát – szólalt meg egy idő után –, azt hiszem, jól elrontottam mindent.

A csillag ott ült mellette a felhőn, a fogadónétól kölcsönzött köntösben, törött lábát maga előtt kinyújtva a vastag ködön.

- Megmentetted az életemet – mondta ki végül. – Nem?

- Azt hiszem, meg.

- Utállak. Már eddig is mindenért utáltalak, de most még jobban utállak.

Tristran ökölbe szorította, majd kiengedte a kezét a felhő áldott húsében. Fáradt volt, és kissé émelygett.

- Pontosán miért is?

- Mert most, hogy megmentetted az életemet – felelte a csillag mereven –, a népem törvénye értelmében felelős vagy értem, és én érted. Ahová te mész, nekem is oda kell mennem.

- Aha. Ez azért nem olyan szörnyű, nem?

- Inkább élnék hozzáláncolva egy gonosz farkashoz, vagy bűdös disznóhoz, vagy lápi manóhoz – közölte a lány az érthetőség kedvéért.

- Komolyan nem vagyok olyan rossz – győzködte Tristran –, csak ismerj meg. Nézd, nagyon sajnálom azt a láncdolgót. Kezdhetnénk előlről, mintha meg se történt volna? Tristran Thorn vagyok, örülök, hogy találkoztunk – nyújtotta ép kezét.

- Holdanyám, védj meg! – hőkölt vissza a csillag. – Inkább fogadnám el egy...

- Igen, értem – vágott közbe Tristran, aki nem igazán akarta tudni, ezúttal milyen hasonlatnak lenne szenvedő alanya. – Mondtam, hogy sajnálom. Kezdjük tiszta lappal. Tristran Thorn vagyok. Örülök, hogy találkoztunk.

A csillag sóhajtott.

Ilyen magasan a levegő ritka és hideg volt, a nap azonban melegen sütött, a felhők körös-körül pedig egy fantasztikus, nem e világi városra emlékeztették Tristrant. Messze-messze lent látta a való világot: a napfény kirajzolt minden fát, s minden kanyargó folyót vékony ezüstös csiganyállá változtatott, mely behálózta egész Tündeföldét.

- Nos? – sürgette Tristran.

- Ez egy nagy vicc, ugye? Amerre mész, nekem is arra kell mennem. Még ha bele is halok. – A csillag megkavarta a felhő felszínét. Aztán egy röpké pillanatra megérintette Tristran kezét. – A nővéreim Yvaine-nek hívnak. Mert estcsillag voltam.

- Tessék, szép pár vagyunk. Te a törött lábaddal én meg a sérült kezemmel.

- Mutasd a kezed.

Tristran kihúzta a hús felhőből: keze feje vörös volt, s ahol a láng érte, mindenütt kezdett felhólyagosodni.

- Fáj? – kérdezte a csillag.

- Fáj. Nem is kicsit.

- Helyes.

- Ha a kezemet nem égetem meg, mostanra halott lennél – mutatott rá Tristran. A lányban azért volt annyi tisztesség, hogy erre szégyenkezve leszegte a fejét. – Tudod – váltott témát Tristran –, a táskámat az örült nő fogadóijában hagytam. Nincs semmink, csak a ruháink, amiben itt állunk.

- Ülünk – pontosított Yvaine.

- Nincs ennivalónk, nincs vizünk, jó fél mérföldre lebegünk a világ fölött, nincs út lefelé, és nem tudjuk irányítani a felhőt. És mindketten megsebesültünk. Kihagytam valamit?

- Kifelejtetted, hogy a felhők idővel elfoszlanak – emlékeztette Yvaine. – Bizony. Elégszer láttam. És még egy esést nem élnék túl.

- Akkor valószínűleg végünk – vont vállat Tristan. – De ha már itt vagyunk, akár körül is nézhetünk.

Felsegítette Yvaine-t, majd lassan, esetlenül tettek pár lépést a felhőn. Aztán Yvaine megint leült. – Ez így nem jó. Te menj csak és nézz körül. Itt megvárlak.

- Ígéred? Ezúttal nem szöksz el?

- Ígérem. Anyámra, a holdra esküszöm – mondta szomorúan Yvaine. – Megmentetted az életemet. Tristrannak ezzel kellett beérnie.

***

A haja immár jobbára szürke volt, arca táskás, torkánál, szeménél és szája sarkánál ráncok ültek meg. Arcában nem maradt szín, ruhája viszont élénk vérskarlátként virított; a vállánál elszakadt, s a repedésben ráncosan és obszcénul mély heg látszott ki. A szél a haját tépte, ahogy hajtotta a fekete fogatot a Sivárságon át. A négy csődör gyakran megbotlott, horpaszukról verejték fröcsögött, szájukról véres hab. Patáik azonban egyre csak taposták a sáros ösvényt Sivárságon át, ahol semmi nem nő.

A boszorkány, a Lilim legöregebbje megállította a lovakat egy rézrozsdaszínű sziklacsúcs mellett, mely úgy meredt ki a sivárság lápos talajából, akár egy tű; majd olyan lassan, ahogy az várható egy hölgytől, aki már nem az első, sőt nem is a második ifjúságát éli, lekecmergett a bakról a nedves földre.

Hátrament és kinyitotta a fogat ajtaját. A halott unikornis feje éppen lecsúszott az ülésről, a tör még kimeredt szemgödréből. A boszorkány bemászott és szétnyitotta az unikornis száját. A hullamerevség már kezdett beállni, úgyhogy nem ment könnyen. A boszorkány keményen a nyelvébe harapott, míg éles fájdalmat nem érzett, s ki nem serkent a vére. A vérét és a nyálát a nyelvével összekeverte (közben érezte, hogy több első foga már lazul), majd a halott unikornis

foltos nyelvére köpött. Ajkára és állára véres nyál ragadt. Elmormogott pár szótagot, melyet itt le nem írhatunk, majd megint becsukta az unikornis száját.

- Kifelé! – parancsolta a halott jószágnak.

Az unikornis mereven, esetlenül felemelte a fejét. Aztán megmozdította a lábait, akár egy újszülött csikó vagy őzborjú, ami most tanul járni, felállt, és félig úgy lépett, félig úgy zuhant ki a fogat ajtaján, bele a sárba. Ott aztán rendesen felállt. A bal oldala, amin a kocsiban feküdt, feldagadt, s vértől meg más nedvektől sötétt. A halott, félvak jószág a zöld sziklatú felé támolygott, majd az alját elérve két első lábát megroggyantotta, térdre hullt, mintha egy imádkozót gúnyolna.

A boszorkány megfogta és kirántotta a kést az állat szemgödréből. Aztán elmetszette vele a torkát. A sebből lassú vér buggyant ki. A boszorkány odament a kocsihoz, majd a csontvágó késsel tért vissza. Azzal állt neki csapkodni az unikornis nyakát, míg a fejét le nem választotta a testéről. A fej a sziklamélyedésbe gurult, amit azonnal kezdett megtölteni a sötét, ragacsos vér.

A boszorkánykirálynő a szarvánál megfogta az unikornis fejét, és a test mellé helyezte a köre, majd kemény, szürke szemével a vörös vértócsába meredt. Két arc bámult rá vissza, két, nála sokkal idősebb nő arca.

- Hol van? – kérdezte az egyik Lilim zsémbesen. – Mit csináltál vele?

- Odanézzenek! – így a másik Lilim. – Bevetted a fiatalság maradékát, amit úgy őrizgettünk! Még én téptem ki egy csillag melléből sok-sok-sok éve, miközben sikoltozott és vonaglott. Ránézésre már a fiatalság nagy részét eltékozoltad.

- Közel jártam – mesélte a boszorkány a nővéreinek. – De egy unikornis védte. Megszereztem az unikornis fejét, visszaviszem magammal, hiszen rég nem volt igazi friss unikornisszarv a birtokunkban.

- Kit érdekel az unikornisszarv! – háborgott a legifjabb. – Mi van a csillaggal?

- Nem találom. Mintha már nem lenne Tündeföldén.

Hallgattak egy sort.

- De, még itt van – szólalt meg aztán az egyikük. – De a vásárra igyekszik Falvába, ami nagyon közel van a világhoz a fal túloldalán. Ha átmegy abba a világba, elvesztették.

Mind tisztában voltak vele, hogy ha a csillag átkel a falon a való dolgok világába, abban a pillanatban egy fémes kődarabbá válik, ami leesett az égből: hideg, halott, számukra haszontalan kővé.

- Akkor elmegyek a Diggory-árokba, és ott várok rá, mert aki Falvába tart, az csak arra mehet.

A két idős nő megrovóan nézett rá a tócsából. A boszorkány végigfuttatta nyelvét a fogain (*az ott felül estére kiesik, gondolta, úgy mozog már*), majd beleköpött a vértócsába. A fodrok eltüntették a Lilim nyomát, a tócsa immár csak a Sivárság feletti eget és halvány fehér felhőket tükrözte.

Megrúgta az unikornis lefejezett, térdelő testét, ami oldalra dőlt. Aztán a fejet feltette maga mellé a bakra, majd fogta a gyepelót, és fáradt ügetésre bírta a csökönys lovakat.

Tristran a felhőcsúcs tetején csücsült, és azon morfondírozott, hogyhogy a filléres regények hősei sosem éheznek meg. A gyomra korgott, a keze fájt.

A kalandoknak megvan a maguk helye és ideje, vélte, de sok minden szól a rendszeres étkezés és a fájdalommentes élet mellett.

De legalább életben volt, szél borzolta a haját, a felhő pedig úgy száguldott az égen, akár egy teljes vitorlázatú gálya. Innét elnézve a világot olyan elevennek érezte magát, mint még soha. Az ég valahogy szemérmesnek tűnt, a világ meg újnak, amit még sosem vett észre egyikén sem.

Arra jutott, hogy ahogy a világ felett lebeg, úgy egyben a gondjai felett is. Kezében a fájdalom mintha messze-messze lett volna. Eszébe jutottak a kalandjai, a cselekedetei, az előtte álló út, és hirtelen úgy érezte, hogy az egész dolog nagyon jelentéktelen, nagyon világos. Felállt, és teli tüdőből többször azt kiáltotta: „Hallóóó!” Még a tunikájával is integetett, közben kicsit ostobának érezve magát. Aztán lemászott a felhőtoronyról; tíz lépésre az aljától elvételte a lépést, és úgy zuhant bele a felhő ködös puhaságába.

- Miért kiabáltál? – érdeklődött Yvaine.

- Tudattam az emberekkel, hogy itt vagyunk.

- Milyen emberekkel?

- Sose lehet tudni. Jobb, ha kiáltok annak, aki nincs ott, mintha az, aki ott van, nem vesz észre, mert nem szólok semmit.

A lány erre nem tudott mit mondani.

- Tudod, gondolkodtam – folytatta Tristran. – Méghozzá azon, hogy ha megcsináltuk azt, amit nekem kell, vagyis visszamentünk Falvába és odaadtalak Victoria Foresternek, talán megcsinálhatnánk azt, amit neked kell.

- Mi kell neked?

- Hát vissza akarsz menni, nem? Mármint az égbe. Hogy ott ragyogj éjjelente. Megoldhatjuk.

- Az nem fog menni – ingatta fejét a csillag. – A csillagok lehullnak. De vissza nem mennek.

- Te lehetnél az első – győzködte Tristran. – Csak hinned kell benne. Különben nem fog megtörténni.

- Mert nem is történhet meg. Ahogy a kiabálásod se értesíthet senkit, itt, ahol nincs senki. Nem számít, mit hiszek. Minden úgy van, ahogy van. Hogy van a kezed?

- Fáj – vont vállat Tristran. – Hogy van a lábad?

- Fáj. De már nem annyira.

- Ahoj! – érkezett egy hang felülről. – Ahoj, ott lent! Valaki segítségre szorul?

A napfénybe egy kis hajó csillámlott aranszínben, vitorláit duzzadtak, a korlátja fölött pedig egy pirosposzgás, bajszos arc nézett le rájuk. – Te ugráltál itt fent, pajticimbora?

- Én – felelte Tristran. – És igen, azt hiszem, elkelve a segítség.

- Rendben. Akkor megy a létra.

- Sajnos a barátom lába eltörött – szólt fel Tristran –, nekem meg sebes a kezem. Egyikünk se tud létrára mászni.

- Nem gond. Felhúzzunk benneteket.

A férfi hosszú kötélletrát dobott át a hajó oldalán. Tristan a jó kezével elkapta, és tartotta, míg Yvaine felkapaszkodott rá, aztán ő is követte. Az arc a korlát fölött eltűnt, Tristan és Yvaine ott csimpaszkodott a kötélletra végén.

A szél elkapta az égi hajót, a létrát kiemelte a felhőből. Tristan meg Yvaine lassan pörgött a levegőben.

- Húzd meg! – kiáltotta egyszerre több hang, s Tristan érezte, hogy húzzák őket. – Húzd meg! Húzd meg! Húzd meg! – Minden kiáltással magasabbra vonták őket. A felhő, amin ültek, már nem volt alattuk, mélység tátongett a helyén, amit Tristan jó egy mérföldnek becsült. Szorosan fogta a kötelet, égett kezének könyökét beakasztva a létrába.

Újabb rántás, és Yvaine már egy vonalba került a korlattal. Valakik óvatosan beemelték a fedélzetre. Aztán Tristan maga is átmászott a korláton, és leugrott a tölgyfa fedélzetre.

A pirosposzsgás férfi a kezét nyújtotta.

- Isten hozott. Ez a *Perdita* Szabadhajó, villámvadászó expedíció. Johannes Alberic kapitány, szolgálatotokra. – Köhögött egy jó erőset, majd mielőtt Tristan válaszolhatott volna, a kapitány észrevette bal keze állapotát. – Meggot! Meggot! Az ördögbe, hol vagy már? Ide! Az utasokat el kell látni. Meggot majd megnézi a kezedet, kölyök. Hatkor eszünk. Az asztalomnál fogtok ülni.

Aztán Meggot (egy ideges képű nő, akinek szénaboglyaszerű haja sárgarépaszínben világított) lekísérte Tristrant a fedélközbe, és sűrű, zöld kenőcsöt kent a kezére, ami hűsítette-csökkentette a fájdalmat. Majd a fiút bevezették a kis ebédlőbe a konyha mellett (s örömmel hallotta, hogy utóbbit hajókonyhaként emlegetik, ahogy azt a tengeri történetekben olvasta).

Tristan valóban a kapitány asztalánál kapott helyet, bár más asztal nem is volt. A kapitány és Meggot mellett öten alkották a legénységet, szedett-vedett bagázs, akik a beszédet a kapitányra hagyták, az meg derekasan ki is tett magáért, miközben egyik kezéből le nem tette a söröskorsót, a másikkal meg felváltva zömök pipáját fogta, vagy az ételt lapátolta a szájába.

Jó sűrű zöldséglevest ettek, babbal és árpával, ami jól is esett Tristrannak. Inni pedig olyan tiszta, hideg vizet ittak, amelyet Tristan még sosem kóstolt.

A kapitány nem kérdezte meg, hogy kerültek egy magas felhőre, ők meg nem taglalták a dolgot. Tristran az első tiszttel, Páratlannal került egy fülkébe, egy hallgatag úriemberrel, kinek nagy szárnyai voltak és dadogó beszédje, míg Yvaine megkapta Meggot kabinját, aki pedig függőágyba költözött.

Ahogy utazása későbbi részében visszatekintett, Tristran élete egyik legboldogabb időszakaként gondolt a *Perditán* töltött időre. A legénység engedte, hogy segédkezzen a vitorláknál, sőt időről időre még a kormányt is rábízta. A hajó olykor sötét, hegynyi viharfellegek fölé úszott, s a legénység egy kis rézládikával villámokra halászott. Eső meg szél söpörte-mosta a hajó fedélzetét, s Tristran gyakran felszabadultan nevetett, miközben eső csorgott az arcán, ép kezével pedig a kötélzetet markolta, nehogy a szél lesodorja.

Meggot, aki kicsit magasabb és soványabb volt a csillagnál, kölcsönadott a lánynak ruhákat, amiket a csillag megkönnyebbülten vett fel, örült, hogy mást és mást viselhet más és más napokon. Törött lába ellenére gyakorta kiült a hajóorr szobrára, és onnét nézte a lenti világot.

- Hogy van a kezed? – érdeklődött a kapitány.

- Sokkal jobban, köszönöm – felelte Tristran. A bőr fényes és heges volt, és az ujjaiban szinte semmit nem érzett, de Meggot balzsama a fájdalom zömét elvette és hihetetlenül felgyorsította a gyógyulást. Éppen a hajó oldalánál ült lábát kilógatva, és csak úgy bámészkodott.

- Egy héten belül horgonyt vetünk, hogy ellátmányt és némi rakományt vegyünk fel – mondta a kapitány. – Talán akkor lenne a legjobb leszállnotok.

- Ó. Köszönjük.

- Közelebb lesztek Falvához. Igaz, még így is jó tízheti út. Talán több. De Meggot azt mondja, a barátod lába már majdnem olyan, mint új korában. Hamarosan tud járni.

Ott ültek egymás mellett. A kapitány szokása szerint pipázott; ruháját állandóan finom hamuréteg fedte; amikor éppen nem pipázott, akkor a pipa csutoráját rágcsálta, vagy egy éles szerszámmal a pipafejet tisztogatta, vagy éppen új dohányt tömött bele.

- Tudod – szólalt meg a kapitány a horizontot pásztázva –, nem pusztán a vakszerencse vezetett hozzátok. Vagyis szerencse volt, hogy rátok találtunk, ugyanakkor nyitva is tartottam a szememet. Többet is vártunk rád.

- Miért? És honnét tudtak rólam?

Válaszul a kapitány ujjával valamit rajzolt a fényezett fán kicsapódott párába.

- Olyan, mint egy kastély – vélte Tristran.

- Ne mondd ki hangosan – kacsintott rá a kapitány. – Még itt se. Gondold azt, hogy ez egy szövetség.

Tristran rámeredt:

- Ismer egy kis szőrös embert kalappal és hatalmas pogglyással?

A kapitány a hajó oldalához ütögette pipáját. Keze egy mozdulatával már eltörölte a kastély rajzát.

- Ismerek bizony. És nem ő a szövetség egyetlen tagja, akinek érdekében áll, hogy visszatérj Falvába. Jut eszembe: mondd meg az ifjú hölgynek, hogy ha másnak akarja kiadni magát, mint ami valójában, megpróbálhatna úgy tenni, mintha időnként enne is valamit.

- Sosem említettem Falvát – mondta Tristran. – Amikor azt kérdezte, honnét jövök, azt feleltem, „A hátam mögül”, és arra, hogy merre tartok, azt feleltem, „Az orrom után”.

- Úgy van, fiam, pontosan.

Újabb hét telt el, melynek ötödik napján Meggot kijelentette, hogy Yvaine lábáról el lehet távolítani a sánt. Levette a rögtönzött kötést meg a sánt, s Yvaine gyakorlásképpen a korlátba kapaszkodva fel-alá bicegett a fedélzeten az orrtól a tatig. Hamarosan már nehézség nélkül mozgott a hajón, igaz, enyhén sántított.

A hatodik napon irdatlan vihar kerekedett, hat villámot is fogtak a rézládikába. A hetedik napon kikötöttek. Tristran és Yvaine elbúcsúztak a kapitánytól és a *Perdita* Szabadhajó legénységétől. Meggot adott Tristrannak egy kis korsó zöld balzsamot a kezére és Yvaine lábára. A kapitánytól pedig egy bőr válltáskát kapott, benne szárított hús, gyümölcs, dohány, egy kés és egy taplós doboz

(„Nem gond, kölyök. Itt amúgy is szerzünk másikat”), Yvaine pedig Meggottól egy kék selyemruhát, amibe apró ezüstcsillagokat és holdakat varrtak („Rajtad sokkal jobban áll, mint rajtam valaha is, drágám”).

A hajó tucatnyi hasonló éghajó mellett kötött ki egy óriási fa tetején, melynek törzsébe több száz kvártély épült, ezeket pedig emberek és törpék, gnómok és erdei szellemek, és más, még furcsább népek lakták. A fatörzs körül lépcső futott, Tristran és a csillag ezen ereszkedett le komótosan. Tristran örült, hogy újra olyasmin áll, ami a szilárd földhöz csatlakozik, mégis olyan csalódottnak érezte magát, hogy azt szavakba sem tudta önteni, mintha abban a pillanatban, hogy lába újra a földet érte, elvesztett volna valami csodálatos dolgot.

Három napig gyalogoltak, mire a kikötőfát elnyelte mögöttük a horizont.

Nyugatnak tartottak, a napnyugta felé egy széles, poros úton. Sövények tövében aludtak. Tristran gyümölcsöt és bogyókat evett fákról-bokrokról, tiszta patakoknál oltotta szomját. Alig-alig találkoztak emberekkel útközben. Ahol csak lehetett, kisebb farmoknál megálltak, s Tristran egy délutáni munkájáért cserébe kaptak ennivalót és a pajtában szalmát, amin elaludhattak. Olykor kisvárosokban és falvakban álltak meg mosdani, enni – vagy a csillag esetében, mímelni az evést –, és rendes ágyban aludni egy fogadóban, ha megengedhették maguknak.

Simcock-Under-Hill városában összefutottak egy manókból álló toborzógalerival, amely találkozás balul is végződhetett volna, Tristran élete végéig harcolhatott volna a manók soha véget nem érő háborúiban a föld alatt, ha Yvaine-nek nem vág gyorsan az esze és élesen a nyelve. A Berinhed-erdőben Tristran szembeszállt egy nagy, rőt színű sassal, ami mindkettejüket elvitte volna a kicsinyeinek eleségül, és ami nem félt semmitől, csak – mint még idejében kiderült – a tüztől.

Fulkestonban egy tavernában Tristran nagy megbecsülésre tett szert, amikor fejből elszavalta Coleridge *Kubla kánját*, a huszonharmadik zsoltárt és *A velencei kalmárból* „Az irgalom lényege”-monológot, meg egy verset egy fiúról, aki lángoló fedélzeten áll, ahonnét már mindenki elmenekült. Áldotta magában Mrs. Cherryt, amiért az iskolában bemagoltatta velük ezeket. Csakhogy aztán kiderült, hogy Fulkeston lakóinak annyira megnyerte a tetszését a tudása, hogy

örökre ott akarják tartani és a város énekmondójává tenni, így Tristran és Yvaine éjnek idején volt kénytelen kilopózni a városból, s ez csak azért sikerült, mert Yvaine (hogy mi úton-módon, arra Tristrannak sosem sikerült rájönnie) meggyőzte a város kutyáit, hogy ne ugassanak.

A nap Tristran arcát gesztenyebarnára égette, ruháját rozsdá- és porszínre fakította. Yvaine sápadt maradt, mint a hold, és a sántítása sem szűnt, akárhány mérföldet mentek is.

Egy este épp egy sűrű erdő szélén ütöttek táborn, amikor Tristran olyan gyönyörű dallamot hallott, mint még soha, panaszos és idegen dallamot. Fejét képek töltötték meg, szívét pedig áhítat és öröm. A zene határtalan terek képét sugallta, valamint hatalmas kristálygömböket, melyek elmondhatatlan lassúsággal forognak a légűr kietlen csarnokaiban. A dallam máshová röpítette, kiemelte önmagából.

Talán órákig tartott, talán pillanatokig. Aztán Tristran felsóhajtott:

- Csodálatos volt.

A csillag ajka önkéntelenül is mosolyra húzódott, szeme felragyogott.

- Köszönöm. Azt hiszem, eddig nem volt kedvem énekelni.

- Soha életemben nem hallottam ilyet.

- Bizonyos éjeken a nővéreimmel együtt énekeltünk – mesélte a csillag. – Ilyeneket, mint ez, dalokat anyánkról, az idő természetéről, a csillaglét örömről és a magányról.

- Sajnálom.

- Nem kell. Legalább még élek. Szerencsém volt, hogy Tündeföldre estem. És azt hiszem, szerencsém volt, hogy találkoztam veled.

- Köszönöm.

- Nincs mit – mondta a csillag. Aztán meg ő sóhajtott, és a fák közti résen felnézett az égre.

Tristran reggelit keresett. Talált pár fiatal pöfeteggombát, és éppen észrevett egy szilvafát, amit túlérétt, szinte aszalt szilvává töppedt gyümölcsök borítottak, amikor megpillantotta a madarat.

Lenyűgözve bámulta, meg sem próbálta elkapni (pár héttel korábban komoly sok érte, amikor a vacsorára kiszemelt nagy szürkésbarna baknyúl elfutott előle, aztán megállt az erdő szélén, undorral végigmérte, és azt mondta: „Hát, remélem, büszke vagy magadra”, azzal elugrált a magas fűben). Fenséges madár volt, fécántermetű, de tollai sokféle színbe tündököltek, rikító vörösen, sárgán és kéken. Mintha a trópusokról menekült volna, kirítt a zöld, páfrányos erdőből. A madár ijedten nézte közeledtét, esetlenül ugrált egy helyben, és éles hangon fel-felrikkantott.

Tristran melléje érve fél térdre ereszkedett, és megnyugtatóan mormolt. Lassan nyúlt a madár felé. A probléma világossá vált: a madár lábáról lelógó ezürtlánc beleakadt egy kiálló gyökérbe, ezért nem tudott elmenekülni.

Tristran óvatosan kioldotta a láncot a gyökérből, s közben bal kezével a madár felborzolt tollait simogatta.

- Tessék, mehatsz haza.

A madár azonban nem hagyta ott, ehelyett fejét oldalra biccentve nézett az arcába.

- Nézd – mondta szégyenlősen Tristran, aki furcsán érezte magát –, valaki biztos aggódik miattad. – És nyúlt, hogy felvegye.

Ekkor találta el az a valami; noha éppen guggolt, úgy érezte, mintha teljes erőből egy láthatatlan falba rohant volna. Megtántorodott, majdnem eldőlt.

- Tolvaj! – visította egy recsegős, vén hang. – Jéggé változtatom a csontjaidat, és tűzön pörköllek meg! Kikaparom a két szemedet, egyiket egy heringre kötöm, a másikat egy sirályra, és a tenger és az ég kettős látványa veszi majd el az eszedet! Görcsös giliszta lesz a nyelved, az ujjaid meg pengék, tüzes hangyák másznak a bőrödön, és ha megvakarod...

- Nem szükséges részleteznie – szólt az öregasszonyra Tristran. – Nem loptam el a madarát. A lánc beleakadt egy gyökérbe, én csak kiszabadítottam.

A banya gyanakodva bámult rá szürke hajboglyája alól. Aztán odasietett és felkapta a madarat. Magához szorította, valamit suttogott neki, amire az furcsa dallamos csiripeléssel válaszolt. A banya összehúzta a szemét.

- Talán nem szemenszedett hazugság, amit mondasz – ismerte el mogorván.

- Egyáltalán nem az – mondta Tristran, ám az asszony meg a madár már félúton jártak a tisztáson át, hát ő is fogta a gombát meg a szilvát, és visszament oda, ahol Yvaine-t hagyta.

A lány az ösvény mellett üldögélt, és a lábát dörgölte. Fájt a csípője, fájt a lába, a lábfeje pedig egyre érzékenyebb lett. Éjjel Tristran néha hallotta, ahogy szipog magában. Remélte, hogy a hold küld neki egy másik unikornist, de magában tudta, hogy nem így lesz.

- Hát ez furcsa volt – mondta, azzal elmesélte a csillagnak a történeteket. Azt hitte, ezzel vége is.

Természetesen tévedett. Az erdei ösvényt követve órákkal később egy rikító színűre festett cirkuszkocsihoz értek, amit két szürke öszvér húzott, és az az öregasszony hajtotta, aki megfenyegette. Tristrant megpillantva az öregasszony megállította az öszvéreket, és ujjával odaintette a fiút.

- Gyere ide, fiam.

Az óvatosan odament.

- Igen, asszonyom?

- Azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom. Azt hiszem, igazat mondtál. Túl gyorsan ítékeztem.

- Igen.

- Hadd nézzelek meg jobban – szállt le az asszony. Hideg ujjával megérintette s felemelte Tristran állát. Tristran mogyoróbarna szeme az asszony vén, zöld szemébe nézett. – Becsületesnek látszol. Hívhatsz Madame Semele-nek. Falvába igyekszem a vásárra. Épp arra gondoltam, hogy jól jönne egy fiú a virágospultomnál. Tudod, üvegvirágokat árulok, életedben nem láttál még olyan szépségeket. Te pont jó lennél. Arra a kezedre kesztyűt húznánk, hogy ne ijeszd el a kuncsaftokat. Na, mit mondasz?

Tristran eltűnődött.

- Egy pillanat – mondta, és odament, hogy megbeszélje Yvaine-nel. Együtt mentek vissza az öregasszonyhoz.

- Szép napot – köszönt a csillag. – Megbeszéltük az ajánlatát, és úgy gondoljuk...

- Na? – fixírozta Madame Semele Tristrant. – Ne csak állj ott, mint akinek nincs nyelve. Beszélj, beszélj!

- Nem kívánok magának dolgozni a vásáron – felelte hát Tristran –, mert megvan ott a magam dolga. Ha azonban elvinne minket a társammal, azt megfizetnénk.

Madame Semele a fejét ingatta.

- Abból nekem mi hasznom? Attól még magam guberálhatom a tűzrevalót, és csak teher lennél Hűtlennek és Reménytelennek. Nem viszek utasokat. – Visszamaszott a bakra.

- De fizetnénk érte – értetlenkedett Tristran.

A banya gúnyosan nevetett.

- Sose lesz olyasmi, amit elfogadnék. Ha nem dolgozol nekem, akkor maradj csak itt.

Tristran zekéje gomblyukához nyúlt, és megtapogatta a hús, tökéletes tárgyat, amely végig kísérte utazásain. Kihúzta, és két ujjal felmutatta a banyának.

- Azt mondja, üvegvirágot árul? Ez nem érdekelné?

Zöld és fehér üvegből készített hóvirág volt, s ravasz módon úgy alakították ki, mintha aznap reggel tépték volna a réten, s még csillogna rajta a harmat. Az öregasszony egy szívdobbanásnyi ideig hunyorogva nézte a zöld leveleket és a fehér szirmokat, majd nagyot visított, akár a prédáját vesztett madár.

- Honnét szerezted te azt? Adod ide! Add ide azonnal!

Tristran rázárta az ujjait, elrejtve a virágot, majd pár lépést tett hátra.

- Hm. Most jut eszembe, hogy nagyon kedvelem ezt a virágot, amelyet apámtól kaptam utazásom előtt, s amely, gyanítom, roppant nagy személyes és családi fontossággal bír. Nekem bizony szerencsét hozott ilyen vagy olyan formában. Talán jobb, ha megtartom, és a társammal gyalog megyünk tovább Falvába.

Madame Semele láthatóan aközött örlődött, hogy fenyegetsen vagy édesgessen; az érzelmek olyan leplezetlenül kergetőztek az arcán, hogy egész testében remegve próbálta őket uralni. Aztán magára parancsolt, és a vívódástól rekedten azt mondta:

- Jó, jó. Nem kell elkapkodni. Biztos vagyok benne, hogy meg tudunk egyezni.

- Én meg kétlem – felelte Tristran. – Nagyon jó ajánlat legyen, különben nem érdekel, és adjon garanciát a viselkedésére, arra, hogy mindvégig jóindulatúan bánik velünk.

- Hadd lássam még egyszer azt a hóvirágot – kérte az öregasszony.

A cirkuszkocsi nyitott ajtaján ekkor a színes madár röppent ki, lábán a láncsal, és nézte az alkut.

- Szegényke, így megláncolva – mondta Yvaine. – Miért nem engedi el?

Az öregasszony azonban meg se hallotta, nem törődött vele, legalábbis Tristran így vélte, hanem azt ajánlotta: - Elviszlek Falvába, és megesküszöm a becsületedre és igazi nevedre, hogy az utazás során nem ártok neked.

- Se bűbájjal, se közvetett tettel nem árt nekem vagy a társamnak.

- Úgy legyen.

Tristran gyorsan átgondolta. Csöppet sem bízott a vénasszonyban.

- Ígérje meg, hogy ugyanolyan módon és állapotban érünk Falvába, amilyenben most vagyunk, és hogy útközben biztosít szállást.

Az öregasszony vihogott, majd rábólintott. Megint lekecmergett a bakról, krárogott, majd a porba köpött. A nyálra mutatott.

- Most te. – Tristran odaköpött mellé. Az asszony a lábával összekeverte a kettőt. – Na. Az üzlet az üzlet. Add a virágot.

A mohó éhség annyira kiült az arcára, hogy Tristran most már biztosan tudta, jobb alkut is köthetett volna, mégis odaadta apja virágát. Ahogy elvette, az asszony fogatlan szája vigyorra húzódott.

- Nahát, azt hiszem, ez az a csodálatos darab, amit az a pokolravaló majd' húsz éve elajándékozott. Mondd csak, fiatalúr – nézett Tristranra éles szemével a banya –, tudod te, miféle dolgot hurcoltál a gomblyukadban?

- Egy virágot. Egy üvegvirágot.

Az öregasszony hirtelen olyan vad nevetésben tört ki, hogy Tristran azt hitte, fuldoklik.

- Ez egy megdermesztett bűbáj. Ereje van. Az ilyesmi a megfelelő kezekben csodákra képes. Figyeld. – Feje fölé emelte a virágot, majd lassan leengedte, futólag megérintve vele Tristan homlokát.

Tristrant egy pillanatra roppant különös érzés fogta el, mintha ereiben vér helyett sűrű, fekete melasz keringene, majd a világ alakja megváltozott. Minden hatalmas lett, az öregasszony is óriássá nőtt. Elmosódottan, kuszán látott.

Hatalmas kéz nyúlt le és emelte föl.

- Nem olyan nagy kocsis ez – mondta Madame Semele mély, lassú, zubogó hangon. – Az utolsó betűig betartom az eskümet: kapsz szállást és fuvarát egész Falváig. – Azzal köténye zsebébe dugta a mogyorós pelét, és felkapaszkodott a kocsiba.

- És velem mit akar tenni? – kérdezte Yvaine, de nem lepődött meg túlságosan, amikor az asszony nem felelt. Követte az asszonyt a cirkuszkocsi sötét belsejébe. Az egyik oldalt állt egy nagy, bőr- és fenyőfa tároló száz kis rekesszel. Ezek egyikébe helyezte a vénasszony az a virágot egy puha bogáncspihe ágyra. A másik falnál kis ágy állt, fölötte ablak, mellette szekrény.

Madame Semele lehajolt, és az ágy alól faketrecezt húzott elő, majd zsebéből elővette a pelét, és beledugta. Aztán egy tálból felmarkolt mogyorót, bogyót és magokat, és a ketrecbe szórta. A ketrecet pedig egy mennyezetről lelógó láncon a cirkuszkocsi közepére akasztotta.

- Tessék. Szállás és fuvar.

Yvaine mindezt kíváncsian nézte végig az öregasszony ágyán ülve.

- Helyesen következtetek a tények alapján – kezdte illedelmesen –, azaz hogy rám se nézett, vagy ha igen, tekintete átsiklott rajtam, hogy egy szót sem szólt hozzám, és hogy míg társamat állattá változtatta, engem így hagyott, tehát ezek alapján helyesen gondolom, hogy engem se nem lát, se nem hall?

A boszorkány nem felelt. A bakhoz ment, leült és fogta a gyepplőt. Az egzotikus madár mellé ugrott és kíváncsian csiripelt.

- Persze, hogy az utolsó betűig betartom a szavam – mondta az öregasszony, mintha felelne neki.
– A vásártéren majd visszaváltoztatom, így visszanyeri majd régi alakját, mire Falvába ér. És amikor őt visszaváltoztatom, téged is újra emberré teszek, mert még mindig nem találtam jobb szolgát nálad, te ostoba ribanc. Csak nem hagyhattam, hogy minden áldatlan nap láb alatt legyen, kérdezzessen-faggasson. Ráadásul etetnem is kellett volna, és nem csak magokkal. – Az öregasszony karba fonta a kezét és előre-hátra hintázott. – Korán kell annak kelni, aki engem rá akar szedni. És ennek a tökfeknek a virága még szebb, mint az, amit te elvesztettél.

Csettintett a nyelvével, megrántotta a gyeplőt, s az öszvérek megindultak az erdei ösvényen.

Miközben a boszorkány hajtott, Yvaine a dohos ágyon pihent. A cirkuszkocsi imbolyogva haladt az erdőben. Amikor megállt, Yvaine felkelt, s míg a boszorkány aludt, a kocsi tetejére ülve nézte a csillagokat. Néha a boszorkány madara odatelepedett mellé, ilyenkor becézgette, mert jó érzés volt, hogy valaki tud a létezéséről. Ám amikor a boszorkány ébren volt, a madár rá se hederített.

Yvaine a pelének is gondját viselte, aki jobbra mélyen aludt, fejét mancsai közé dugva. Ahányszor a boszorkány elment tűzifáért vagy vízért, Yvaine kinyitotta a kalitkát, simogatta és beszélt hozzá, többször is énekelt neki, bár nem tudta megmondani, maradt-e Tristranból bármi a pelében, aki csak nézett rá nyugodt, álmos szemmel (akár két fekete tintacsepp), s akinek szőre pihepuha volt.

Most, hogy nem kellett mindennap gyalogolni, Yvaine csípője már nem hasogatott, és a lába sem fájt annyira. Tudta, hogy a sántítás örökre megmarad, mert Tristran nem volt sebész, hogy összeforrassza a törött csontot, noha mindent megtett, ezt Meggot is elismerte.

Amikor emberekkel találkoztak, ahogy ez néha megesett, igyekezett nem mutatkozni. Mégis hamar rájött, hogy ha valaki beszél hozzá a boszorkány közelében – vagy rámutat, ahogy egyszer egy favágó, és megkérdezi róla Madame Semele-t –, a boszorkány képtelen érezni a jelenlétét, és még a rá vonatkozó kérdéseket sem hallja meg.

És így teltek a zörgő, csontropogtató hetek a boszorkány cirkuszkocsijában a boszorkány, a madár, a pele és a hullócsillag számára.

Kilenc

melyben főleg a Diggory-árokknál időzünk

A Diggory-árok egy mély hasadék volt két mészkődombság között; a magas, zöld dombokon vékony fűrétég és vöröses föld fedte a mészkövet, s a fáknak alig-alig volt elégséges táptalaj. Az Árok messziről fehér krétavonásnak látszott egy zöld bársonytáblán. A helyi legenda úgy tartotta, hogy egyelten nappal és éjjel vájta ki egy bizonyos Diggory, azt az ásót használva, mely annak idején kardpengeként szolgált, majd Wayland Smith beolvasztotta és átkovácsolta, ahogy Falvából éppen úton volt Tündeföldén át. Egyesek szerint a kard flamberge volt, mások szerint balmung; azt viszont senki se merte állítani, hogy tudja, kicsoda volt Diggory, és meglehet, hogy az egész pusztán blabla. Mindenesetre a falvába tartó út átvágott a Diggory-árkon, így aki gyalogolt, sőt aki bármilyen kerékkal rendelkező eszközön közlekedett, az áthaladt az Árkon, ahol a mészkőfalak úgy emelkedtek fölé kétoldalt, mint vastag fehér falak, azok fölé meg úgy tornyosult a dombság, akár egy óriás ágyának zöld vánkosai.

Az Árok közepén az ösvény mellett állt valami, ami elsőre kupacba rakott ágaknak tetszett. Közelebről meg szemlélve kiderült, hogy lakóalkalmatosság, egy kis fészecskék és egy nagy fasátor keresztelése, tetején egy lyukkal, ahonnan időnként szürke füst szivárgott.

A fekete ruhás férfi már két napja vizsgálta az ágas-bogas viskót a dombtetőről jó messziről, és amikor megkockáztathatta, kicsit közelebről. Arra jutott, hogy egy élemedett korú asszony lakja. Társa nem volt, se nyilvánvaló elfoglaltsága, kivéve, hogy minden magányos utast és járművet megállított, aki és ami csak áthaladt az Árkon, és hogy múlatta az időt.

Ártalmatlannak látszott, ám Septimus nem azért lett az egyedüli túlélő a családjában, mert hitt a látszatnak. Biztos volt benne, hogy ez az öregasszony nyisszantotta el Primus torkát.

A bosszú törvénye életért életet követelt; hogy mi módon, az már nem volt kikötve. Septimus temperamentumából adódóan vonzódott a méreghez. A maga módján jó a penge, a nyíl meg a csapda is, ám egy fiola tiszta folyadék, melynek íze és illata ételbe keverve elszáll, ez volt Septimus *metier*-je.

Pechjére a vénasszony láthatóan csak azt ette, amit maga szedett vagy fogott, s noha átfutott Septimus fején, hogy az ajtaja előtt hagy egy gőzölgő pitét, érett almával és halálos békabogyóval ízesítve, gyorsan elvetette az ötletet. Arra is gondolt, hogy egy mészkősziklát gurít le a dombról a házára, de nem lehetett benne biztos, hogy pontosan eltalálja vele. Most bezzeg azt kívánta, hogy bár csak jobban értene a mágiához – volt ilyesféle vénája, ami családi ágon öröklődött, plusz az évek során eltanult-ellesett pár kisebb fogást, de azokkal semmire nem menne most, amikor minimum

árvizet, hurrikánt vagy villámcsapást kéne támasztania. Így hát Septimus úgy leste leendő áldozatát, ahogy macska az egérlyukat, óráról órára, éjjel és nappal.

Elmúlt már az éj felezője, holdtalan sötét volt, amikor Septimus végre odalopózott a viskó ajtajához, egyik kezében tűztartóval, a másikban pedig romantikus verseskötettel és egy feketerigó-fészekkel, amibe több fenyőtobozt tett. Övéről tölgyfáról vágott dorong lógott, aminek fejébe hegyes rézszögeket vert. A fülét az ajtóra tapasztotta, ám csak ritmikus szuszogást hallott, és egyszer-egyszer álmos mormolást. Szeme hozzászakadt a sötétséghez, a ház jól kirajzolódott az Árok fehér mészkövei előtt. A viskó oldalához ment, de úgy, hogy szemmel tarthassa az ajtót.

Először lapokat tépett ki a verseskönyvből, minden verset golyóvá gyúrt, amiket aztán a viskó falának ágai közé nyomott a talaj közelében. A versekre helyezte a tobozokat. Aztán felnyitotta a tűztartót, a fedélből késével kihalászott egy marék viasszal bekent vászoncsíkot, azt beletunkolta az edény izzó paraszába, s amikor jól égett, a tobozokra tette, s addig fújta a villózó sárga lángot, míg erőre nem kapott. A madárfészekből száraz gallyakat dobott a kis tűzbimbóra, az pedig recsegeve nyílt virággá. A viskófal száraz ágai kis füstöt eregettek – Septimus elnyomta a kikívánkozó köhögést –, majd rendesen lángra kaptak. Septimus elmosolyodott.

Visszament a viskó ajtajához, és magasra emelte a dorongot. *Mert a banya vagy bent ég a házban, okoskodott, ami annyit tesz, hogy végeztem, vagy megérzi a füstöt, felébred, megijed és kiszalad, akkor meg fejbe verem, mielőtt egy szót ki tudna nyögni. Meghal, és bosszúm beteljesedik.*

- Jó kis terv – mondta Tertius a száraz fa ropogó hangján. – És ha megölte, mehet tovább megszerezni Viharvára Erejét.

- Majd meglátjuk – felelte Primus éji madár távoli rikoltásaként.

Világító sárga és narancssárga lángok nyaldosták a kis faházat. Senki nem jött ki az ajtaján. Hamarosan az egész viskó maga volt a pokol tüze, s Septimus kénytelen volt pár lépést hátrálni a hőség elől. Szélesen, győzedelmesen mosolygott, és leengedte a dorongot.

Sarkába éles fájdalom nyilallt. Megpördült, és egy kis, csillogó szemű kígyót látott, a tűz fényében karmazsinszínűnek tűnt, mely fogait a bőrcsizmája sarkába mélyesztette. Feléje csapott, de az elsiklott, és sebesen eltűnt az egyik fehér szikla mögött.

A fájdalom a sarkában máris kezdett alábbhagyni. *Ha mérges kígyó volt, a csizma bőre felfogta a nagyját, vélte Septimus. Elkötöm a lábamat térd alatt, aztán lehúrom a csizmát, kereszt alakban bemetszem a bőrt ott, ahol megharapott, és kiszívom a kígyómérget.* Le is ült egy mészkötömbre a tűz fényében, és húzta a csizmáját. Nem jött le. A lába már teljesen elzsibbadt, ebből sejtette, hogy biztos gyorsan dagad. *Akkor levágom a csizmát,* gondolta. Combja magasságába emelte a lábfejét; egy pillanatig azt hitte, hogy elsötétült az egész világ, aztán felnézve látta, hogy a lobogó lángok, melyek megvilágították az Árkot, egyik pillanatról a másikra teljesen kialudtak. Jeges hideg áradt el csontjaiban.

- Úgy gondoltad – szólalt meg mögötte egy hang puhán, mint a selyem hóhétkötél, édesen, mint a mérgezett cukorka –, hogy az égő kunyhóm tüzénél melegszel meg? Aztán az ajtónál vártál, hogy előzékenyen eloltsd a lángokat, ha nekem netán nem tetszene?

Septimus felelt volna, de az álla megfeszült, fogsorai keményen összenyomódtak. Szíve úgy vert mellkasában, akár egy kisdob, de nem a megszokott ütemes menettempóban, hanem vadon, ritmustalanul, szabadon. Érezte, hogy mindene ere lángot terjeszt a testében, már ha nem jeget pumpálnak, mert még ezt se tudta megállapítani.

Egy öregasszony lépett a látóterébe. Hasonlított ahhoz, aki a viskót lakta, csak vénebb volt, sokkal-sokkal vénebb. Septimus megpróbált pislogni, megtisztítani könnyező szemét, de elfelejtette, hogyan kell, a szeme nem akart lecsukódni.

- Szégyelld magad – folytatta a banya. – Felgyújtani, megölni egy szegény öregasszonyt, aki egymagában él, és aki teljesen ki lenne szolgáltatva minden erre tévedő csavargó kényére-kedvére, ha nem lennének a kedves kis barátai.

Azzal felvett valamit a sziklás földről, és a csuklójára húzta, majd visszament a viskóhoz, ami csodával határos módon vagy nem égett el, vagy közben magától helyre állt, Septimus nem tudta, melyik, és nem is érdekelte.

Szíve rezgett, összevissza vert. Üvöltött volna, ha tud. Hajnal lett, mire a fájdalom véget ért, s bátyjai üdvözölték Septimust soraikban.

Septimus utoljára lenézett a görcsbe rándult, még meleg testre, melyet eddig birtokolt, megnézte a kifejezést a szemében. Aztán elfordult.

- Nem maradt testvérünk, aki bosszút álljon – mondta a reggeli póling hangján –, és egyikünk sem lesz Viharvára ura. Menjünk.

S miután ezt kimondta, már kísértetek sem maradtak azon a helyen.

***

A nap magasan állt az égen, amikor Madame Semele kocsija imbolyogva átvágott a Diggory-árkon.

Madame Semele észrevette a kormos faviskót az út mellett, s közelebb érve a görnyedt öregasszonyt a fákó skarlátszín ruhában, aki az ösvény mellől integetett neki. Az asszony haja hófehér volt, bőre ráncos, egyik szeme vak.

- Jó napot, nővér – köszönt Madame Semele. – Mi történt a házaddal?

- A mai fiatalok. Az egyik azt hitte, jó móka felgyújtani egy szegény öregasszony házát, aki sose ártott egy léleknek se. Hát megtanulta a leckét.

- Á, mi mindig megtaníjtuk nekik, de sose köszönik meg.

- Milyen igaz – mondta a fákó skarlátruhás nő. – Mondd, bogaram, kit viszel?

- Az nem a te dolgod – vágta rá Madame Semele –, és megköszönném, ha ehhez tartanád magadat.

- Kit viszel? Mondd meg, vagy háрпиákat küldök rád, hogy széttépjenek, a cafatjaidat meg kampóra akasztják mélyen a világ alatt.

- És ki vagy te, hogy így fenyegetsz?

Az öregasszony egy ép és egy tejes szemmel nézett fel Madame Semele-re.

- Ismerlek én. Poshadtvízi Sal. Velem te ne szájalj. Szóval kit viszel?

Madame Semele érezte, hogy a szavakat kiragadják a szájából, hiába őrzi őket.

- Két öszvért, akik húzzák a kocsimat, magamat, egy szolgálólányt, akit madár alakjában tartok, és egy fiatalembert, akit peleként.

- Másvalaki? Még valaki?

- Senki és semmi. Esküszöm a Testvériségre.

Az öregasszony az útszélén lebiggyesztette ajkát.

- Akkor eridj tovább. Eridj már!

Madame Semele csettintett, megrántotta a gyeplőt, és az öszvérek tovább indultak.

A kocsi sötét belsejében a kölcsönkapott ágyban a csillag zavartalanul aludt, nem is sejtette, milyen közel járt a végzetéhez, sem azt, hogy mennyire hajszálhíján került el.

Amikor elmaradt mögöttük a viskó és a Diggory-árok halálos fehérsége, az egzotikus madár felugrott az ülőkéjére, hátravetette fejét és huhogott, csicssergett meg énekelt, míg Madame Semele rá nem szólt, hogy kitekeri azt a buta nyakát, ha nem marad csendben. A szépséges madár azonban még utána is, a kocsi sötétjében ciccegett, csicssergett, trillázott, sőt egyszer még huhogott is, mint egy kisbagoly.

A nap már alacsonyan járt a nyugati égen, mire Falva falva közelébe értek, a szemükbe világított, elvakította őket, folyékony arannyá változtatta a világot. A nyugvó nap fényében az ég, a fák, a bokrok, de még az ösvény is aranyból volt.

Madame Semele megállította az öszvéreket a réten, ahol majd a vásár lesz, kifogta a két állatot, a patakhöz vezette, ott kipányvázta egy fához. A jószágok mohón ittak.

A réten már javában zajlott az élet, vásárosok és látogatók állították fel sátraikat, pultokat raktak össze, szöveteket aggattak a fákra. A várakozás ugyanúgy mindenre és mindenkire átragadt, akár a nyugvó nap aranyfénye.

Madame Semele bement a kocsiba, és a mennyezetről leoldotta a ketrecet, majd kivette és egy fűcsomóra helyezte. Kinyitotta a ketrec ajtaját, s csontos ujjával kiemelte az alvó pelét – Gyere csak. – A pele mellső mancsával megdörgölte fekete szemét, és nagyokat pislogott a gyérülő fényben.

A boszorkány a kötényébe nyúlt, előhúzott egy üvegnárciszt, majd megérintette vele Tristan fejét.

Tristan álmosan pislogott, és ásított egyet. Beletúrt zilált barna hajába, aztán szemében szikrázó dühvel nézett le a boszorkányra.

- Te gonosz vén banya...

- Fogd be az ostoba szádat – szólt rá Madame Semele. – Idehoztalak épen, egészségesen, ugyanolyan állapotban, ahogy voltál. Adtam fuvart és szállást, és ha nem voltak ínyedre, mit érdekel az engem? És most el veled, mielőtt gilisztává változtatlak és lenyisszentelem a fejed, ha nem a farkad. Menj! Tűnés! E!

Tristan tízig számolt, majd nem túl méltóságteljesen odébbállt. Nem sokkal arrább, egy sarjerdő mellett megállt és bevárta a csillagot, aki kimászott a kocsiból, és odabicegett hozzá.

- Jól vagy? – kérdezte Tristan őszinte aggodalommal.

- Igen, köszönöm. Nem bántott. Sőt azt hiszem, nem is tudta, hogy ott vagyok. Hát nem különös?

Madame Semele most a madarával foglalatostkodott. Az üvegvirággal megérintette tollas fejét, s a madár remegett és alakot váltott, fiatal lány lett belőle, külsőre nem sokkal idősebb Tristrannál, a haja sötét, göndör, a füle szőrös, macskaszzerű. Egy pillantást vetett Tristanra, s volt valami abban az ibolyaszín szempárban, amit Tristan roppant ismerősnek talált, noha nem emlékezett, hogy valaha látta volna.

- Szóval ez a madár igazi alakja – Jegyezte meg Yvaine. – Jó társaság volt az úton. – Aztán észrevette, hogy az ezüstitű, ami fogva tartotta a madarat, nem tűnt el a lányról sem, ott fénylik a csuklóján és a bokáján. Rábökött.

- Igen, látom – bólintott Tristan. – Rémes. De nem tehetünk semmit.

Azzal elindultak a réten át a fal felé.

- Először a szüleimet látogatjuk meg – közölte Tristan –, mert legalább annyira hiányozhattam nekik, mint ők nekem... - noha igaz, ami igaz, utazásai során nemigen jutottak eszébe – aztán Victoria Forester kisasszonyt, és...- Tristan ennél az ésnél csukta be a száját. Ugyanis már nem tudta összhangba hozni a régi ötletet (hogy odaadja a csillagot Victoria Foresternek) a jelenlegi helyzettel (hogy a csillag nem egy dolog, amit kézzől kézre lehet adni, hanem minden tekintetben egy személy, és semmilyenben nem tárgy). Pedig hát Victoria Forester az a nő, akit szeret.

Nos, ezt a hidat majd felégeti, ha odaér, döntötte el, most beviszi Yvaine-t a faluba, aztán jöjjön, aminek jönnie kell. Érezte, hogy visszatér az életkedve, peleként töltött ideje már csupán egy álom emlékének tűnt, mintha ebéd után elszunyókált volna a konyhában a tűz mellett, de már újra ébren lenne. Szinte érezte a szájában Mr. Bromios legjobb sörének ízét, bár, rezzent össze büntudatosan, Victoria Forester szemének színe nem jutott hirtelen eszébe.

A nap már hatalmas és vörös volt Falva háztetői mögött, amikor Tristan és Yvaine átértek a réten és lenéztek a résre a falban. A csillag habozott.

- Komolyan ezt akarod? – kérdezte. – Baljós előérzetem van.

- Ne aggódj – próbált lelket önteni bele Tristan. – Bár nem lep meg, hogy nyugtalan vagy. Az én gyomromban is mintha száz lepke repdesne. Sokkal jobban érzed majd magad, ha az anyám szalonjában ülsz és teát iszol, vagyis nem iszol, csak színleled, mindegy, esküszöm, egy ilyen vendégnek, no meg hazatérő fia kedvéért, anyám a legjobb porcelánt veszi elő. – Azzal megfogta a lány kezét, és nyugtatólag megszorította.

Yvaine ránézett, s gyengéden, bánatosan elmosolyodott.

- Ahová te mész... - suttogta.

A fiatalember és a hullócsillag kéz a kézben indultak el a kapu felé.

Tíz

Csillagpor

Hébe-hóba halljuk, hogy éppolyan könnyű nem észrevenni azt, ami nagy és nyilvánvaló, mint ami kicsi és jelentéktelen, és hogy az észre nem vett nagy dolgok gyakran okoznak problémát.

Tristan Thorn fogantatása óta másodszer közeledett a réshez a falban Tündefölde felől, most a bicegő csillaggal. Feje kóválygott szülőfaluja illataitól és hangjaitól, szíve egyre duzzadt mellkasában. Udvariasan biccentett az öröknek, ahogy közeledett, hiszen ismerte mindkettőt. A fiatalabb, aki egyik lábáról a másikra állt és egy korsóból kortyolgatott (amit Tristan Mr. Bromios sörének tippelt), Wystan Pippin volt, akivel együtt járt iskolába, bár sose voltak barátok; az idősebb, aki bosszúsán szívta a kialudt pipáját, nem más volt, mint Tristan néhai munkaadója a Monday és Brownnál, Jerome Ambrose Brown. Háttal álltak Tristrannak és Yvaine-nek, eltökélten a falut fixírozva, mintha bűnös dolognak találnák a réten folyó előkészületek szemlélését.

- Jó estét, Wystan, Mr. Brown – köszönt udvariasan Tristan.

A két férfi rámeredt. Wystan kilottyantotta a sört a kabátjára. Mr. Brown felkapta botját, és idegesen Tristan mellének szegezte. Wystan Pippin letette a sört, felvette a botját és elállta a kaput.

- Maradj, ahol vagy! – integetett a bottal Mr. Brown, mintha Tristan vadállat lenne, ami bármelyik pillanatban ráugorhat.

- Nem ismer meg? – nevetett Tristan. – Én vagyok, Tristan Thorn.

Csak hogy Mr. Brown, a rangidős őr nem engedte le a botját. Tetőtől talpig végigmérte Tristrant, kopott barna csizmájától a borzas hajáig. Aztán Tristan napbarnított arcába nézett, és közömbösen szipákolt egyet.

- Még ha te vagy is az a semmirekellő Thorn, nem látok rá okot, hogy beengedjem bármelyikteket. Végül is mi őrizzük a falat.

Tristran nagyot pislogott.

- Én is őriztem a falat – érvelt. – Nincs rá szabály, hogy innét nem lehet senkit átengedni a faliba. Csak a faluból ide.

Mr. Brown lassan bólintott. Aztán azt mondta, de mintha egy gyengeelméjűhöz beszélne:

- Ha te vagy Tristran Thorn – és ezt csak a vita kedvéért fogadom el, mert csöppet se formázod, és a beszéded se olyan –, akkor mondd meg nekem, amíg itt éltél, hány ember jött át a rét felől?

- Egyről se tudok – felelte Tristran.

Mr. Brown ugyanazzal a mosollyal mosolyodott el, mint amikor annak idején öt perc késésért megkurtította a fizetését.

- Pontosan. Nem volt rá szabály, mert nem történik ilyesmi. Senki nem jön át onnét. Nem, amíg én vagyok őrsgben. Most pedig tájulj, mielőtt a kobakod megismerkedik a botommal.

Tristran nem tudott hová lenni döbbenetében.

- Ha azt hiszi, hogy azért mentem át a sok... szóval sok mindenben, hogy aztán hajbókoljak egy felvágós, fősvény boltos előtt, meg az előtt, aki történelemórán az oldalamat bökdöste... - kezdte, ám akkor Yvaine megragadta a karját:

- Tristran,, hagyjuk most. Ne harcolj a tieiddel.

Tristran nem mondott semmit. Szó nélkül sarkon fordult, és elindultak vissza a réten. Körülöttük mindenféle teremtmények és emberek szerelték össze bodegáikat, zászlókat aggattak fel és tolták a taligákat. És Tristrant ekkor csapta meg az, ami leginkább a honvágyra hasonlított, csak éppen egyenlő részben keveredett benne a vágyakozás és a csüggedés; megértette, hogy mostantól akár ezek is lehetnek az övéi, mert több közösséget érzett velük, mint Falva sápadt lakóival a fésűsgyapjú kabátjukban és szeges csizmájukban.

Megálltak, mert megláttak egy alacsony nőt – olyan széles volt, mint amilyen magas –, ahogy a bódéjával küszködik. Tristran kérés nélkül odament segíteni, cipelte a súlyos dobozokat a szekértől a standig, felmászott egy magas létrán, hogy egy faágra mindenféle szalagokat aggasson, súlyos üveg vizeskancsókat és korsókat rakott ki a polcokra (mind óriási, megfeketedett dugóval volt bedugva, amit ezüstös viasz zárt le, bennük pedig színes füst örvénylett). Miközben az asszonnal dolgoztak, Yvaine egy közeli fatönkөн ült és halk, tiszta hangon énekelt nekik, a csillagok dalait meg a közemberek dalait, melyeket az utazásuk során tanult el tőlük.

Mire Tristran meg az asszony végeztek, és a bódé készen állt a másnapra, már lámpát kellett gyűjtani. Az asszony ragaszkodott hozzá, hogy enni adjon nekik; Yvaine-nek nagy nehezen sikerült meggyőznie, hogy ő nem éhes, Tristran viszont lelkesen mindent megevett, amit elé tettek, és rá nem jellemző módon majd' egy korsó édes fehérbort is megivott, s makacsul állította, hogy nem

erősebb a frissen préselt mustnál, és hogy meg se kottyán neki. Ennek ellenére az asszony felajánlotta, hogy aludjanak a kocsija mögötti tisztáson, s Tristran pillanatokon belül bódult álomba merült.

Tiszta, hideg éjjel volt. A csillag ott ült az alvó mellett, aki először fogva tartója volt, aztán társa az úton, s maga sem értette, hová lett a gyűlölete. Nem volt álmos.

Mögötte neszezett valami a fűben. Egy sötét hajú nő jött oda, és együtt nézték az alvó Tristrant.

- Még mindig van benne valami pelés – vélte a sötét hajú nő. Csúcsos, macskaszerű füle volt, és kicsit idősebbnek tűnt Tristrannál. – Néha elgondolkodom, hogy tényleg állattá változtatja-e az embereket, vagy csak megkeresi és kiszabadítja belőlük az állatot. Talán van bennem valami, ami színes madárra hasonlít. Sokat töprengtem ezen, de nem jutottam semmire.

Tristran motyogott valamit, kicsit fészkelődött, aztán halkán horkolni kezdett.

A nő körbejárta Tristrant, majd leült mellé, szemben a csillaggal.

- Jó szívűnek látszik.

- Igen, azt hiszem, az is – ismerte el a csillag.

- Figyelmeztetek, ha elhagyod ezt a földet azért... - intett a nő Falva felé karcsú kezével, amin megcsillant az ezüzlánc –, akkor, ha jól tudom, átváltozol azzá, ami abban a világban lennél: hideg, halott dologgá, égi törmelékké.

A csillag megborzongott, de nem szólt. Inkább átnyúlt az alvó Tristran fölött, és megérintette az ezüzláncot, ami a nő csuklójától a bokájáig futott, s onnét a bokorba.

- Idővel hozzá lehet szokni – jegyezte meg az.

- Tényleg?

Az ibolyaszín szempár belenézett a kék szempárba, majd félrefordult. – Nem.

A csillag elengedte a láncot.

- Egyszer ő is hasonló láncsal kapott el engem – mesélte. – Aztán elengedett, és én elszöktem. De megtalált és magához láncolt egy kötelezettséggel, ami az én fajtám számára erősebb kötelék a láncnál.

Áprilisi szellő szalad végig a réten, hosszú, jeges sóhajjal borzolva meg a bokrokat és a fákat. A macskafülű nő elsöpörte göndör fürtjeit az arcából.

- De van egy korábbi kötelezettséged is, nemde? Van nálad valami, ami nem a tiéd, amit vissza kell adnod jogos tulajdonosának.

A csillag ajka megfeszült.

- Ki vagy te?

- Már mondtam. A szekeres nő madara. Én tudom, hogy te ki vagy, tudom, hogy a boszorkány miért nem tudta, hogy ott vagy. Tudom, ki keres téged, és hogy miért van szüksége rád. Ismerem a topázkő eredetét, amit ezüzláncon viselsz a derekadon. Tudva mindezt, és ismerve a te

természetedet, tudom, milyen kötelezettségről beszélsz. – Lehajolt, és finom ujjával óvatosan félresimította a hajfürtöket Tristran arcából. Az alvó ifjú nem mocorgott, nem reagált.

- Nem hiszek neked, és nem bízom benned – mondta a csillag. Fölöttük az egyik fán éji madár kiáltott. Igen magányos hang volt a sötétben.

- Láttam a topázt a derekadon, amikor madár voltam – állt fel a nő. – Néztelek, amikor a folyóban fürödtél, és felismertem, mi az.

- Hogyan ismerted fel?

A sötét hajú nő azonban csak a fejét rázta, és elindult vissza, amerről jött, még egy pillantást vetve az alvóra. Aztán elnyelte az éjszaka.

Tristran haja makacsul visszahullott arcára. A csillag lehajolt és gyengéden visszasöpörte, ujjával futólag végigsimítva az arcot. Tristran aludt tovább.

Tristran kicsivel pirkadat után ébresztette egy nagy borz. A hátsó lábán járt, elnyűtt, vöröseskék selyempongyolát viselt, és addig szörtyögött a fülébe, míg Tristran álmosa ki nem nyitotta a szemét. Akkor a borz fontoskodó hangon megkérdezte:

- Thorn nevű illető? Azok között is a Tristran nevezetű?

- Mm? – Tristran rémes szájjal ébredt, száraznak és szőrösnek érezte a nyelvét. Még jó pár óra alvás ráfért volna.

- Kérdezgetek rólad – magyarázta a borz. – Lent a kapunál. Egy ifjú hölgy akarna szót váltani veled.

Tristran íziben felült és szélesen elvigyorodott. Megérintette az alvó csillag vállát. Az kinyitott égkék szemét.

- Mi van?

- Jó hír. Emlékszel Victoria Foresterre? Talán említettem a nevét utazásunk során.

- Néhányszor.

- Indulok hozzá. Lent vár a kapunál. – Tristran átgondolta. – Nézd, jobb ha egyelőre itt maradsz. Nem akarom összezavarni vagy ilyesmi.

A csillag a másik oldalára fordult, és kezét a fejére tette. Tristran úgy gondolta, biztos vissza akar aludni. Felhúzta a csizmáját, a pataknál megmosta az arcát és kiöblítette a száját, majd ész nélkül rohant a falu felé.

Most Myles tiszteletes, Falva lelkésze állt őrt, és Mr. Bromios, a fogadós. Kettejük közt pedig egy ifjú hölgy, háttal a rétnak. – Victoria! – kiáltotta fel Tristran boldogan, ám akkor az ifjú hölgy megfordult, és látta, hogy az nem Victoria Forester (akinek, jutott eszébe hirtelen nagy örömmel, szürke a szeme. Szürke bizony. Hogy is felejtette el?). de hogy akkor ki lehet ez az ifjú hölgy szép kalapban és kendőben, azt meg nem tudta mondani, habár annak szeme most megtelt könnyel.

- Tristan! Hát tényleg te vagy! Igazat mondtak! Jaj, Tristan! Hogy tehetted? Hogy tehetted?

És Tristan ekkor jött rá, ki lehet az ifjú hölgy, aki őt így ledorongolja.

- Louisa? Míg távol voltam, a kisvackorból szép ifjú hölgyé nőttél!

A lány szipogott, majd az orrát egy csipkés szegélyű vászonkeszkenőbe fújta.

- Te meg – mondta, arcát törölgetve – loboncos, jött-ment cigánnyá züllöttél. De jól nézel ki, és ez a fontos. Gyere ide – intett türelmetlenül, hogy menjen át a résen hozzá.

- De a fal... - sandított a fogadásra meg a lelkészre kissé aggodalmasan Tristan.

- Ja, az? Amikor Wistan meg Mr. Brown szolgálata este lejárt, betértek a *Hetedik szarkába*, ahol Wistan megemlítette, hogy találkoztak egy toprongyos alakkal, aki azt állította, hogy te vagy, és nem engedték be. Amikor ez eljutott apa füléig, azonnal a *Szarkába* masírozott, és úgy lehordta őket a sárga földig, hogy alig akartam hinni a fülemnek.

- Volt, aki arra szavazott, hogy még délelőtt engedjünk vissza – mondta a lelkész –, mások meg, hogy csak délután.

- De utóbbiak közül most senki sincs őrségben – tette hozzá Mr. Bromios. – Aminek a megszervezéséhez kellett némi machináció, ráadásul olyan napon, teszem hozzá, amikor nekem inkább a frissítőstandom mellett kéne állnom. Mindenesetre jó, hogy visszajöttél, fiú. Gyere csak át – azzal kezét nyújtotta, Tristan pedig lelkesen megrázta. Majd a lelkész kezét is.

- Biztos sok különös dolgot láttál az utazásod során, Tristan – nézett rá a lelkész.

Tristan eltűnődött.

- Azt hiszem, így lehet.

- Jövő héten el kell jönnöd a parókiára. Teázunk és közben mesélsz. Majd ha már visszarázódtál a régi kerékvágásba. Nos?

Mire Tristan, aki mindig nagy tisztelettel tekintett a lelkészre, csak biccenteni tudott.

Louisa színpadiasan sóhajtott, és szaporán elindult a *Hetedik szarka* felé. Tristan utánafutott.

- Jót tesz a szívemnek, hogy újra látlak, hugi.

- Mintha nem aggódtuk volna betegre magunkat a csavargásaid közben – csattant fel Louisa. – Tőlem még csak el se köszöntél. Apára rá se lehetett ismerni az aggodalomtól, és karácsonykor, mikor megettük a kacsát meg a pudingot, apa elővette a bort és tósztot mondott a távollevő barátokra, mire anya sírva fakadt, mint egy csecsemő, úgyhogy én is sírtam, aztán apa a legjobb zsebkendőjébe fújta az orrát, Hempstock nagypapák meg ragaszkodtak hozzá, hogy legyünk vidámak, ami csak tovább rontott a dolgon, egyszóval, Tristan, jól elrontottad a karácsonyunkat.

- Sajnálom. Most mit csinálunk? Hová megyünk?

- A *Hetedik szarkába*. Azt hittem, ez nyilvánvaló. Mr. Bromios azt mondta, használhatod a nappaliját. Valaki vár ott, aki beszélni akar veled. – S többet nem szólt, csak belépett a fogadóba. Tristan pár arcot felismert, az emberek biccentettek neki, rámosolyogtak vagy nem mosolyogtak

rá, ahogy átvágott a tömegen, majd Louisával felment a bárpult melletti keskeny lépcsőn. A fadeszkák nyikorogtak a lépteik alatt.

Felérve Louisa rámeredt. Aztán ajka megremegett, és Tristan meglepetésére átölelte, de olyan erősen, hogy alig kapott levegőt. Majd egy szó nélkül lesietett a lépcsőn.

Tristan kopogott s benyitott a nappaliba. A szobát szokatlan tárgyak díszítették, apró antik szobrok és agyagedények. A falon egy bot függött, borostyánlevelek csavarodtak köré, de az is lehet, hogy sötét fémből készült, amit ügyesen borostyánformára kovácsoltak. A dekorációtól eltekintve a szoba bármilyen elfoglalt agglégényé lehetett volna, akinek nemigen jut ideje üldögdélni. Volt benne egy kis klubfotel, egy alacsony asztal, azon Lawrence Stern prédikációinak sokat forgatott, bőrkötéses kiadása, egy zongora, több karosszék, melyek egyikében Victoria Forester ült.

Tristan lassan, de határozott léptekkel odament, fél térdre ereszkedett a lány előtt, mint annak idején a sáros úton.

- Jaj, kérlek, ne – mondta Victoria Forester feszengve. – Kelj fel, kérlek. Ül le oda, abba a fotelba, jó? Ez az, mindjárt más. – A magas csipkefüggönyökön átsütő délelőtti nap hátulról érte gesztenyeszín haját, s arcát aranyfénybe keretezte. – Nézze meg az ember. Férfi lettél. És a kezed! Mi történt a kezeddal?

- Megégett. Tűzben.

A lány erre nem válaszolt. Csak nézte. Majd hátradőlt és előrenézett, a botra a falon, vagy Mr. Bromios egyik furcsa szobrára, és így szólt:

- Néhány dolgot el kell mondanom, Tristan, és egyik sem lesz könnyű. Hálás lennék, ha nem szólnál semmit, amíg be nem fejezem. Tehát. A legfontosabb. Legelőször is bocsánatot kell tőled kérnem. Az én ostobaságom, butaságom hajszolt bele téged ebbe az utazásba. Én azt hittem, viccelsz... na jó, még csak azt sem. Azt hittem, túl gyáva vagy, túl kisfiú ahhoz, hogy felérj szép, de buta szavaidhoz. Csak miután elmentél, és teltek a napok, te meg nem jöttél vissza, akkor jöttem rá, hogy komolyan gondoltad, de akkor már késő volt. Azzal a lehetőséggel kellett élnem... minden áldott nap... hogy a halálobba küldtelek.

Beszéd közben előre meredt, és Tristrannak az az érzése támadt, amely lassan bizonyossággá érett, hogy a lány magában már százszor előadta ezt. Ezért nem szabadott közbeszólnia; így is elég nehéz volt Victoria Foresternek, s ha ő megzavarja a megírt beszédet, képtelen lenne befejezni.

- És nem voltam tisztességes veled, szegény boltosfiú... de persze már nem vagy boltosfiú, ugye?... Én azt hittem, hogy csak ostobaság az egész... - A lány elhallgatott, keze a fotel karfáját markolta, ujjpercei először kivörösödtek, majd elfehéredtek. – Kérdezd meg, hogy miért nem csókoltalak meg akkor este, Tristan Thorn.

- Minden jogod megvolt nem megcsókolni – jelentette ki Tristan. – Nem azért jöttem, hogy elszomorítsalak, Vicky. Nem azért kerestem meg a csillagodat, hogy elkeserítselek.

A lány feje oldalra biccent.

- Szóval megtaláltad a csillagot, amit akkor éjjel láttunk?

- Ó, igen. Most éppen a réten van. De megtettem, amit kértél.

- Akkor most tegyél meg nekem még valamit. Kérdezd meg, miért nem csókoltalak meg aznap este. Hiszen korábban, mikor fiatalok voltunk, megcsókoltalak már.

- Hát jó, Vicky. Miért nem csókoltál meg aznap este?

- Mert – felelte a lány megkönnyebbüléssel, olyan óriási megkönnyebbüléssel, mintha a válasz úgy szökne ki belőle – előző nap Robert feleségül kért. Aznap este, amikor találkoztunk, őt kerestem a boltban, hogy megmondjam neki, hozzámegyek, csak kérje meg a kezem apámtól.

- Robert?

- Robert Monday. A boltjában dolgoztál.

- Mister Monday? Te és Mister Monday?

- Bizony. – A lány most ránézett. – Neked meg pont akkor kellett komolyan venni engem, és elszaladni a csillagért. Nem múlt el nap, hogy ne éreztem volna, milyen ostoba és gonosz dolgot műveltem. Hiszen neked ígértem a kezem, ha visszatérsz a csillaggal. És voltak napok, Tristan Thorn, amikor komolyan nem tudtam, melyik lenne rosszabb: ha meghalnál Túlán a szerelmemért, vagy ha sikerrel járnál örültségemben, és visszatérsz a csillaggal, hogy igényt tartsz a kezemre. Persze itthon mondogatták nekem, hogy ne vegyem annyira a szívemre, hogy természetedből fakadóan elkerülhetetlen volt, hogy elmenj, hiszen onnét való vagy, de szívem mélyén tudtam, hogy igenis az én hibám, és hogy egy nap visszatérsz.

- És szereted Mister Mondayt? – kapaszkodott az egyetlen dologba Tristan, amiről úgy hitte, érti.

A lány bólintott és felemelte fejét, csinos állát.

- De neked ígértem a kezem, Tristan. És én megtartom a szavam, amit megmondtam Robertnek is. Én vagyok a felelős azért, amin végigmentél... még szegény megégett kezédért is. Ha akarsz, a tiéd vagyok.

- Őszintén szólva, szerintem meg én vagyok a felelős mindenért, amit tettem, nem te – válaszolta Tristan. – Én nem sajnálom egyetlen percét se, pedig sokszor hiányzott a puha ágy, és soha többé nem tudok ugyanúgy nézni a pelékre. De nem ígérted nekem a kezedet, ha visszatérek a csillaggal, Vicky.

- Nem?

- Nem. Azt ígérted, bármit megkapok, amit akarok.

Victoria Forester erre kihúzta magát, és a padlóra szegezte a tekintetét. Vörös folt lángolt fel mindkét orcáján, mintha pofon csapták volna.

- Ezt úgy értem, hogy... - kezdte, de Tristan félbeszakította.

- Nem. Szerintem egyáltalán nem érted. Azt mondtad, bármit megadsz, amit kívánok.

- Igen.

- Akkor... - Szünetet tartott. – Akkor azt kívánom, hogy menj hozzá Mister Mondayhoz. Azt kívánom, hogy menj férjhez, amilyen gyorsan csak lehet, még ezen a héten, ha meg lehet szervezni. És azt kívánom, hogy legyetek olyan boldogok együtt, amilyen boldog férfi és nő csak lehet.

A lány hosszan, borzongva fújta ki a levegőt. Aztán ránézett.

- Komolyan?

- Menj hozzá az áldásommal, és kvittek vagyunk. Biztos a csillag is így gondolja.

Kopogtak.

- Minden rendben? – kérdezte egy férfihang.

- Minden a legnagyobb rendben – mondta Victoria. – Gyere be, Robert. Emlékszel Tristran Thornra, ugyebár?

- Jó napot, Mister Monday – rázta meg Mr. Monday nyirkos kezét Tristran. – Most hallom, hogy hamarosan összeházasodnak. Engedje meg, hogy gratuláljak.

Mr. Monday erre elvigyorodott, bár úgy nézett ki tőle, mintha fájna a foga. Aztán kitérte kezét Victoria felé, aki felkelt a fotelból.

- Ha szeretné látni a csillagot, Miss. Forester... - kezdte Tristran, ám a lány a fejét rázta.

- Nekem az is öröm, hogy biztonságban hazaért, Mister Thorn. Vezetem úgy, hogy megtisztel az esküvőmön?

- Semmi nem töltene el nagyobb örömmel – felelte Tristran, noha ebben korántsem volt annyira biztos.

Egy átlagos napon szó sem lehetett volna róla, hogy a *Hetedik szarka* reggeli előtt így megteljen, de ez vásárnap volt, falvaiak meg idegenek sereglettek a bárba, és púpozott tállal falták a báránycombot, szalonnát, gombát, rántottát és pudingot.

Dunstan Thorn itt várta Tristrant. Felállt, amikor meglátta a fiát, odament, és szó nélkül megfogta a vállát.

- Hát épségben visszatértél – szólt nagy sokára, büszkén.

Tristran fején átfutott, hogy nőhetett közben, mert emlékezetében apja nagyobb volt.

- Szia, apa. A kezem kicsit megjárta.

- Anyád otthon reggelivel vár.

- A reggeli rám férne – vallotta be Tristran. És persze anyát is látni szeretném. És beszélünk is kell. – Ugyanis nem ment ki a fejéből valami, amit Victoria Forester mondott.

- Magasabbnak tűnsz – vélte apja is. – És sürgősen be kell ugranod a borbélyhoz. – Kiitta a kupáját, majd együtt kiléptek a Hetedik szarkából, és elindultak a reggelben.

A két Thorn átmászott egy kerítésátjárón Dunstan egyik földjére, s miközben ballagtak a réten, ahol Tristran gyermekként játszott, a fiú felhozta az ügyet, ami zavarta, azaz a születése kérdését. Apja tőle telhető őszinteséggel megfelelt neki, s a hosszú úton a házig úgy mesélte el a történetet, mintha olyasmi lenne, ami réges-rég történt és valaki mással. Egy szerelmes történetet.

Aztán megérkeztek Tristran régi otthonába, ahol a húga már várta, a tűzhelyen pedig reggeli gőzölgött, amit az az asszony készített szeretettel, akit egész életében az anyjának hitt.

Madame Semele megigazította a pultján az utolsó kristályvirágot is, majd fintorogva nézte a vásárt. Épp elmúlt dél, a kuncaftok még csak most szállingóztak. Eleddig senki nem állt meg nála.

- Mindig kevesebben és kevesebben – füstölgött. – Jegyezd meg, amit mondok: ez a vásár nemsokára már csak az emlékezetben létezik majd. Vannak más vásárok, más vásárterek. Ennek a vásárnak az ideje lassan lejár. Még negyven-ötven év, legfeljebb hatvan, és végleg vége.

- Meglehet – mondta az ibolyaszemű szolgálólány –, de engem nem érdekel. Én utoljára vagyok itt.

Madame Semele rámeredt.

- Azt hittem, már rég kivertem belőled a szemtelenséget.

- Ez nem szemtelenség. Nézd. – A lány feltartotta a láncot. Fénylett a napon, csakhogy vékonyabb volt, áttetszőbb, mint előtte; helyenként mintha nem is ezüsből, de füstből lett volna.

- Mit műveltél?! – csattant fel az öregasszony, és nyál fröcsögött a szájáról.

- Én semmit. Vagyis ugyanazt, mint tizennyolc éve. A rabszolgád vagyok, míg a hold elveszíti a lányát, és ha ez akkor történik, amikor két hétfő találkozik. S ez az idő mindjárt itt van.

Délután három múlt. A csillag a fűvön üldögélt Mr. Bromios bor-sör-étel bódéja mellett, és a résen át a falut nézte. Időnként a stand egyik-másik törzsvendége megkínálta borral, sörrel vagy nagy, zsíros kolbásszal, amit mindig visszautasított.

- Vár valakire, kedvesem? – kérdezte egy fiatal nő, ahogy egyre csak telt az idő.

- Nem tudom – felelte a csillag. – Talán.

- Egy fiatalemberre, ha nem tévedek, magafajta aranyos portékára.

- Mondjuk.

- Victoria vagyok – mondta a fiatal nő. – Victoria Forester.

- Én meg Yvaine. – A csillag jól megnézte magának Victoria Forestert. – Szóval Victoria Forester. A hírneve megelőzi.

- Az esküvőre gondol? – kérdezte Victoria, és a szeme büszkén, örömmel felragyogott.

- Esküvő? – Yvaine megtapogatta derekán a topázkövet. Aztán ajkába harapva a falra szegezte a tekintetét.

- Jaj, szegény! – mondta Victoria Forester. – Micsoda vadállat lehet, hogy így megvárakoztatja. Miért nem megy és keresi meg?

- Mert... Talán megyek – Az ég fölöttük szürke és fehér felhőcsíkokkal volt sávos, melyek között ki-kilátszott a kék. – Bárcsak fent lenne az anyám. Előbb elbúcsúznék tőle. – Esetlenül talpra állt.

Victoriának azonban esze ágában sem volt ilyen könnyen elengedni újdonsült barátját, csak mondta a magáét tilalmakról, házassági engedélyről, különleges engedélyről, amit csak az érsek adhat ki, és hogy milyen szerencse, hogy Robert történetesen ismeri az érseket. Az esküvőt, mint kiderült szavaiból, hat nap múlva délben tartják.

Aztán Victoria odahívott egy tiszteletre méltó külsejű, öszülő halántékú urat, aki szivarozott, és úgy vigyorgott, mintha fájna a foga.

- Ő Robert – mutatta be Victoria. – Robert, ő Yvaine. Egy fiatalemberre vár. Yvaine, ő Robert Monday. És jövő pénteken délben én leszek Victoria Monday. Mr. És Mrs. Hétfő! Ezt talán beleszőhetné az esküvői beszédedbe, drágám: pénteken két hétfő találkozik!

Mr. Monday csak szívta a szivarját, és azt felelte leendő arájának, hogy feltétlen megfontolja.

- Akkor – válogatta gondosan a szavakat Yvaine – nem Tristan Thornhoz megy hozzá?

- Nem – válaszolta Victoria.

- Ó – mondta a csillag. – Helyes. – És visszaült.

***

Akkor is ott ült még, amikor Tristan jó pár óra múlva visszatért a kapun keresztül.

Elgondolkodónak tűnt, de amikor meglátta a lányt, felderült.

- Szia – mondta, és felsegítette a csillagot. – Jól szórakoztál, míg vártál?

- Nem mondhatnám.

- Sajnálom. Magammal kellett volna vigyelek a faluba.

- Nem kellett volna. Addig élek, míg Tündeföldén vagyok. Ha átmennék a te világodba, hideg vas lennék, ami leesett az égből, göröngyös és ragyás.

- De hát majdnem átvittelek! – szörnyülködött Tristan. – Tegnap éjjel.

- Igen. Ebből is látszik, milyen buggyant és keményfejű és... és gyagyás vagy.

- És fajankó is – segített készségesen Tristan. – Szeretnél fajankónak nevezni. Meg mamlasznak.

- Mert ez mind vagy és még más is. Miért vártál így meg? Azt hittem, valami szörnyűség történt veled.

- Sajnálom. Többet nem hagylak el.

- Nem bizony – mondta komolyan, magabiztosan a lány.

Tristan Thorn keze megtalálta az övét. Kéz a kézben sétáltak a vásárban. Feltámadt a szél, csapdosta-tépdeste a sátrakat és a zászlókat, hideg eső sorozta meg őket. Egy könyvesbódé eresze

alatt kerestek menedéket, más emberekkel és szerzetekkel együtt. Az árus egy doboz könyvet még beljebb tolt, nehogy megázzon.

- Bárányfelhő, bárányfelhő, se nem száraz, se nem eső – mondta egy férfi fekete cilinderben Tristran és Yvaine mellett. Épp egy vörös bőrkötésű kis könyvet vásárolt.

Tristran mosolyogva biccentett neki, majd amikor az eső alábbhagyott, Yvaine-nel továbbsétáltak.

- Ennél több köszönetet nem várhatok tőlük, fogadok – mondta a cilinderes a könyvesnek, akinek halvány sejtelve sem volt, miről beszél, és nem is érdekelte.

- Elbúcsúztam a családomtól – mesélte Tristran a csillagnak menet közben. – Apámtól, anyámtól, vagyis apám feleségétől és a húgomtól. Nem hiszem, hogy valaha visszamegyek. Most már csak azt kell megoldani, hogyan juttassunk vissza téged az égre. Talán veled tartok.

- Nem tetszene neked ott fent – biztosította a csillag. – Szóval... nem veszed el Victoria Forestert.

- Nem – bólintott Tristran.

- Találkoztam vele. Tudtad, hogy viselős?

- Mi?! – döbbsent meg Tristran.

- Szerintem még ő se tudja. Az első vagy második hónapban van.

- Te jó ég. Honnét tudod?

Most a csillagon volt a vállvonás sora.

- Tudod, örültem, amikor megtudtam, hogy nem veszed el Victoria Forestert.

- Én is – vallotta be Tristran.

Az eső megint rákezdett, de ezúttal nem rohantak fedezékbe. Tristran megszorította Yvaine kezét.

- Tudod – szólalt meg a csillag –, egy csillag meg egy halandó...

- Csak félig halandó. Minden, amit magamról hittem, hogy ki vagyok, mi vagyok, hazugság volt.

Vagyis nagyjából. Sejtelmed sincs, milyen felszabadító érzés.

- Akármilyen is, csak arra akartam rámutatni, hogy valószínűleg sose lesz gyerekünk. Ennyi.

Tristran a csillagra nézett, elmosolyodott, de nem szólt semmit. Megfogta a lány kezét. Szembe állt vele és lenézett rá.

- Csak a miheztartás végett mondtam – közölte a csillag, és előrehajolt.

A hideg tavaszi esőben csókolóztak először, habár egyikük se vette észre, hogy esik. Tristran szíve úgy dübörgött a mellkasában, mintha nem volna elég nagy, hogy beleférjen az öröm, amit érez. Kinyitotta a szemét, miközben csókolta a csillagot. Az égbék szem az övébe mélyedt, és látta benne, hogy többé nincs elválás.

Az ezüstlánc immár füst és köd lett. Egy szívdobbanásnyi ideig még a levegőben lógott, majd a szél meg az eső odacsapott és semmivé fújta.

- Tessék – mondta a sötét, göndör hajú nő, mosolyogva, s macskaszerűen nyújtózott egyet. – Szabadulásom feltételei beteljesültek, végeztünk egymással.

Az öregasszony tehetetlenül nézett rá.

- De mihez kezdjek? Öreg vagyok. Magam nem bírom ezt a standot. Gonosz, ostoba liba vagy, hogy így cserbenhagysz.

- A gondjaid többé nem tartoznak rám – felelte volt szolgája – de soha többé nem hívnak libának, szolganak, se más ilyenek, csakis a nevemen. Lady Una vagyok, Viharvára nyolcvanegyedik urának elsőszülött és egyetlen lány, s a varázslat, amivel magadhoz láncoltál, egyszer s mindenkorra elmúlt. Most pedig bocsánatot kérsz tőlem, az igazi nevemen szólítasz, vagy életem hátralevő részét annak szentelem, még hozzá örömmel, hogy vadászak rád és elpusztítsak mindent, amit szeretsz, mindent, ami te vagy.

Farkasszemet néztek, és ezúttal az öregasszony kapta el a tekintetét előbb.

- Akkor bocsánatot kérek, hogy libának neveztelek, Lady Una – mondta, de mintha minden szó fűrészpor volna, amit úgy köp ki.

- Helyes – bólintott Lady Una. – És most, hogy szolgálásom ideje lejárt, tartozol a fizetéssel. Merthogy az ilyesféle dolgoknak megvannak a maguk szabályai. Mindennek megvan a maga szabálya.

Az eső még mindig esett, rohamokban, aztán épp annyi ideig szünetelt, hogy kicsalogassa az embereket a rögtönzött menedékökből, majd újra rájuk csapjon. Tristran meg Yvaine nedvesen és boldogan ültek egy tűz mellett, emberek és egyéb teremtmények szedett-vedett társaságában.

Tristran megkérdezte tőlük, nem ismerik-e a kis szőrös embert, akivel utazásai során összeakadt, és tőle telhetően leírta nekik. Többen azt felelték, hogy bizony régebben találkoztak vele, ám ezen a vásáron senki nem látta.

Tristran keze szinte önálló életre kelve a csillag vizes haját babrálta. Nem fért a fejébe, hogy miért tartott olyan soká rájönnie, hogy mennyire tetszik neki, amit meg is mondott a lánynak, aki erre idiótának nevezte, ő meg erre azt mondta, embert még nem hívtak szebb néven.

- Szóval hová megyünk, ha vége a vásárnak? – kérdezte tőle Tristran.

- Nem tudom. De egy kötelességem még van.

- Igen?

- Igen. A topáz, amit mutattam. A megfelelő személynek kell odaadnom. Amikor a legutóbbi felbukkant, az a fogadósné elvágta a torkát, úgyhogy rajtam maradt. De bárcsak ne lenné már nálam.

Egy női hang szólalt meg Tristran válla felett.

- Kérd el tőle, Tristran Thorn.

Tristran megfordult, és az ibolyaszín szempárba nézett.

- Te voltál a madár a boszorkány kocsiján – ismerte fel.

- Amikor te voltál a pele, fiam – mondta a nő. – Én voltam a madár. De már visszanyertem saját alakomat, és szolgásgom ideje lejárt. Kérd el Yvaine-től, amit visz. Jogod van hozzá.

Tristran visszafordult a csillaghoz.

- Yvaine?

Az bólintott.

- Yvaine, odaadod, amit viselsz?

A lány értetlen képet vágott, majd ruhájába nyúlt, ott babrált, aztán előhúzta a láncot a topázzal.

- A nagyapádé volt – mondta a nő Tristrannak. – Te vagy Viharvára vérvonalának utolsó férfi leszármazottja. Akaszd a nyakadba.

Tristran így tett; amint megérintette az ezüstitlanc két végét, azok úgy összeforrtak, mintha sose lettek volna elszakadva.

- Szép – mondta Tristran kézkedve.

- Ez Viharvára Ereje – magyarázta az anyja. – Ezzel senki nem szegülhet szembe. Abból a vérből való vagy, s az összes nagybátyád meghalt. Jó ura leszel Viharvárának.

Tristran őszinte döbbenettel nézett rá.

- De én nem akarok úr lenni sehol, se semmi más, kivéve szívem hölgyének szerelme. – Kezébe fogta a csillag kezét, a mellkasához szorította és mosolygott.

A nő türelmetlenül fűjt egyet.

- A majd' tizennyolc év alatt egyetlen dolgot sem kértem tőled, Tristran Thorn! És most az első kis kérésre, az első szívességre nemet mondasz. Hát így kell bánni egy anyával, Tristran, kérdem én?

- Nem, anyám.

- Helyes – folytatta a nő, kissé megbékélve. – Szerintem jót tenne nektek, fiataloknak a saját otthon, és neked valami elfoglaltság. És tudod, ha nem tetszik, nyugodtan elmehetsz. Nem köt ezüstitlanc Viharvára trónjához.

Amit Tristran megnyugtatónak talált. Yvaine már nem annyira, mivel ő tudta, hogy az ezüstitlancok alakja és formája változó, ugyanakkor azt is tudta, hogy nem lenne bölcs dolog úgy kezdeni a Tristrannal közös életét, hogy összevész az anyjával.

- Megtisztelnél azzal, hogy elárulod a nevedet? – kérdezte hát, remélve, hogy nem túlozza el az udvariasságot. Tristran anyja büszkén kihúzta magát, és ebből tudta, hogy nem.

- Lady Una vagyok. – A nő az oldaláról lógó kis táskába nyúlt, s egy üvegrózsát vett elő, ami olyan mélyvörös volt, hogy szinte feketétllet a tűz fényében. – Ez volt a fizetségem több mint hatvanévi szolgálatért. Majd' belehalt, hogy oda kellett adnia, de a szabály az szabály, különben

elvesztette volna a varázserejét és még többet is. Az a tercem, hogy elcserélem egy gyaloghintóra, ami elvisz minket Viharvárába. Ugyanis stílusosan kell megérkeznünk. Kellenek hintóvivők, fullajtárok, talán egy elefánt is. Azt mondják, impozáns jószág, semmi nem olyan hatásos, mint egy elefánt mögött megérkezni...

- Nem – jelentette ki Tristran.

- Nem?! – meredt rá anyja.

- Nem. Te utazhatsz gyaloghintón, elefánttal, tevével, amivel csak akarsz, anyám. De Yvaine meg én a magunk módján utazunk, a magunk sebességével.

Lady Una nagy levegőt vett, Yvaine pedig gyorsan úgy döntött, hogy ezt a vitát inkább most kihagyja, hát gyorsan felállt, azt mondta, rögtön jön, csak sétál egyet a közelben. Tristran könyörgőn nézett rá, ám Yvaine a fejét rázta: ez az ő harca, jobban megvívja, ha ő nem lábatlankodik ott.

Bicegve járta a sötétedő vásárt, s megállt egy sátonnál, melyből zene és taps hallatszott, és melyből meleg, aranymézsín fény áradt ki. Hallgatta a zenét, és saját gondolatait követte. Itt történt, hogy egy hajlott hátú, fehér hajú vénasszony csoszogott oda hozzá, és megkérte, menjen kicsit odébb vele beszélgetni.

- Miről? – kérdezte a csillag.

A kortól és időtől az öregasszony olyan kicsire aszott, akár egy gyerek, s reszkető, duzzadt ízületű kezében olyan magas és hajlott botot tartott, mint ő maga. Jó szemével és kék-tejes szemével felnézett a csillagra:

- A szívedért jöttem.

- Valóban?

- Igen. A hegyi hágón majdnem meg is szereztem. – Rekedten vihogott az emlékre. – Rémlík? – Nagy batyuja púpként ült a hátán, s a batyuból egy csavaros szarv állt ki. Yvaine tudta, hol látta már korábban.

- Te voltál az? – kérdezte az apró banyát. – A késekkel?

- Mm. Én bizony. De az összes fiatalságot elherdáltam az úton. Minden varázslat elvett belőle kicsit, és most vénebb vagyok, mint valaha.

- Ha hozzám érsz, akárcsak egy ujjal, örökre megbánod.

- Ha netán megéred az én koromat, mindent tudni fogsz a megbánásról, amit lehet, tudni fogod, hogy hosszú távon egyel több vagy kevesebb már nem sokat számít. – Az asszony a levegőbe szimatolt. Ruhája valaha vörös lehetett, de az évek során kifakult, sok-sok stoppolásra szorult. Egyik vállán szakadtan lógott, kilátszott egy ráncos heg, ami több száz éves lehetett. – Azt akarom tudni, hogyhogy nem talállok az elmémben. Itt vagy előttem, de mint egy szellem, egy lidércfény.

Nemrég még égtél az elmémben, a szíved úgy lángolt, mit egy ezüsttűz. De azután az éjszaka után a fogadóban elhomályosodott, és most semmi nincs ott.

Yvaine csak szánalmat érzett a teremtmény iránt, aki pedig meg akarta ölni, hát azt mondta:

- Lehetséges, hogy a szív, amit keresel, már nem az enyém?

Az öregasszony köhögött; egész teste beleremegett.

A csillag megvárta, míg vége a rohamnak, majd azt mondta: - Másnak adtam a szívemet.

- A fiúnak? A fogadóban? Az unikornissal?

- Igen.

- Nekem kellett volna adnod, nekem meg a nővéreimnek. Újra fiatalok lettünk volna, a világ következő korában is. Az a fiú majd összetöri, eltékozolja vagy elveszti. Mindig ez van.

- Mindenesetre megkapta. Remélem, a nővéreid nem lesznek túl kemények veled, amikor visszatérsz hozzájuk.

Ekkor Tristran lépett oda hozzájuk, megfogta Yvaine kezét, az öregasszonynak meg biccentett.

- Megoldottuk – mondta. – Nincs miért aggódni.

- És a gyaloghintó? – kérdezte Yvaine.

- Á, anya megy majd gyaloghintón. Meg kellett ígérnem, hogy előbb-utóbb odaérünk Viharvárába, de nem kell sietnünk. Szerintem vegyünk két lovat, és lássunk világot.

- És anyukád belement ebbe?

- A végén – kacsintott pajkosan Tristran. – Ja, bocs, hogy megzavartalak.

- Végeztünk – fordult vissza a csillag az öregasszonyhoz.

- A nővéreim kemények lesznek, de nem kegyetlenek – mondta a boszorkány. – De méltányolom az aggodalmat. Jó szíved van, gyermekem. Kár, hogy nem lett az enyém.

A csillag akkor lehajolt, és megcsókolta az öregasszony aszott arcát; puha ajkán érezte a szőrszálakat.

Aztán a csillag és igaz szerelme elindultak a fal felé.

- Ki volt a nyanya? – érdeklődött Tristran. – Ismerősnek tűnt. Valami gond volt?

- Semmi – felelte a csillag. – Útközben találkoztam vele, onnét ismerem.

Mögöttük a vásártér fényei – lámpások, gyertyák, boszorkányfények és tündepislák – úgy világottak, akár az éjszakai ég földre szállt álma. Előttük, a fal most éppen ór nélküli kapuján át Falva falva látszott. Olajlámpák, gázlámpák és gyertyák izzottak a házak ablakaiban. Tristran szemében most olyan távolinak és megismerhetetlennek tündek, akár az Ezeregy éjszaka világa.

Nézte Falva fényeit, és tudta (bizonyossággal tudta), hogy utoljára látja. Jó ideig nézte, szó nélkül, a csillaggal az oldalán. Majd megfordultak, és együtt elindultak Keletnek.

Epilógus

melyben számos befejezés felfedezhető

Sokak Viharvára történetének legnagyobb szerűbb napjaként tartották számon azt a napot, midőn a rég elveszett és halottnak hitt Lady Una (akit csecsemőként rabolt el egy boszorkány) visszatért a hegyi királyságba. Miután megérkezett gyaloghintón, egy menetben, melyet három elefánt vezetett, hetekig tartott az ünneplés (hivatalos és másmilyen), tűzijátékkal és minden egyébbel.

Viharvára és az összes tartomány lakóinak örömét addig ismeretlen szintre emelte Lady Una ama bejelentése, miszerint távol töltött ideje alatt egy fiúnak adott életet, aki Lady Una két utolsó testvérének távollétében és vélhető halála okán a trón jelen örököse. Már a nyakában is viseli Viharvára Erejét.

Párjával hamarosan ideköltözik, közölte még Lady Una, noha érkezésük idejéről ennél többet nem árult el, s láthatóan őt is bosszantotta a dolog. Addig is régensként ő uralkodik Viharvárában. Amit meg is tett, méghozzá jól, s a Houn-hegyi és az a körüli tartományok felvirágoztak uralkodása alatt.

Még három évbe telt, mire az út porával lepert két utazó megérkezett Fellegtér városába, ami Viharvára alsóbb részén helyezkedik el, és szobát vettek ki egy fogadóban, ahol forró vizet és kádat kért. Napokig a fogadóban maradtak, beszélgettek a többi vendéggel. Az utolsó éjszakán a nő, akinek haja olyan szőke volt, hogy szinte már fehér, és aki kicsit sántított, ránézett a férfirra: - Nos?

- Nos – mondta az –, anyám a jelek szerint kiválóan uralkodik.

- Ahogy te is tennéd, ha elfoglalnád a trónt – jegyezte meg mogorván a nő.

- Talán. És kellemes helynek látszik majd egyszer itt megpihenni. De még annyi helyet nem láttunk! Annyi emberrel nem találkoztunk. Nem is szólva a sok jobbítandó rosszról, kigazolandó gazemberről és a többi. Tudod.

- Hát – mosolyodott el szárazon a nő –, legalább nem unatkozunk. De anyádnak azért hagyjunk üzenetet.

Így esett, hogy Lady Unához egy fogadós legény kért bebocsátást egy üzenettel. A levelet pecsétviasszal zárták le. Lady Una alaposan kifaggatta a fiút az utazókról – a férfiről meg a feleségéről –, csak utána nyitotta ki a levelet. Neki címezték, és a megszólítás után ez állt benne:

Kényszerűen késleltet bennünket a világ.

Számíts ránk, ha majd meglátsz.

Tristran aláírása szerepelt rajta, s a neve mellett egy ujjenyomat, ami fénylett-csillogott, ha árnyék esett rá, mintha apró csillagokkal lenne pöttyözve.

S Lady Una semmit nem tehetett az ügyben, ezzel kellett beérnie.

Újabb öt év kellett hozzá, hogy a két utazó végleg visszatérjen a hegyi erődbe. Porosak és fáradtak voltak, ruháik rongyokban lógtak, s eleinte az egész vidék szégyellte őket, csavargóknak,

zsványoknak tartották őket; csak akkor jöttek rá, hogy a férfi Lady Una egyetlen fia, amikor megmutatta a nyakában lógó topázkövet.

A beiktatás és az azt követő ünneplés majd' egy hónapig tartott, ami után Viharvára nyolcvankettedik ura végre-valahára nekilátott az uralkodásnak. A lehető legritkábban döntött, ám olyankor bölcsen, még ha bölcsessége abban a pillanatban nem is volt nyilvánvaló. Csatában kitűnt vitézségével, habár heges bal kezét alig tudta használni; ravasz stratégiának bizonyult, győzelemre vezette népét az északi manók ellen, amikor azok lezárták a hágókat az utazók elől; tartós békét kovácsolt a Magasbércek sasseregével, mely béke a mai napig életben van.

Felesége, a fenséges Lady Yvaine messze vidékről származott (bár hogy pontosan honnét, azt senki nem tudta). Amikor férjével megérkezett Viharvárába, a torony legtetetjén lévő lakosztályba költözött be, melyet a palota és lakói rég nem használtak, mivel a tetejét betörte egy sziklaomlás ezer évvel korábban. Senki másnak nem kellett ez a lakrész, hiszen nyitva állt az égnek, s a csillagok meg a hold úgy ragyogtak a ritka hegyi levegőben, mintha az ember kinyúlva elérhetné őket.

Tristran és Yvaine boldogok voltak. No nem örökkön-örökké, hiszen a tolvaj Idő előbb-utóbb mindent poros raktárába gyűjt, de azért boldogok voltak a dolgok szokásos menetét tekintve jó sokáig. Aztán egy éjjel megérkezett a Halál, s titkait Viharvára nyolcvankettedik urának fülébe suttogetta, aki ősz fejével rábólintott, és nem szólt többet. Családja az Ősök Csarnokába vitte földi maradványait, ahol a mai napig megtalálható.

Tristran halála után egyesek az állították róla, hogy a Kastély Szövetségének tagja volt, és fontos szerepet játszott az Unseelie udvar hatalmának megdöntésében. Ennek, mint sok másnak az igazsága azonban vele halt, s azóta se igazolódott be sem ez, sem az ellenkezője.

Yvaine lett viharvára úrnője, s jobb uralkodónak bizonyult mind békében, mind háborúban, mint bárki hitte volna. Rajta nem fog az öregség, mint a férjén, szeme kék maradt, haja aranyszőke, és – mint azt Viharvára szabad polgárai néha megtapasztalták – ugyanolyan gyorsan dühbe gurul, mint azon a réges-régi napon, amikor találkozott Tristrannal a tisztáson.

A mai napig sántít, noha Viharvárában soha senki nem hozza ezt szóba, mint ahogy azt sem, hogy a sötétben olykor fénylik és csillog.

Azt beszélik, hogy amikor csak az államügyek engedik, minden éjjel felbiceg a palota legmagasabb csúcsára, s ott áll órákig, láthatóan meg sem érezve a fagyos szelet, nem szól semmit, csak néz fel a sötét égre, és szomorú szemmel figyeli a végtelen sok csillag lassú léptű táncát.